UKETSU

Dünyada 2,5 milyondan fazla satan
ve birçok dile çevrilmiş serinin ilk kitabı

1

TUHAF EV

Çevirmen: Ahmet Can Aşkın

Ya hayalinizdeki ev, bir kâbusu gizlemek için inşa edildiyse?

NOX

Japonya'da milyonlarca okura ulaşan,
beyaz perdeye taşınan ve ulusal bir fenomene dönüşen
Tuhaf Ev, gizemli doğasıyla okurlara şu soruyu sorduruyor:

EVİM DEDİĞİNİZ YERİ GERÇEKTEN TANIYOR MUSUZ?

Okült ve gizemli konularla ilgilenen yazar, eski bir arkadaşının satın almayı düşündüğü evin planını incelediğinde bir tuhaflık fark eder. Mutfakta akla mantığa sığmayan gizemli bir boşluk, üst katta ise evin tam ortasında yer alan penceresiz bir çocuk odası vardır.

İlk bakışta sadece eğlenceli bir mimari bilmeceden ibaret gibi görünen bu durum, kısa sürede çok daha karanlık ve ürkütücü bir hal alır. Merakı iyice artan yazar, bu tuhaf yapıyı anlamlandırmak için zeki ve sıra dışı bir mimar olan Kurihara Bey'den yardım ister. İkili, evin mimari garipliklerini inceledikçe geçmişe dair çarpıcı sırları gün yüzüne çıkarırlar.

Evin farklı inşası neyi gizlemeye çalışıyor?
Burada yaşayanlara ne oldu?

Ve neden her oda sanki konfor için değil de
kontrol için tasarlanmış gibi duruyor?

YouTube'da 1,7 milyon abonesi bulunan dünyaca ünlü Uketsu'nun, 20 milyondan fazla izlenen gizemli hikâyesi sonunda Türkçede!

ATHICA
NOX
DESTEK DUKKAN
www.destekmedia.group.com
www.destekdukkan.com
athicabooks
athicabooks
athicabooks
athicabooks
KDV'den muaftır
ISBN 978-625-6610-29-4
9 786255 610294

TUHAF EV

UKETSU

ATHICA

NOX

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Ninova

DESTEK MEDYA GRUBU

©ATHİCA: 301 / ROMAN: 46
©NOX: 15

TUHAF EV
Uketsu

HENNA IE
©Uketsu 2021
Original Design ©Kouichi Tsujinaka (oeuf inc.)
Turkish translation rights arranged with ASUKA SHINSHA.
INC.through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo
Turkish translation copyright ©2025 by Destek Yapım Prodüksiyon Dış Ticaret A.Ş.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
★★★

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalıoğlu - Ece Çavuşlu
Çevirmen: Ahmet Can Aşkın
Editör: Mualla Selen Yüksel
Son Okuma: Saliha Ulusoy Ilık
Sayfa Düzeni: Derya Balcı
Kapak İllustrasyonu ve Tasarımı: Sedat Gösterikli

ATHİCA/NOX: Haziran 2025
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-5610-29-4
★★★★

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul
Tel. (0 212) 252 22 42
Faks: (0 212) 252 22 43

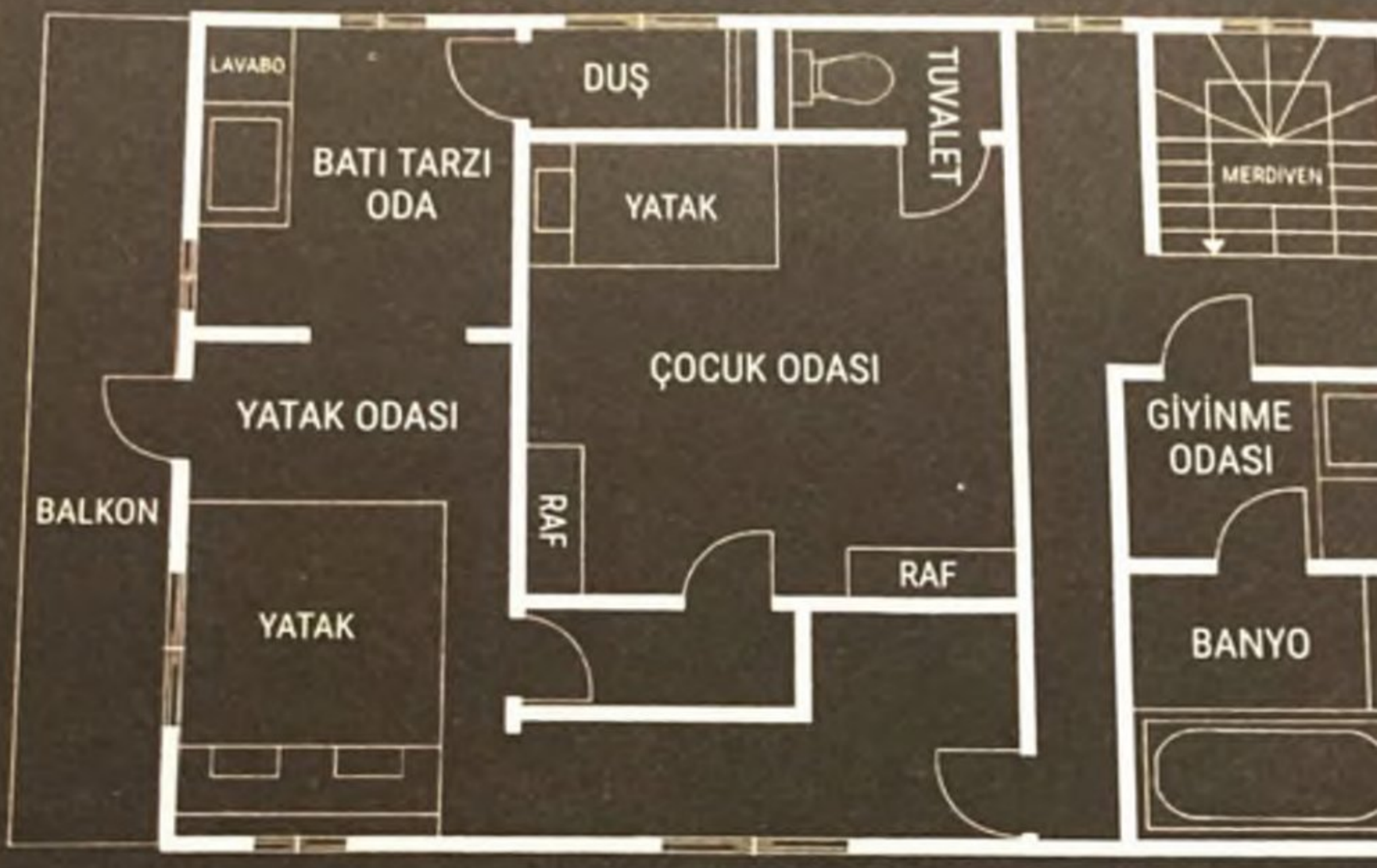
www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
athicabooks athicabooks athicabooks
athicabooks info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – *Çetin Koçak*
Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: *77699* **Tel:** *(0212) 613 30 06*

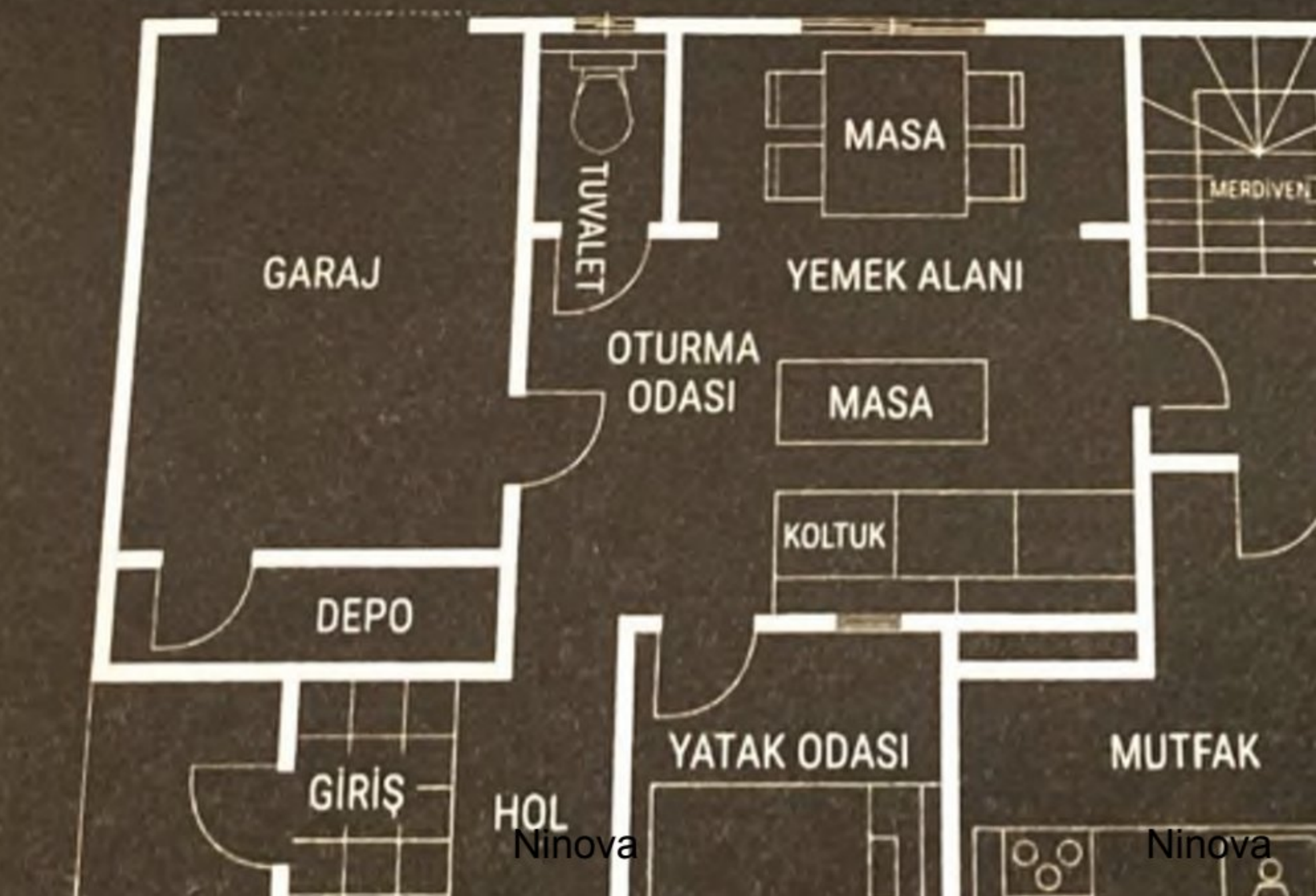
Bu, bir evin planıdır...

Ninova

2. KAT

LAVABO
DUŞ
TUVALET
MERDİVEN
BATI TARZI ODA
YATAK
ÇOCUK ODASI
YATAK ODASI
GİYİNME ODASI
BALKON
RAF
RAF
YATAK
BANYO

1. KAT

TUVALET
MASA
MERDİVEN
GARAJ
YEMEK ALANI
OTURMA ODASI
MASA
KOLTUK
DEPO
GİRİŞ
HOL
YATAK ODASI
MUTFAK
Ninova
Ninova

Bu evde bir anormallik olduğunu anlayabiliyor musunuz?

Muhtemelen ilk bakışta her yerde karşılaşabileceğiniz sıradan bir ev olarak görünüyordur.

Fakat evin her köşesine dikkatlice bakarsanız etraftaki rahatsız edici tuhaflıkları fark edeceksiniz. Ardı arkası kesilmeyen bu tuhaflıklar, sonunda tek bir "gerçeğe" bağlanırlar.

Bu o kadar korkunç bir gerçek ki asla inanmak istemeyeceksiniz.

Ninova

İçindekiler

1. Bölüm: Tuhaf Ev

2. Bölüm: Çarpık Ev Planı

3. Bölüm: Hafızamdaki Ev Planı

4. Bölüm: Bağlantılı Evler

Ninova

1. BÖLÜM

TUHAF EV

Ninova

Bir Tanıdıktan Tavsiye

Şu anda okült olaylar uzmanı olarak işlerimi bağımsız bir şekilde sürdürmekteyim. İşim gereği hayalet hikâyelerini veya insanların tuhaf tecrübelerini sık sık dinleme şansım oluyor. İçlerinde en çok duyduğumsa "ev" ile alakalı olan, evde geçen hikâyeler...

"Evde benden başka kimse olmamasına rağmen ikinci kattan ayak sesleri geliyor."

"Oturma odasında tek başımayken birinin beni izlediğini hissediyorum."

"Yüklüğün içinden yükselen sesler duyuyorum."

Çok duyduğumuz, geçmişte birtakım olaylar yaşanan mülkler hakkında anlata anlata bitiremeyeceğim kadar çok şey duydum.

Fakat o gün dinlediğim "ev" hikâyesi, o güne kadar duyduklarımdan biraz farklıydı.

***

Ninova Ninova

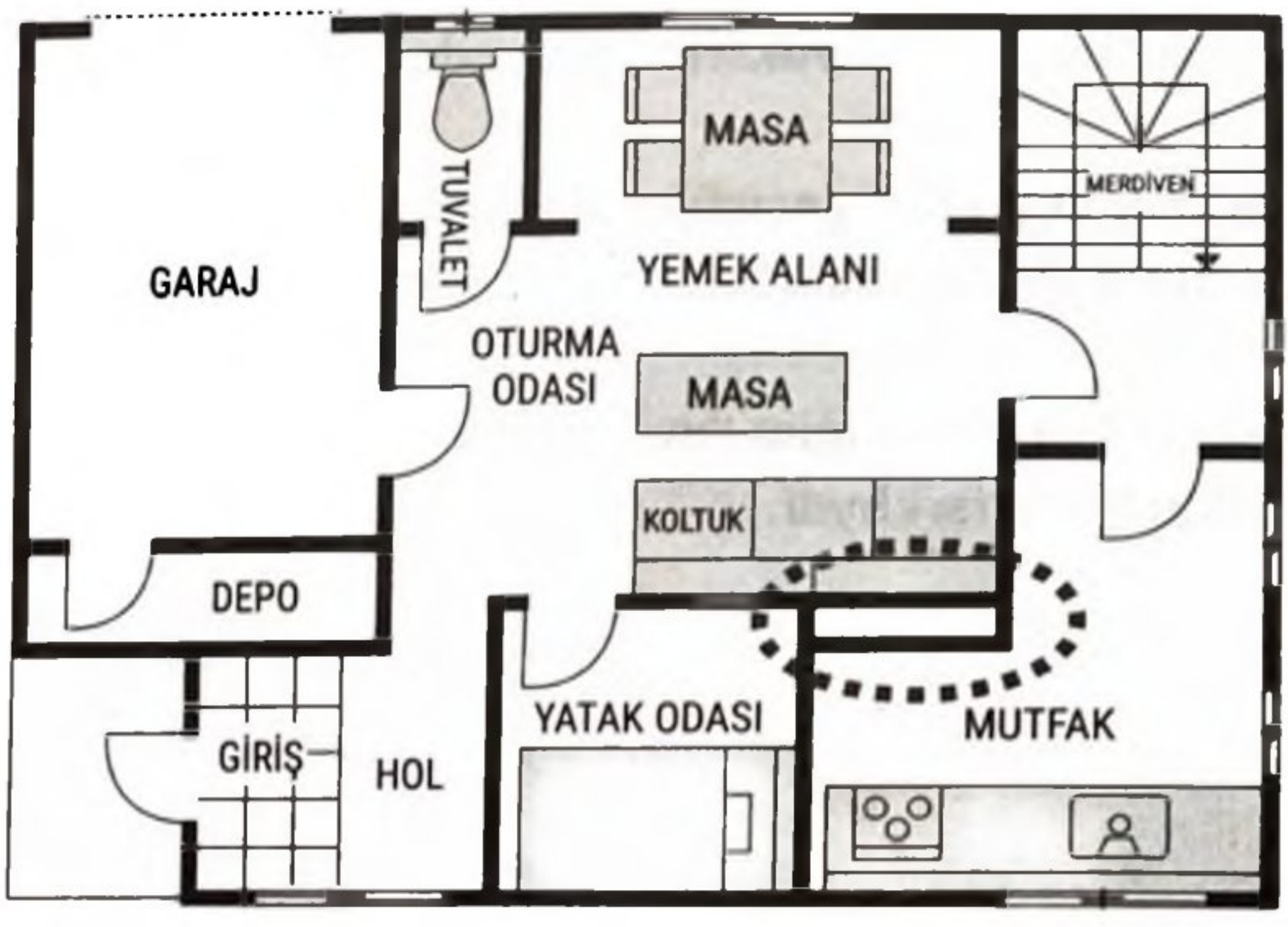
Eylül 2019

Tanışıklığım olan Yagioka Bey, "Danışmak istediğim bir şey var" diyerek benimle iletişime geçti. Yagioka Bey, editörlük ve prodüksiyon alanında çalışan bir iş insanıydı. Birkaç yıl önce iş vesilesiyle tanıştığımızdan beri ara sıra yemek yemeye çıkacak kadar yakınlaşmıştık.

Çok yakında Yagioka Bey'in ilk oğlu doğacakmış. Bunu duyunca ömründeki ilk müstakil evini almaya karar kalmış. Gecelerce geç saatlere kadar emlak ilanlarını karıştırıp en sonunda Tokyo merkezde ideal bir mülk bulmuş. Sessiz bir yerleşkede bulunan iki katlı müstakil bir ev. İstasyona yakın olmasına rağmen etraftaki doğa epey canlı, evde yaşayacak ikinci aile olmalarına rağmen de binanın yaşı bir hayli azmış. Görmeye gittiklerinde ferah ve insanın içine huzur veren evin içine kendisi kadar karısı da bayılmış.

Yalnız, evin planlamasında anlam veremediği bir nokta varmış:

1. KAT

"Birinci kattaki mutfak ve oturma odası arasında gizemli bir boşluk var.

Kapısı olmadığı için içine giremiyorum. Emlakçıya sorduğumda da orası hakkında pek bilgisi olmadığını söylüyor. Evde yaşamak konusunda herhangi engel teşkil etmiyor fakat nedense insanın içini ürpertiyor."

Bu yüzden evi alıp almamak konusunda iki arada bir derede kalmış.

"Okült hakkında bilgilisin ya sen..." şeklinde sunduğu sebepten dolayı bana danışmaya karar vermiş.

Sahiden de "gizemli boşluk" sözü kulağa oldukça okültsü ve ilgi çekici geliyordu. Fakat ben mimari konusunda tamamen acemiydim. Ev planını bile düzgünce okuyamıyordum. Hal böyle olunca bu işten anlayan birinden yardım istemeye karar verdim.

Kurihara Bey

Kurihara adında bir tanıdığım vardı. Kendisi büyük bir imar şirketinde teknik çizim işiyle uğraşıyordu. Üstelik korku ve gizem meraklısı biri olduğundan bu konuda danışmak için gayet uygun olduğunu düşündüm. Ona danışmak istediğim konuyu anlattığımda meraklanmış gibi göründüğünden hemen kat planı bilgilerini yollayıp telefon açtım.

Aşağıda Kurihara Bey ile olan telefon görüşmesinin kayıtları bulunmaktadır.

Ninova Ninova

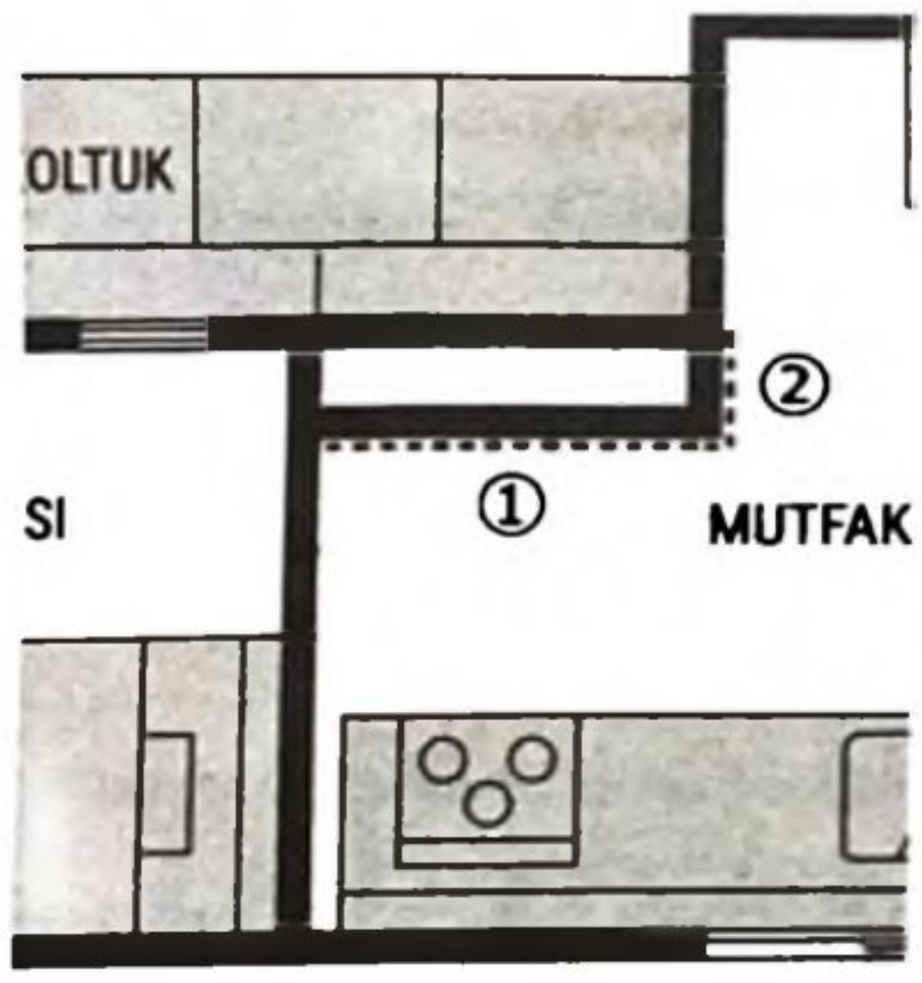
Yazar: Kurihara Bey, görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Kusura bakmayın, işinizin gücünüzün arasında sizi rahatsız ettim.

Kurihara: Lafı bile olmaz. Bu arada yolladığınız kat planına göz attım.

Yazar: Sağ olun, peki birinci kattaki kapısı olmayan boşluk konusunda bir şey anlayabildiniz mi?

Kurihara: Yani evet ama söyleyebileceğim tek şey buranın **bilinçli olarak** yapılmış olduğu...

Yazar: Bilinçli olarak mı?

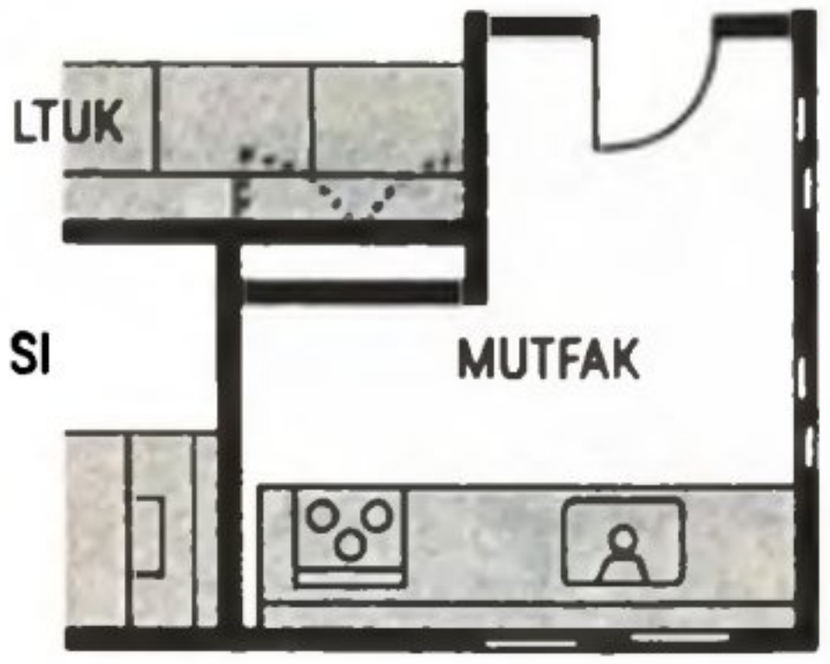
Kurihara: Evet, siz de bakınca anlayabilirsiniz diye düşünüyorum. Bu boşluk **normalde ihtiyaç duyulmayacak iki adet duvar** tarafından oluşturulmuş.

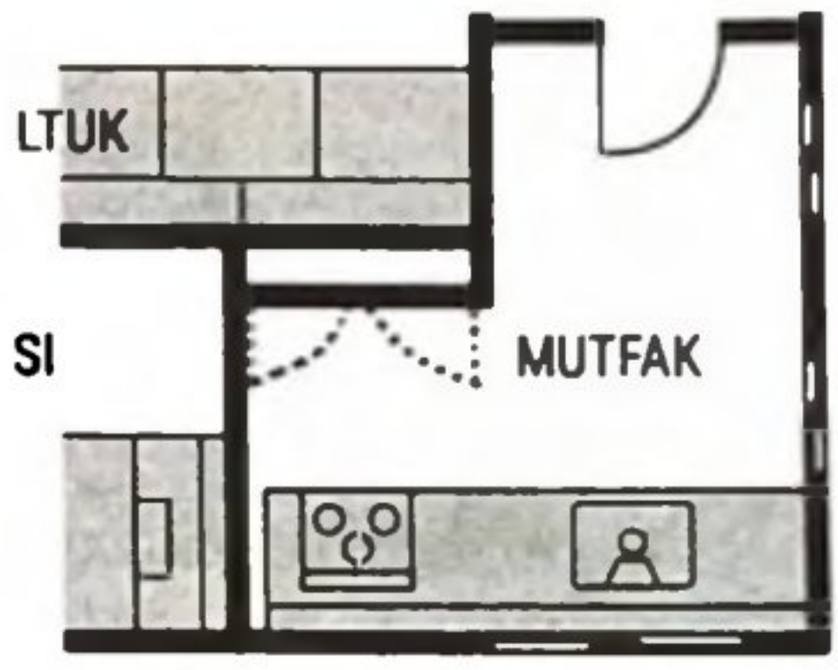
Mutfağa bağlı olan bu iki duvar olmasa bahsettiğiniz "gizemli boşluk" da oluşmaz ve mutfak daha geniş olur. Zahmet edip mutfağı daraltmayı göze aldıklarına göre bu boşluğa gereksinim duydukları anlamına geliyor.

Ninova Ninova

Yazar: Anlıyorum. Sizce ne için gerekiyor olabilir?

Kurihara: Belki de en başta burayı depo alanı yaratmak için düşünmüş olamazlar mı?

Mesela oturma odası tarafına bir kapı koyarsak orayı bir gömme dolap olarak kullanabiliriz. Öte yandan kapıyı mutfak tarafına koyarsak yemek takımlarını koyabiliriz. Ama ya yolun yarısında fikirleri değişmiş ya da maliyeti tutturamayıp kapıyı takmadan önce burayı kullanma fikrinden vazgeçmişlerse?

Yazar: Şimdi anladım. İş o raddeye geldiğinde çoktan inşaat ilerlemiş olduğundan kat planını değiştiremeden orayı boşluk olarak bırakmışlar yani.

Kurihara: Mantıklı olan böyle düşünmek gibi duruyor.

Ninova Ninova

Yazar: Öyleyse burada herhangi okült bir durum yok yani.

Kurihara: Evet öyle ama sadece...

Kurihara Bey'in sesine aniden ince bir hüzün yerleşti.

Kurihara: Bu arada bu evi kim yapmış?

Yazar: Evin önceki sahibi, karı-koca ve küçük çocuklarından ibaret üç kişilik bir aileymiş.

Kurihara: Küçük derken kaç yaşlarındaymış?

Yazar: O kadarını bilemiyorum maalesef... Neden sordunuz ki?

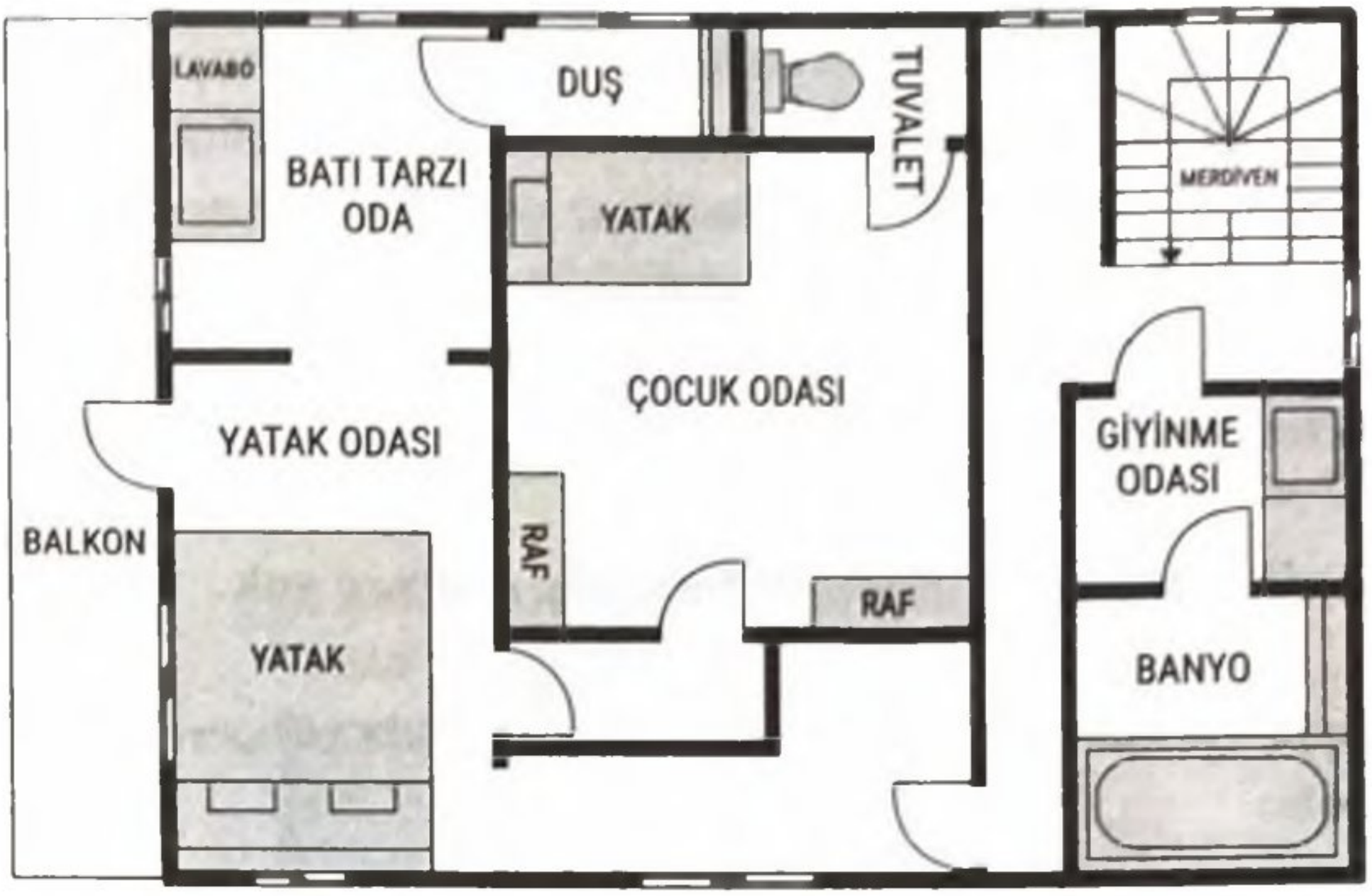
Kurihara: Aslında bu evi ilk gördüğümde epey tuhaf bir kat planı var diye düşündüm.

Yazar: Öyle mi? Gizemli boşluk harici özellikle gözüme çarpan bir şey olmadı benim.

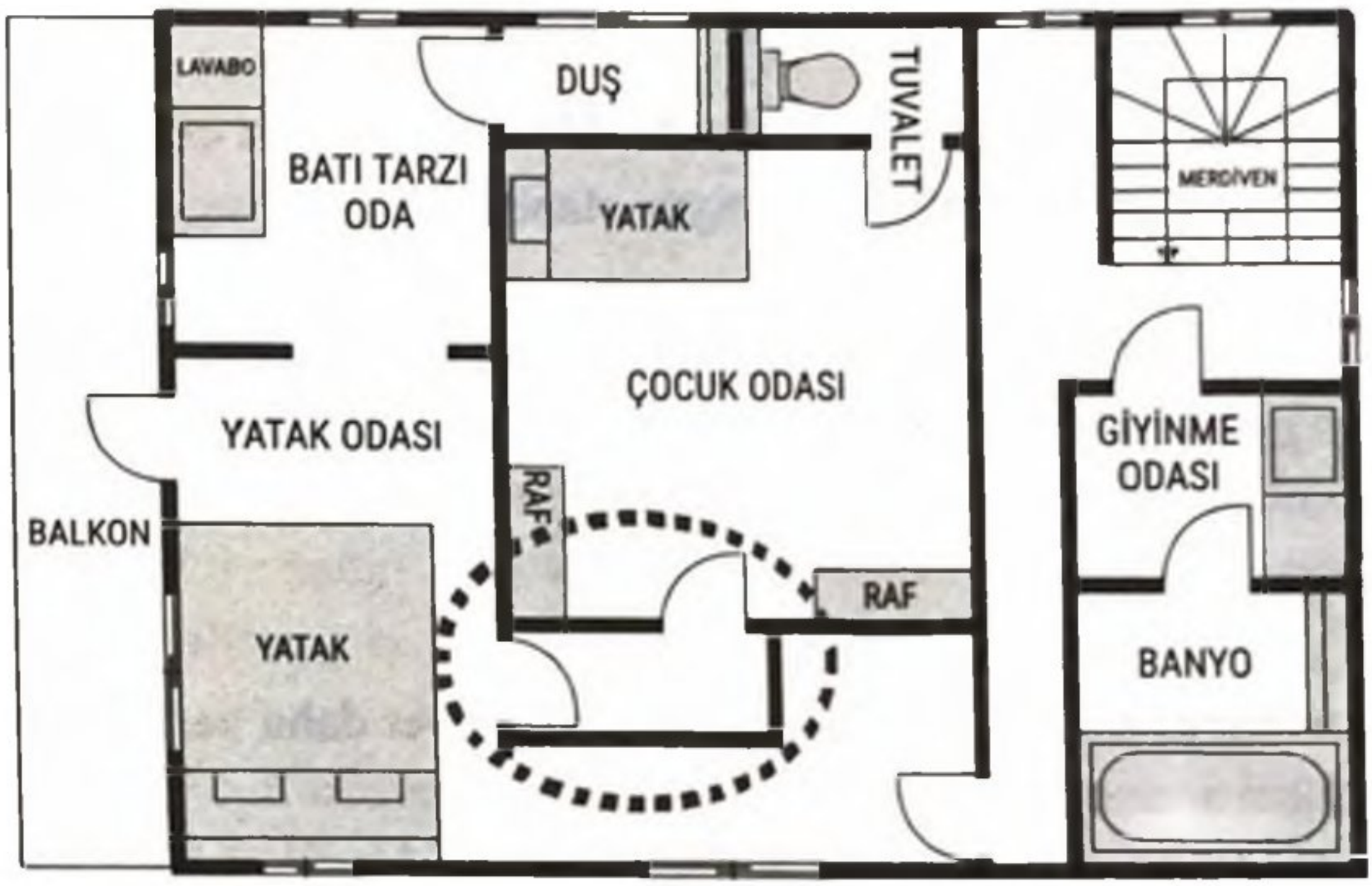
Kurihara: Tuhaf olan ikinci katın planlaması. Çocuk odasına bakar mısınız? Bir şey fark etmiyor musunuz?

Yazar: Eee...Hı?

2. KAT

2. KAT

= KAPI SEMBOLÜ

Ninova

Yazar: İki kapı var.

Kurihara: Aynen öyle. Üstelik kapıların olduğu yerler de tuhaf. Diyelim ki merdivenlerden ikinci kata çıktınız. Çocuk odasına girmek için epey dolanmanız gerekiyor. Neden bu kadar yorucu bir plan çizmişler acaba?

Yazar: Sahiden de tuhaf.

Kurihara: Üstelik odada **bir tane bile pencere yok.**

Şöyle bir bakınca sahiden de çocuk odasında pencere işareti çizilmemişti.

Kurihara: Genellikle ebeveynler çocuk odası mümkün olduğunca fazla güneş alsın isterler ama... Müstakil evde güneş almayan bir çocuk odası olduğunu daha önce hiç görmedim.

Yazar: Bir sebebi vardır herhalde. Mesela çocuğun cilt hastalığı olduğundan güneşe çıkamıyor olabilir.

Kurihara: Öyle olsa perdeyi kapatırsınız olur biter. En başından pencere olmayan bir oda istemeleri bir hayli anormal.

Yazar: Anlıyorum.

Kurihara: Üstelik bu odada tuhaf olan bir yer daha var. Tuvalete bakar mısınız?

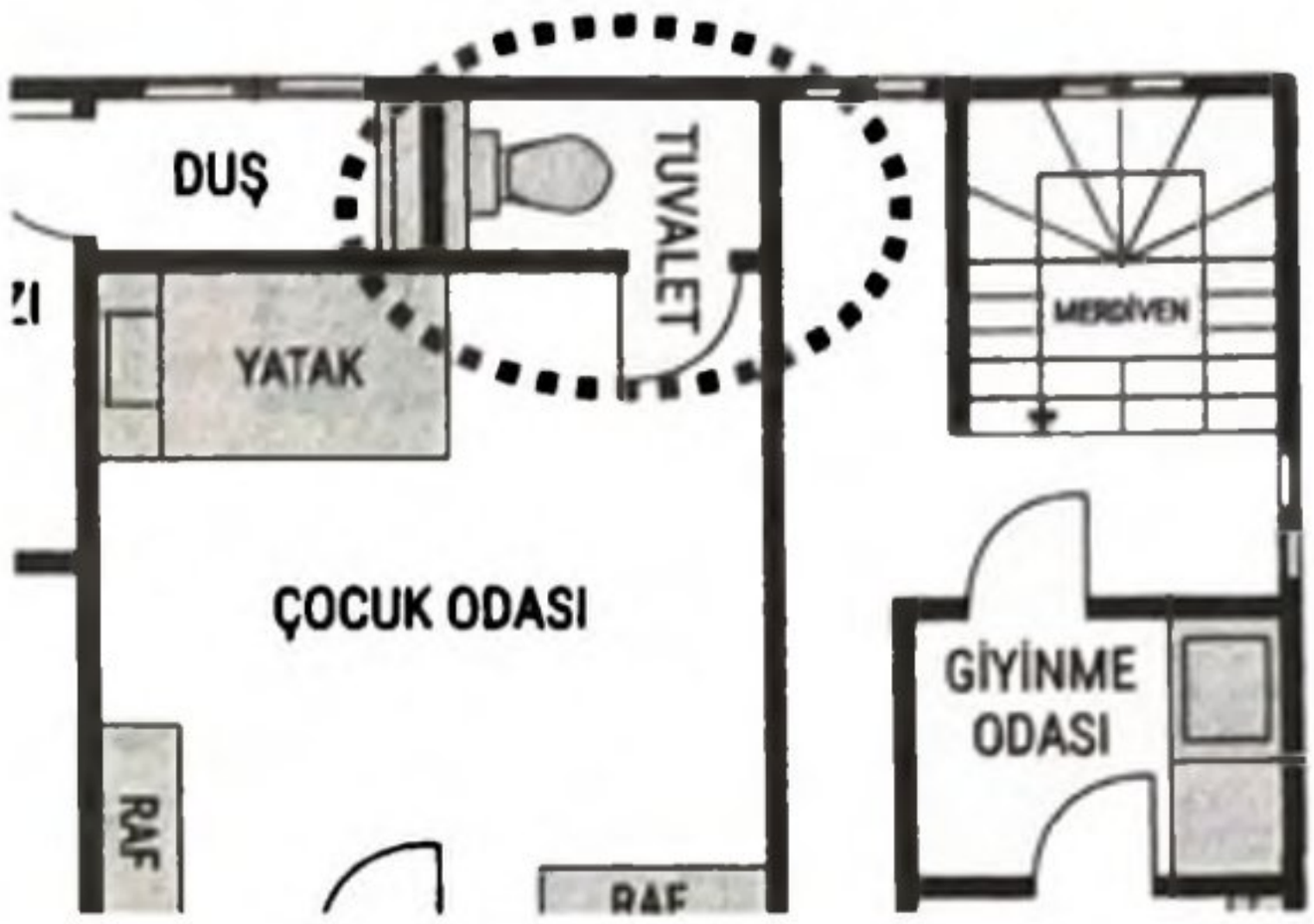
Kapının konumuna bakılırsa sadece çocuk odasından girilebiliyor.

Yazar: Sahiden de öyle. Bu çocuk odasına entegre edilmiş bir tuvalet olduğu anlamına mı geliyor?

Kurihara: Muhtemelen.

Yazar: Penceresiz, çift kapılı giriş ve tuvaletli bir oda... Tıpkı bir hücre hapsi gibi.

Kurihara: "Aşırı korumacı" olmanın çok ötesinde bu. Çocuklarını kapsamlı bir gözetim altında tutmak istediklerini anlıyorum. Belki de çocuğu bu odaya kapatmış olabilirler.

Yazar: İstismar vakası mı diyorsunuz?

Kurihara: Öyle olma ihtimali var. Daha da derinlere inecek olursak **aile çocuklarını birilerinden saklamak istemiş.** İkinci kat planının geneline bakmanızı rica edeceğim. Nasıl desem bilemedim, sanki bütün odalar çocuk odasını sarıp saklamak için yapılmış gibi gözükmüyor mu size de?

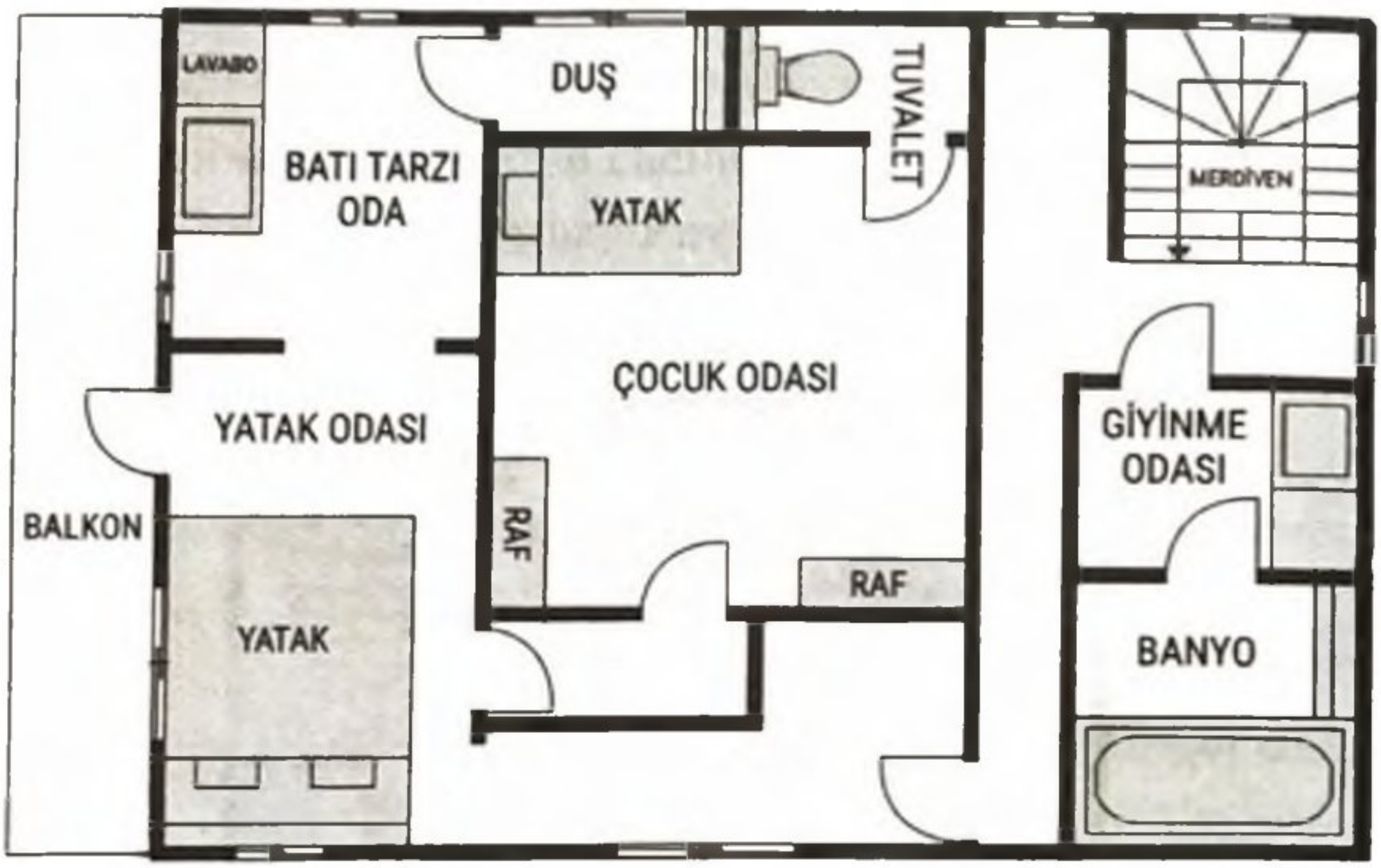
Zaten çocuk odasında pencere olmadığı için dışarıdan çocuğun orada olup olmadığını doğrulamak mümkün değil. Ebeveynler çocuğu odaya hapsedip varlığını gizliyormuş gibi hissediyorum.

Yazar: Ama neden böyle bir şey yapmak istesinler ki?

Ninova Ninova

Kurihara: Bilmiyorum. Yalnız evin planından gördüğüm kadarıyla bu ailenin olağan dışı bir durumda olduğu aşikâr.

2. KAT

İki Banyo

Kurihara: Bu arada, çocuk odasmın yanındaki yatak odasını görüyorsunuzdur.

Yazar: Çift kişilik yatak olan oda, evet. Ebeveynlerin odası mı acaba?

Kurihara: Muhtemelen öyledir. Bu oda, çocuk odasından farklı olarak epey ferah. Penceresi de fazla.

Yagioka Bey'in "Ferah ve insanın içine huzur veren bir ev" diye bahsedişi geldi aklıma.

Kurihara: Aslında bu odada da bir tuhaflık var. Çizimin üst kısmındaki duşu görüyorsunuz. Hemen yanında Batı tarzı bir oda var. Burası giyinme odası olarak da kullanılıyordur diye düşünüyorum fakat böyle olunca giyinme odası yatak odasından tamamen ayrı planlanmış gibi görünüyor.

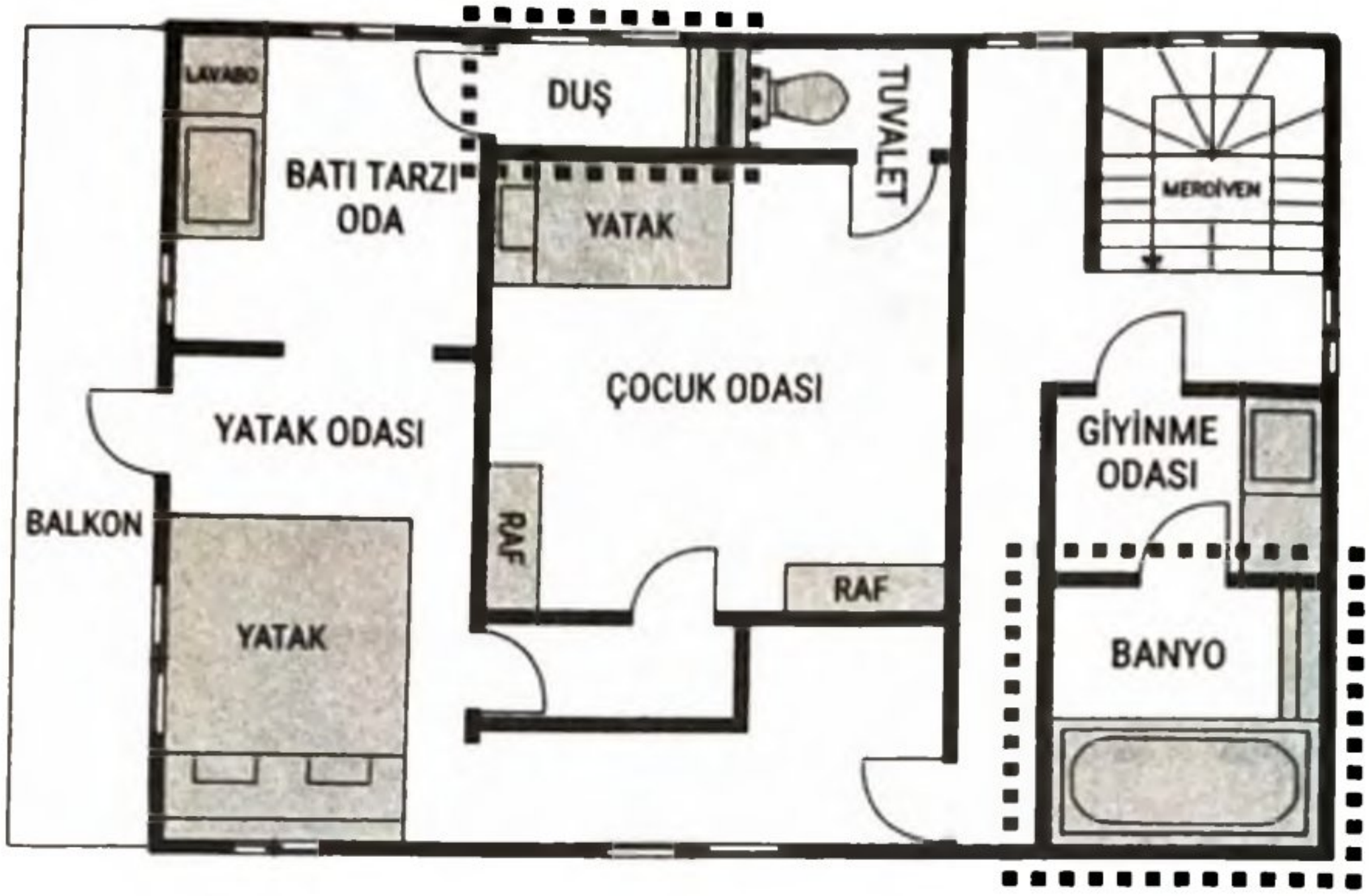
Yazar: Doğru ya, iki oda arasında kapı yok.

Kurihara: Her ne kadar eş olsalar bile insan duştan çıktıktan sonra başkasına o kadar da görünmek istemez, değil mi? Epey "yakın" bir karı-koca olmalılar. Birbirine "çok yakın ebeveynler" ve "hapsedilmiş çocuk" dengesizliği çok tuhaf geldi bana. Tabii gerektiğinden fazla kafa yoruyor da olabilirim.

Yazar: Anlıyorum... Aa?

Kurihara: Bir şey mi oldu?

2. KAT

Yazar: Duşun dışında bir de banyo var. Bu nadir bir şey, değil mi?

Kurihara: Hiç yok diyemem fakat o kadar rastladığım bir durum da değil. Doğru ya, bu banyonun da penceresi yok. Halbuki duşta kocaman bir pencere vardı.

Yazar: Aa, sahiden. Bu fark ettiklerimize bakılırsa gerçekten tuhaf bir evmiş. Ne dersiniz? Bu evi almasalar daha mı iyi olur?

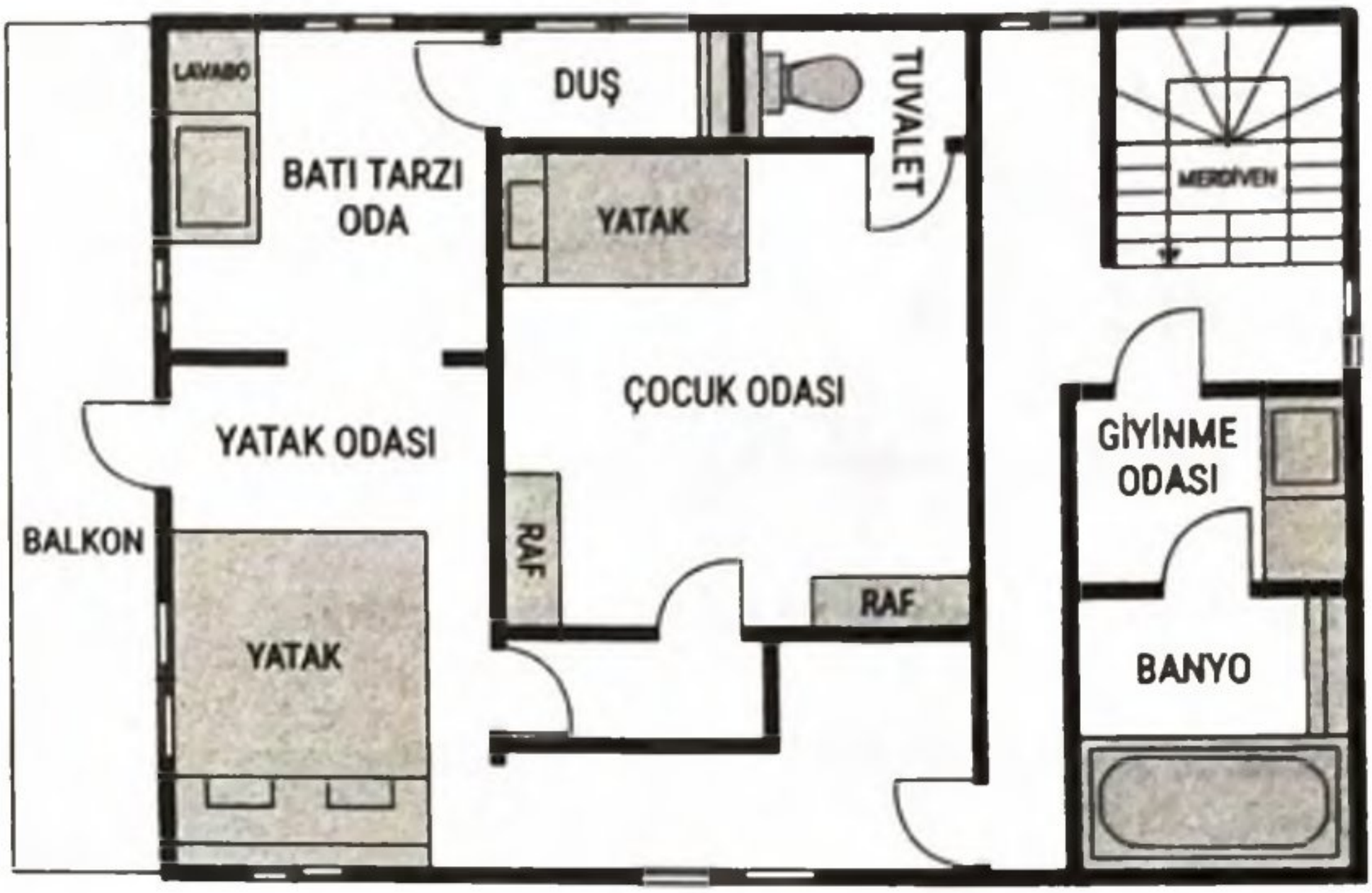
Kurihara: Sadece planlara bakarak bir şey söyleyemem ama ben olsam almazdım.

Kurihara Bey'e teşekkür edip telefonu kapadım. Evin planlarını bir kez daha elime aldım. İnsanın aklına bin bir türlü şey geliyordu: Penceresiz bir odaya hapsedilmiş çocuk, çift kişilik yatakta rahatça yayılan ebeveynler...

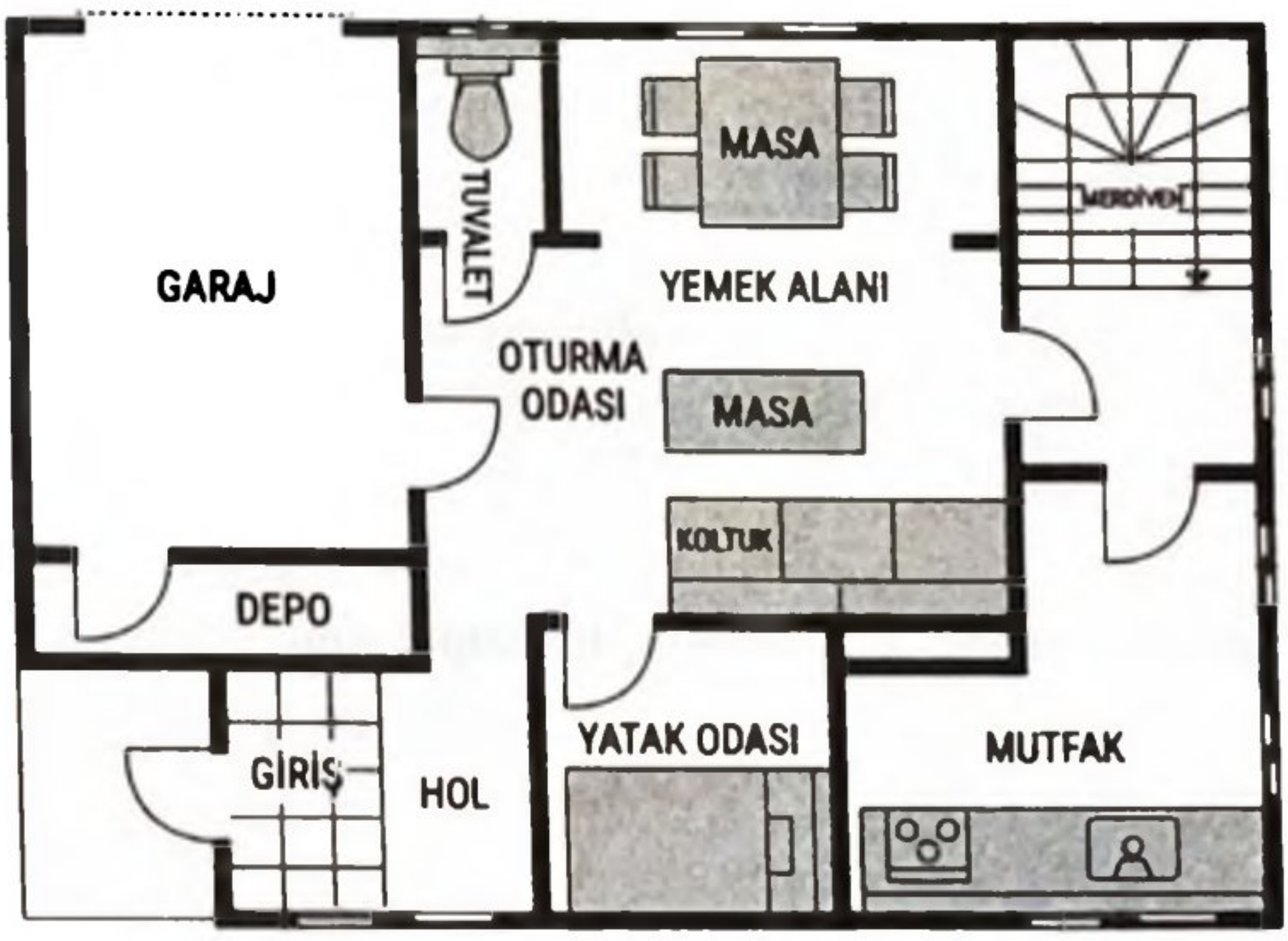
Ninova Ninova

Birinci ve ikinci katın planlarını karşılaştırdım. Sadece birinci kata bakınca gayet normal bir ev gibi görünüyordu. Tabii gizemli boşluğu görmezden gelirsek... Gizemli boşluk... İnşaatı tamamlanmamış olan depo alanı olduğuna kanaat getirmiştik. Gerçekten de öyle miydi acaba?

2. KAT

1. KAT

O an aklımda bir **spekülasyon** belirdi. Oldukça aptalca bir spekülasyon...

"Yok artık, daha neler" diye düşünerek iki planı üst üste bindirdim.

Beklentimin aksine "o" cuk diye oturdu.

Bu bir tesadüf müydü, yoksa?..

Gizemli Boşluk

Bir kez daha Kurihara Bey'e telefon açtım.

Yazar: Kusura bakmayın tekrar rahatsız ediyorum.

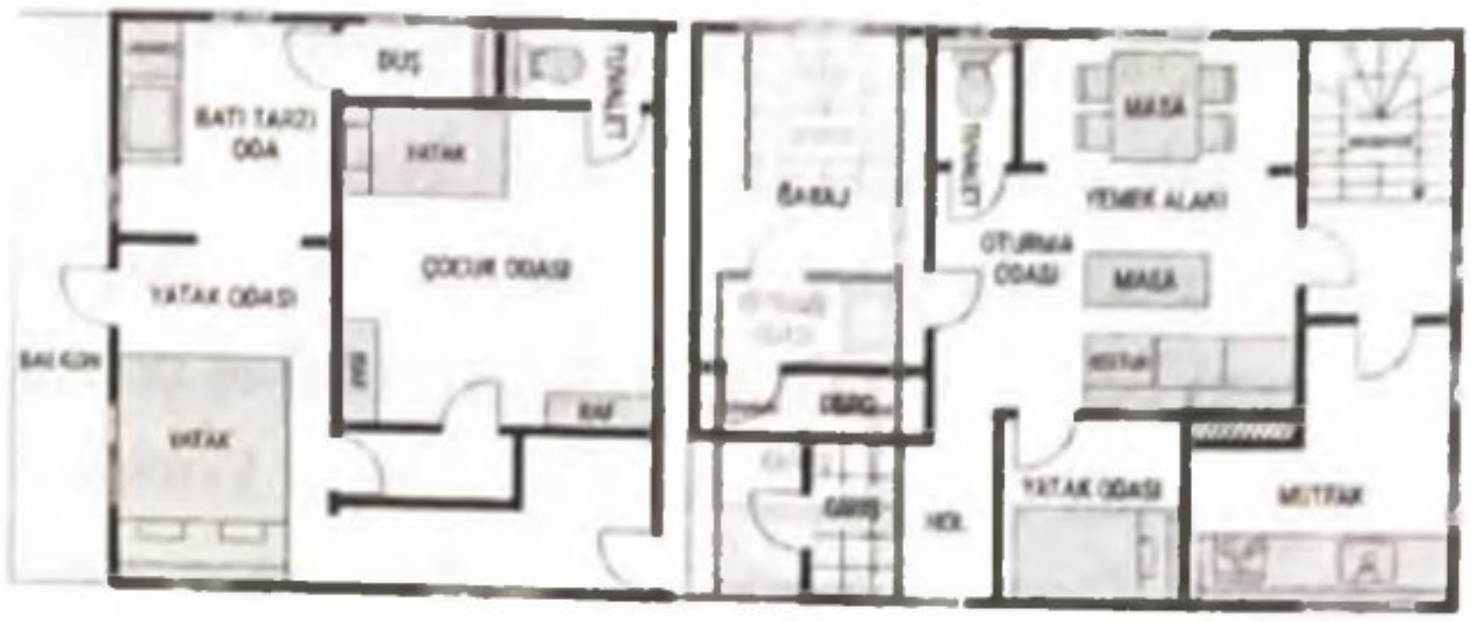
Kurihara: Hiç önemli değil, bir şey mi oldu?

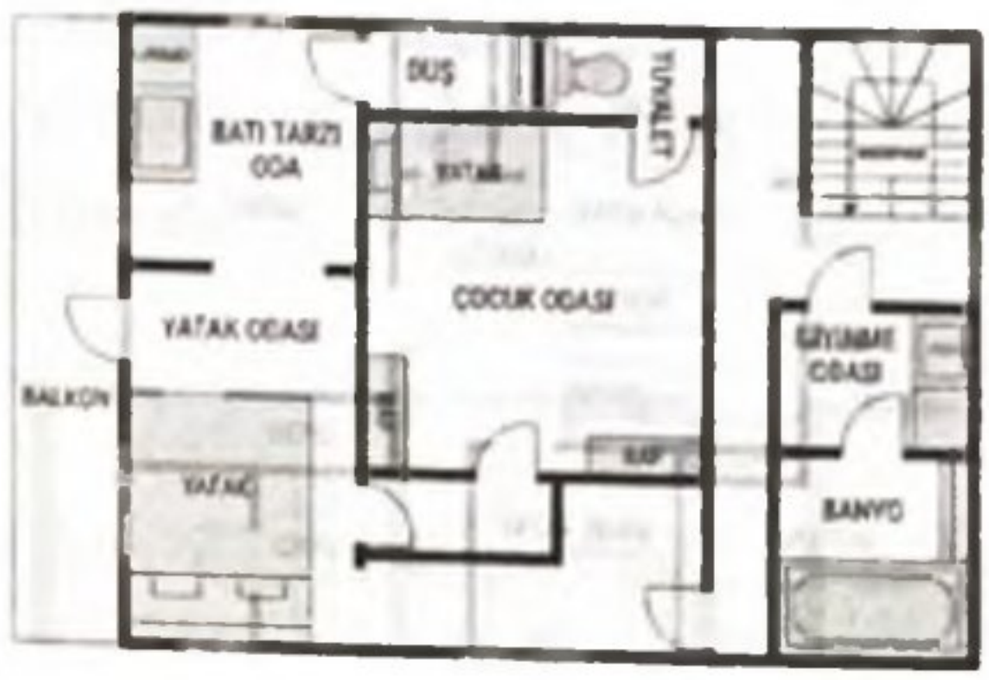
Yazar: Şey, gerçekten ne yaparsam yapayım birinci kattaki boşluğu aklımdan çıkaramadım. İkinci katın planıyla bir alakası olabilir mi, diye düşündüm.

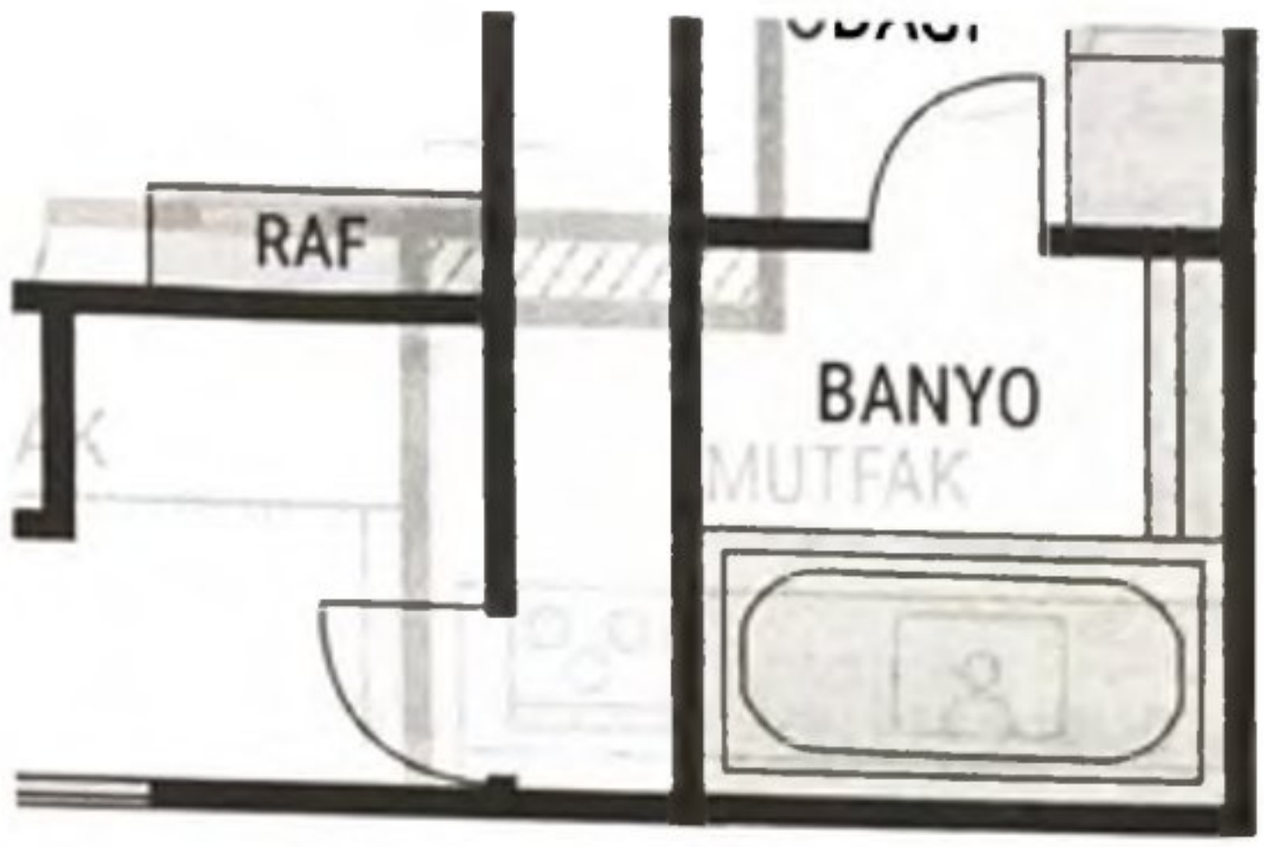
Kurihara: Anlıyorum.

Yazar: Bu yüzden iki katın planlarım üst üste koydum ama... Birinci kattaki boşluk, **çocuk odası ve banyonun köşelerine cuk diye oturdu.**

Tıpkı iki oda arasına kurulmuş bir köprü gibi...

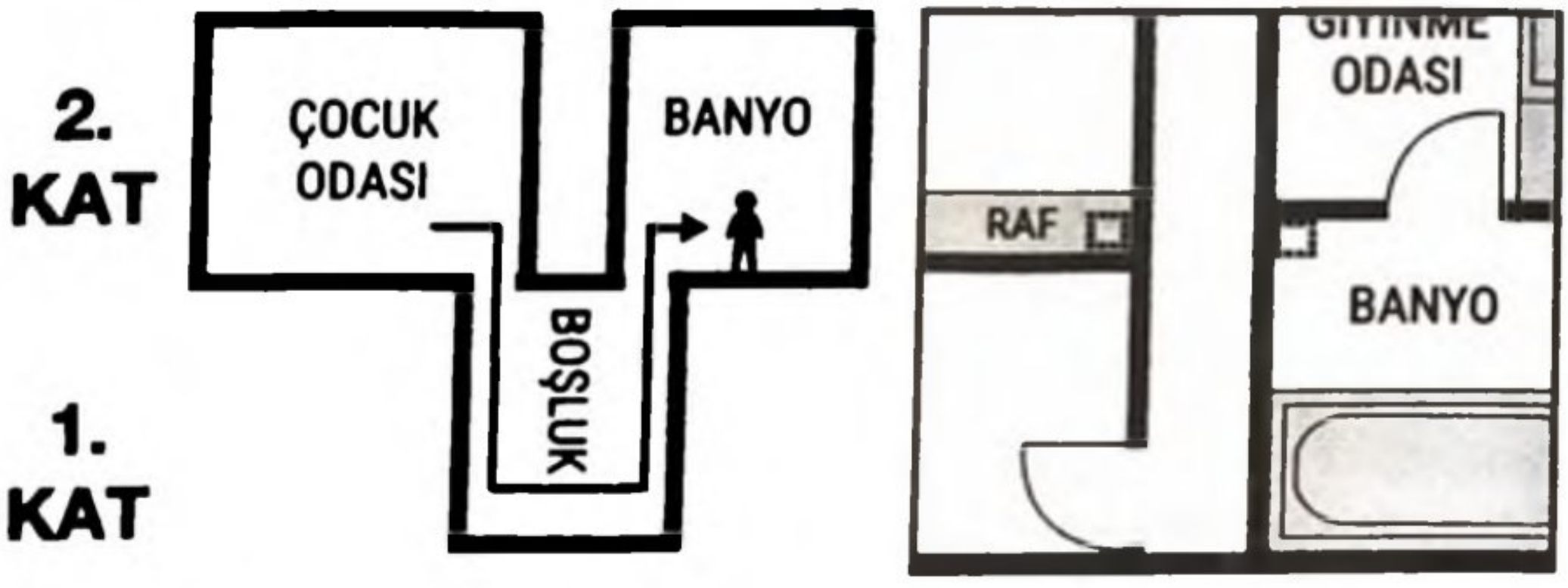

DUŞ
TUVALET
BATI TARZI ODA
YATAK
ÇOCUK ODASI
YATAK ODASI
BALKON
YATAK
BAR
BANYO
MASA
YEMEK ALANI
OTURMA ODASI
MASA
YATAK ODASI
MUTFAK

DUŞ
TUVALET
BATI TARZI ODA
ÇOCUK ODASI
YATAK ODASI
BALKON
BAR
GİYİNME ODASI
BANYO

RAF
BANYO
MUTFAK

Kurihara: Aa, sahiden de öyle.

Yazar: Ve... Yani, bunun amatör birinden çıkma saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum ama birinci kattaki boşluk bir geçit olamaz mı? Mesela çocuk odası ve banyonun zemininde birer delik olduğunu düşünelim. Bu iki delik birinci kattaki boşluğa bağlanıyordur. Hal böyle olunca birinci kattaki boşluktan geçip çocuk odası ve banyo arasında git-gel yapılabilir diye düşünüyorum. Ebeveynler çocuklarının varlığını gizliyordu fakat çocuk odasından banyoya geçmek için pencerelerin olduğu koridordan geçmek zorundalardı. Dışarıdan görülme riskini göze alamadıkları için çocuk odasından direkt olarak banyoya bağlanan gizli bir geçit yaparak bu yol aracılığıyla çocuğu banyoya sokabilirlerdi. Bir de çocuk odasındaki raf, deliği saklamak için konulmuş bir şey olabilir mi diye düşünüyorum, siz ne dersiniz?

Kurihara: Hımm, ilginç bir fikir olduğunu düşünüyorum.

Yazar: Sizce üstüne çok mu düşünüyorum?

Kurihara: Bunca zahmete girip bu düzeneği kurmakla uğraşırlar mı, diye düşündürüyor insana.

Yazar: Haklısınız, kusura bakmayın. Aniden aklıma geldiği için anlattım. Bu söylediklerimi unutun lütfen.

Ninova

Ciddi ve hararetli bir şekilde konuşmaya daldığımı aniden fark edip kendimden utandım. Sahiden de gerçek olmaktan çok uzaktı bu anlattıklarım. Tam telefonu kapatacağım sırada telefonun diğer ucunda Kurihara Bey'in bir şeyler hakkında fısır fısır söylendiğini duydum.

Kurihara: Geçit... Durun bir saniye. Öyleyse bu oda...

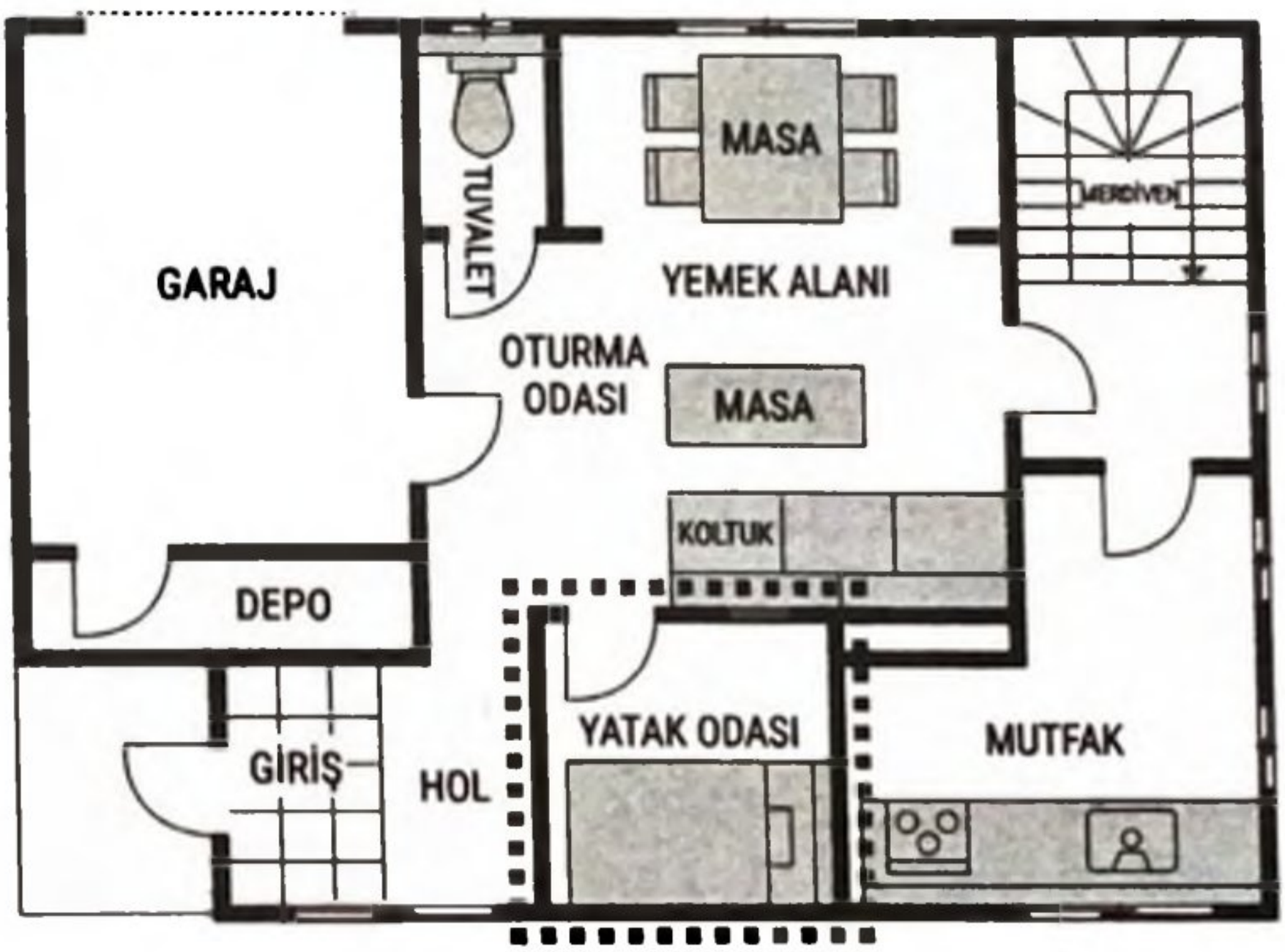
Yazar: Bir şey mi oldu?

Kurihara: Şey, hayır. Az önce anlattıklarınızı duyunca aklımda bir şey belirdi de... Bu arada önceki ev sahipleri, karı-koca ve bir çocuktan oluşan üç kişilik bir aile demiştiniz, değil mi?

Yazar: Evet.

Kurihara: Öyleyse bir tane fazladan yatak var. Ebeveynler ikinci kattaki yatak odasında uyuyor. Çocukları çocuk odasında uyuyor. O zaman birinci kattaki yatak odası kime ait?

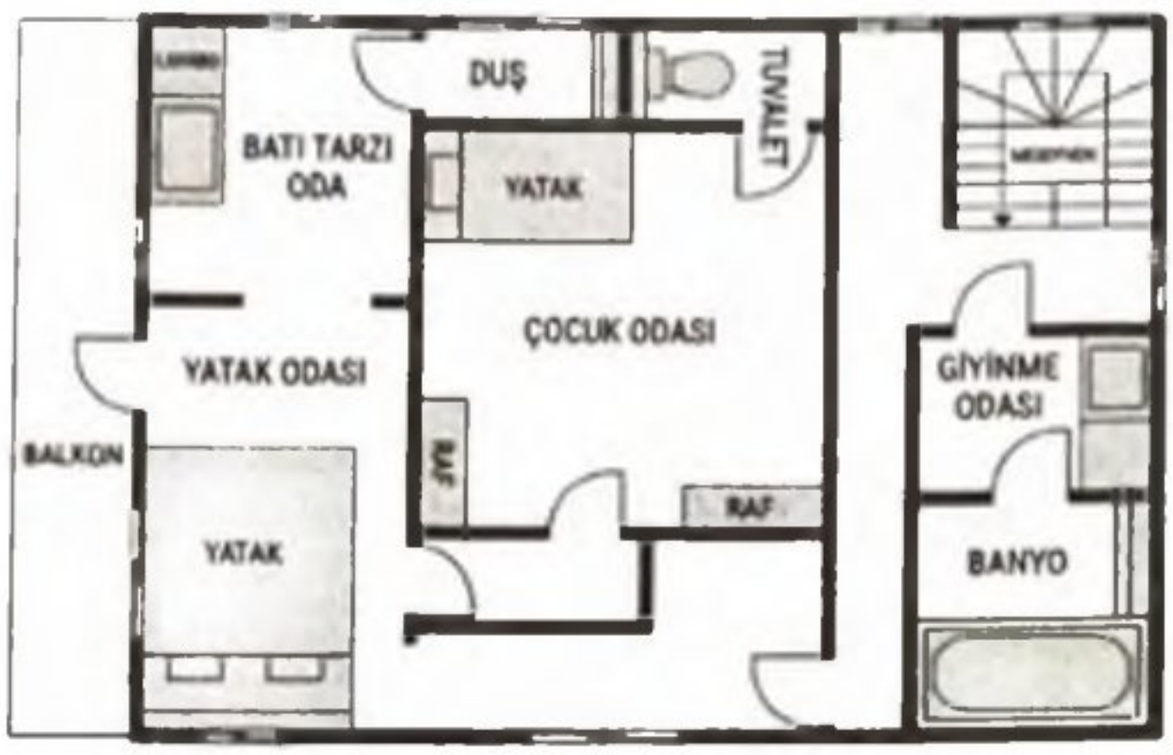
1. KAT

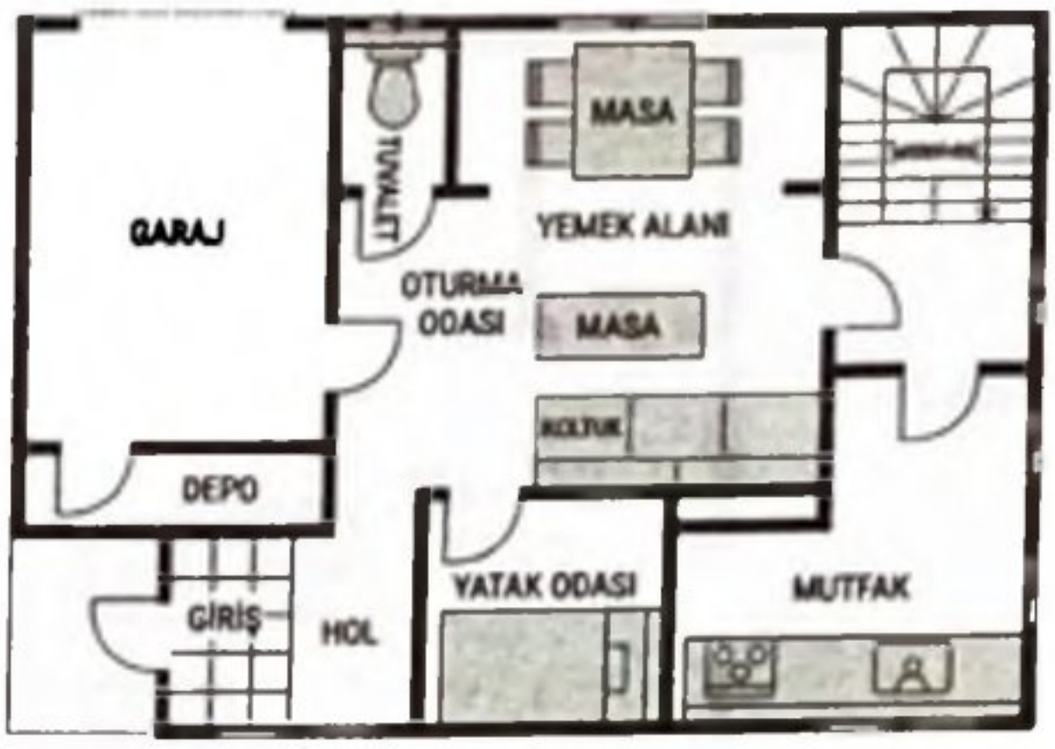
Yazar: Hmm, eve gelen misafirlerin kaldığı bir oda falan olabilir mi?

Kurihara: Evet, muhtemelen öyle bir şeydir. Kim olduğunu bilmiyorum ama bu evin düzenli bir misafiri varmış. Pencere-siz çocuk odası, iki adet yıkanma alanı... Az önceki "geçit" konusunu da bunlarla birleştirince **bir hikâye** gözler önüne seriliyor. İşte asıl bunun saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum ama lütfen bunu benim aklımdan çıkmış bir fantezi olarak dinleyin.

2. KAT

1. KAT

Duzenleme
Ny.ozlem

Fantezi

Kurihara: Eskiden bu evde bir çift, tek çocuklarıyla yaşıyordu. Çocuk **bir amaç** için çocuk odasına hapsedilmişti. Aile zaman zaman eve misafir çağırıyordu.

Oturma odasında sohbet edip normal bir akşam yemeğindeymiş gibi davranıyorlardı.

Çift misafire *sake** ikram eder. Misafir afiyetle sakeyi içer. İyice sarhoş olmuş olan misafire kadın şöyle der:

"Geceyi burada geçirmeye ne dersiniz? Hemen şurada fazladan bir yatak odamız var. Banyo da hazır, buyurun girin."

Misafir ikinci katta bulunan penceresiz banyoya kadar götürülür. Misafirin banyoya girdiğini doğruladıktan sonra kadın, çocuk odasına sinyal yollar. İşareti alan çocuk, elinde **belli bir şeyle** beraber zemindeki delik aracılığıyla birinci kattaki geçitten geçerek banyoya girer ve...

BIÇAĞI MİSAFİRİN SIRTINA SAPLAR.

Yazar: Ne?! Neden bir anda böyle bir şey geldi aklınıza?..

Kurihara: Sakin olun sakin olun, bu yalnızca bir fantezi. Çıplak, silahsız ve alkolden dolayı aklı bulanmış olan misafir başına ne geldiğinin farkına bile varamadan yarasından büyük miktarda kan akmaya başlar. Sonunda misafir olan biteni kavrayamayarak yere yığılır ve son nefesini verir.

---

* Japon içkisi.

Ninova Ninova

Neticede bu ev, **insan öldürmek için yapılmış bir ev.**

Yazar: Yok artık... Şaka yapıyorsunuz değil mi?

Kurihara: Evet, anlattıklarımın çoğunluğu şakaydı. Fakat böyle bir şey olma ihtimali sıfır da diyemem. İnternette "gizemli olaylar" diye arattınız mı hiç? Acaba bu ünlü bir korku romanı mı, diye düşüneceğiniz vahşilikte yığınla gizemli olay çıkıyor. Bu dünyada bizim hayallerimizin çok daha ötesinde çarpıklığa sahip düşünce yapıları olan suçlular var. Mesela evi yeniden tasarladıktan sonra çocuklarını kullanarak kendi ellerini hiç kirletmeden insan öldüren bir karı-koca olması... İmkânsız bir şey değil diye düşünüyorum.

Yazar: Yani... Ama... Sizin dediğiniz gibi olsa bile amaçları ne olabilir ki?

Kurihara: Haklısınız, tek bir insanı öldürmek için bu kadar uğraştıkları düşünülemez. Muhtemelen düzenli olarak insan öldürüyorlardı. O zaman sadece bir kin üzerine katil olmuş olamazlar. Belki de bu tarz "talepler" alıyorlardır.

Yazar: Talep mi?

Kurihara: İnternette "cinayet ajansı" adı altında birçok site var. Hatırlarsanız bu tarz "yasaklı siteler" daha önce toplumsal bir sorun haline gelmişti. Bu sitelerin birçoğu gerçek kimliği olmayan dolandırıcılardan ibaretmiş fakat içlerinde gerçekten insan öldürme taleplerini üstlenenler de bulunuyormuş. Onlar 10-20 bin civarında paralara cinayet taleplerini yerine getiriyormuş. Aslına bakarsanız hepsi amatör katiller fakat çağın ilerlemesiyle beraber kullandıkları yöntemler giderek daha da karmaşık bir hal alıyor.

Ninova Ninova

Yazar: Yani bu ev, iş olarak cinayetle uğraşanların çalışma alanı mıydı diyorsunuz?

Kurihara: Kesin öyledir demiyorum fakat öyle olduğunu da düşünebiliriz demek istedim. Tabii bu yalnızca benim fantezim.

Çocuklarını kullanıp cinayet işleyen katil karı-koca. Fantezi bile olsa uçuk bir düşünce.

Kurihara: Ek olarak bir fantezim daha var. Az önce, "Deliği saklamak için üzerine raf koymuşlar" diye konuşmuştuk. Ama bakarsanız çocuk odasında bir raf daha var. Hal böyle olunca bu rafın altında da bir delik olduğunu düşünemez miyiz?

Yazar: Yani...

Kurihara: Sizce bu durumda deliğin diğer ucu nereye bağlanıyor?

Yazar: Hımm, depoya mı?

Kurihara: Değil mi? O zaman bu evde **cesedi ortadan kaldırabilecek bir rota** da var diyebiliriz.

Yazar: Bu ne anlama geliyor?

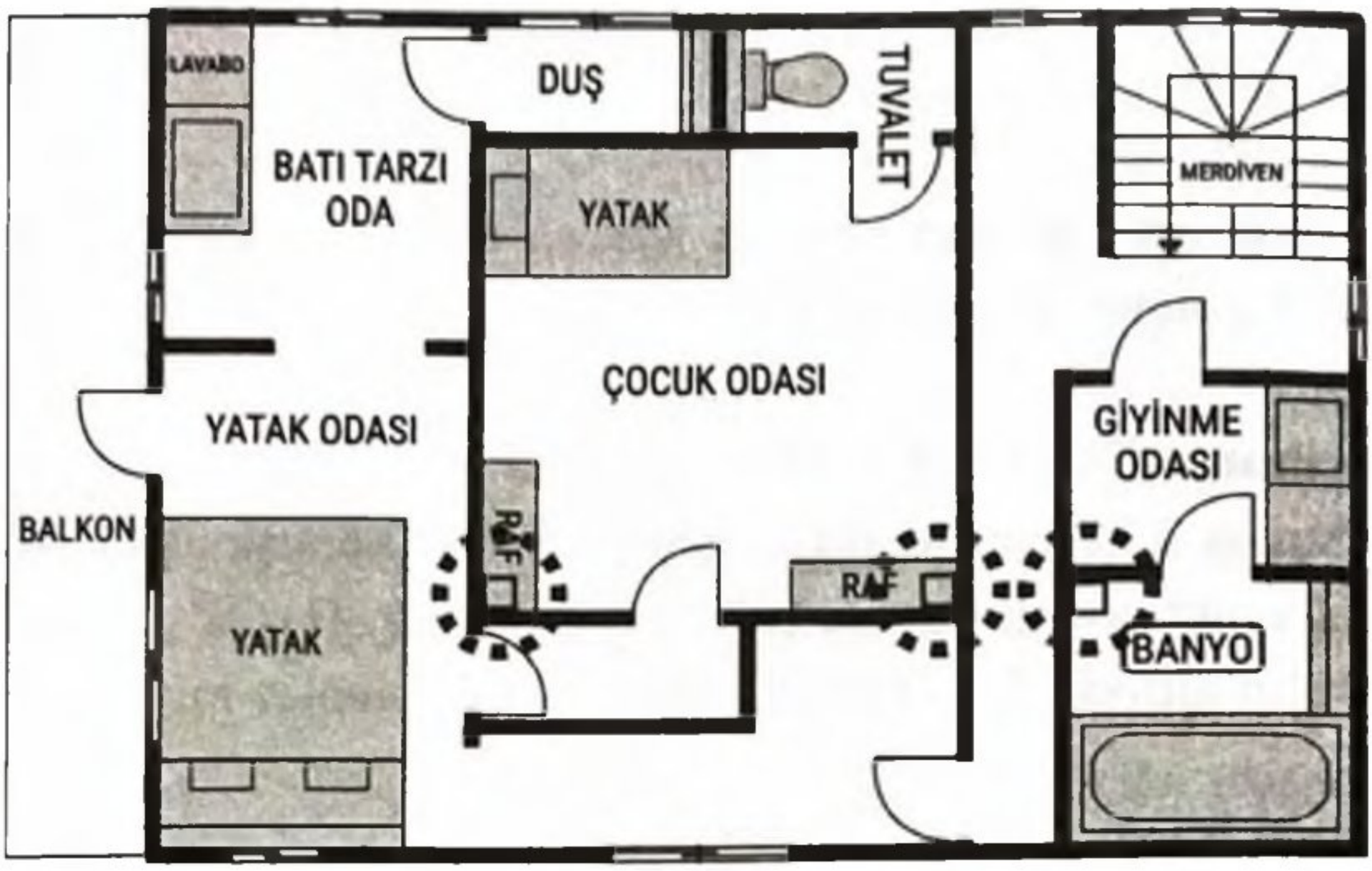
Kurihara: Biraz önceki konuya geri dönelim.

Çift, kazasız belasız cinayetlerini gerçekleştirir. Fakat cesedi banyonun içinde bırakamazlar. Delikten geçerek geçit yoluyla cesedi taşırlar. Ama delik çok küçük olduğundan yetişkin bir insan vücudu geçemez. Bu yüzden çift, testere veya benzeri

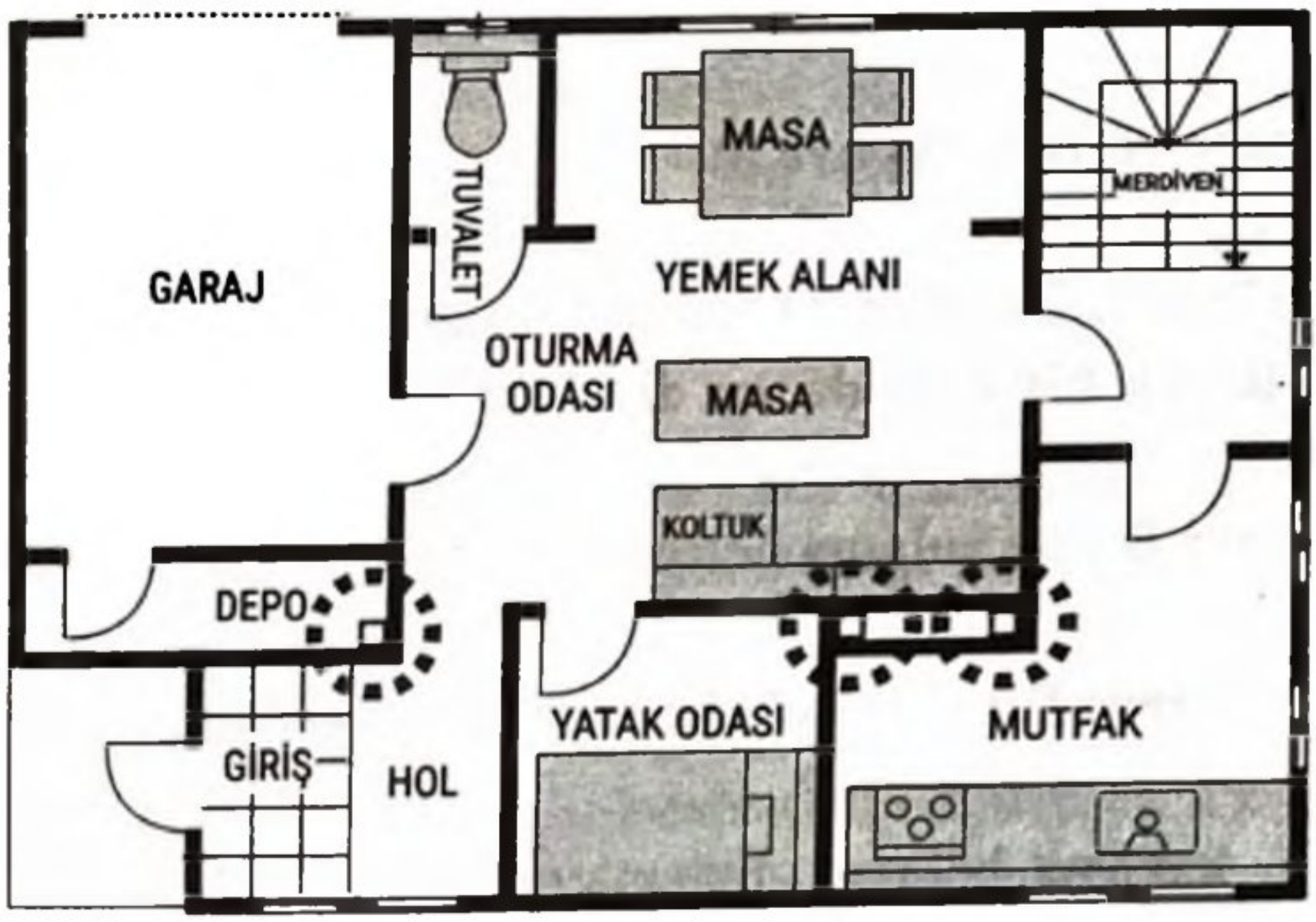
Ninova Ninova

bir aletle cesedi küçük parçalara ayırır. Tam deliğe sığabilecek ve **çocuğun taşıyabileceği büyüklüğe** getirirler anlayacağınız.

2. KAT

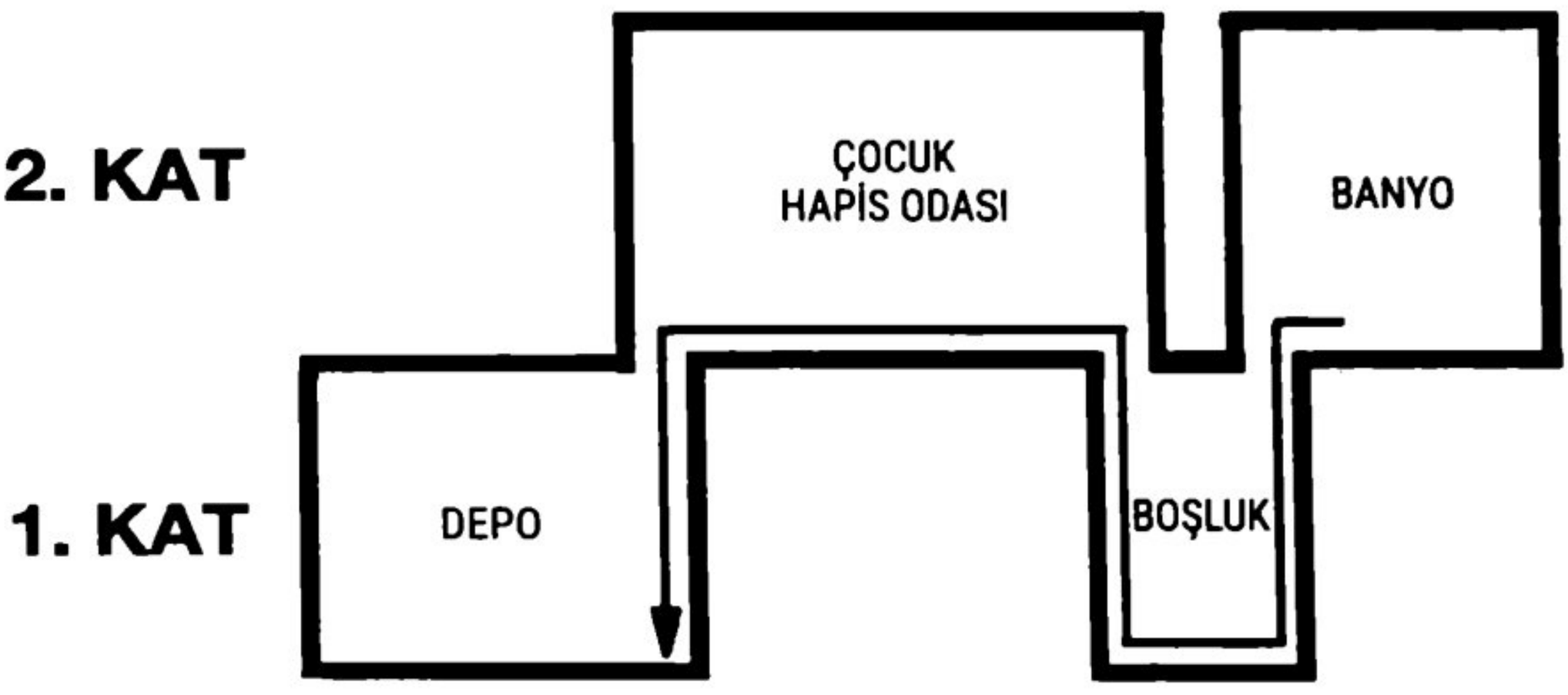
1. KAT

Kurihara: Çift parçalara ayırdığı cesedi banyodaki deliğe atar. Çocuk, deliğe atılan cesedin parçalarını birer birer saatler boyunca kendi odasına taşır ve diğer deliğe atar. Ceset bu şekilde banyodan depoya taşınmış olur.

Deponun hemen yanında garaj bulunuyor. Ceset arabanın bagajına yüklenir ve çift, cesedin parçalarını yakınlardaki bir dağ veya ormana bırakır.

Bu evin en gözde özelliği istasyona yakın olmasına rağmen doğayla iç içe olmasıydı.

Kurihara: Bu olaylar bütününün hepsi penceresiz odada gerçekleşiyor. Yani cinayet dışarıdaki gözler tarafından görülmeden işleniyor. Gece de olsa gündüz de olsa yıl boyu her zaman birilerini öldürebilirler. Ne düşünüyorsunuz?

Kurihara Bey konu üzerine açıkça bir hâkimiyet kurduğundan neredeyse hiçbir şey diyememiştim fakat işte tam burada içimdeki şüpheyi dile getirmeye karar verdim.

Yazar: Hadi diyelim şu ana kadar anlattığınız her şey doğru... Neden bu kadar detaylı bir şekilde uğraşma ihtiyacı duymuş

Ninova Ninova

olabilirler ki? Dışarıdan görünmek istemiyorlarsa bütün evin perdelerini kapatırlar, olur biler.

Kurihara: İşte tam da dediğiniz gibi. Normalde insanlar evin içinde görülmek istemeyecekleri bir şey yaptıkları zaman perdeleri kapatırlar. Hele bu şey cinayet olunca şüphesiz kapatırlar. Tam tersi **perdeleri her zaman açık olan bir evde cinayet işlenebileceğini kimse düşünmez.**

Yazar: Yani bu psikolojik bir oyun mu?

Kurihara: Evet. Kat planlarına bakar mısınız? Bu evin gereksiz fazlalıkta penceresi var. Saydığım kadarıyla toplam on altı pencere var. Sanki dışarıya, "Bakın lütfen," diyorlar. Ve bunun **asla görülmemesi gereken odayı** kamufle etmek için olduğunu düşünüyorum.

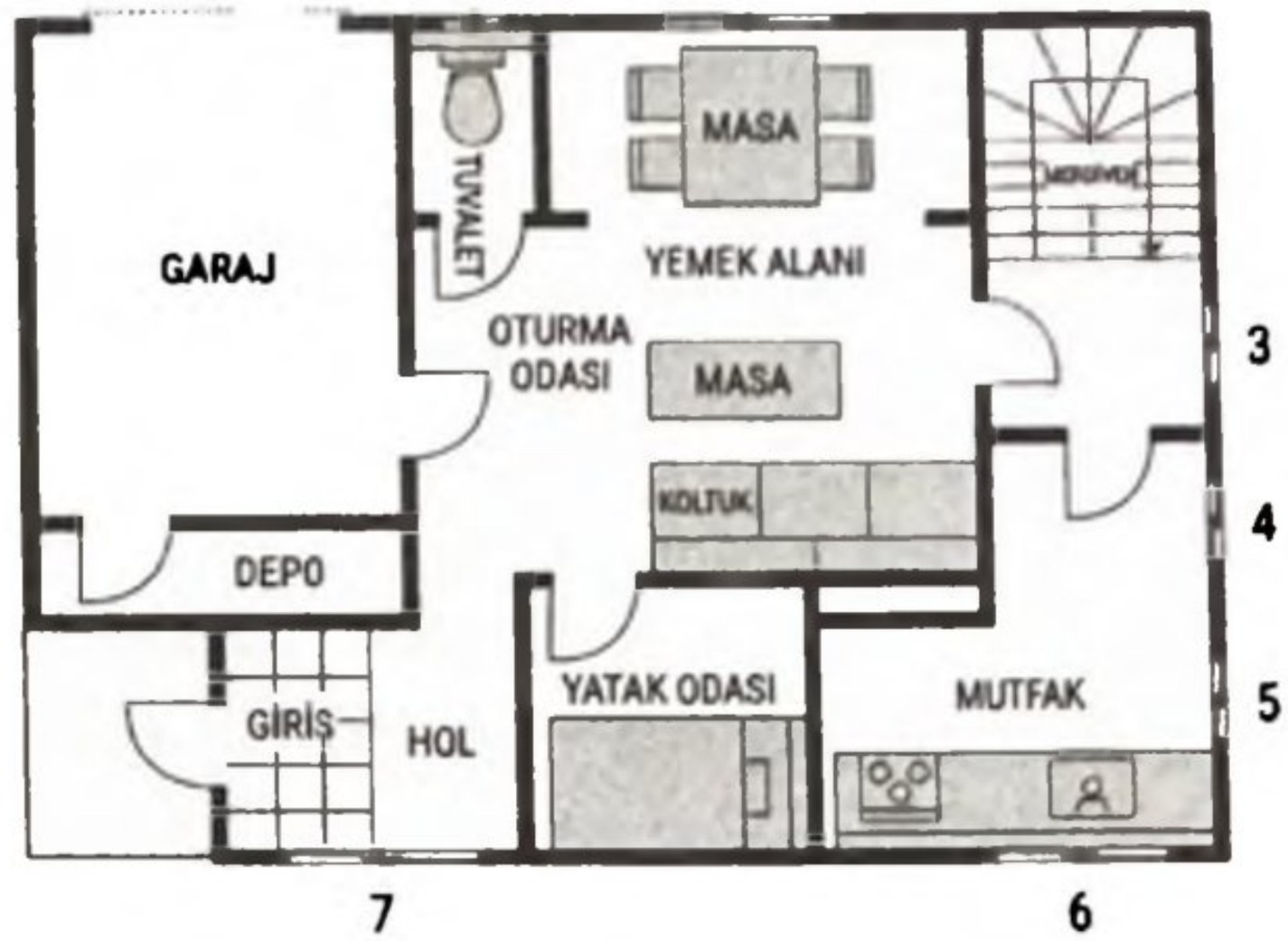
Yazar: Hımm...

Kurihara: Tabii bu yalnızca bir spekülasyon. Söylediklerimi ciddiye almayın lütfen.

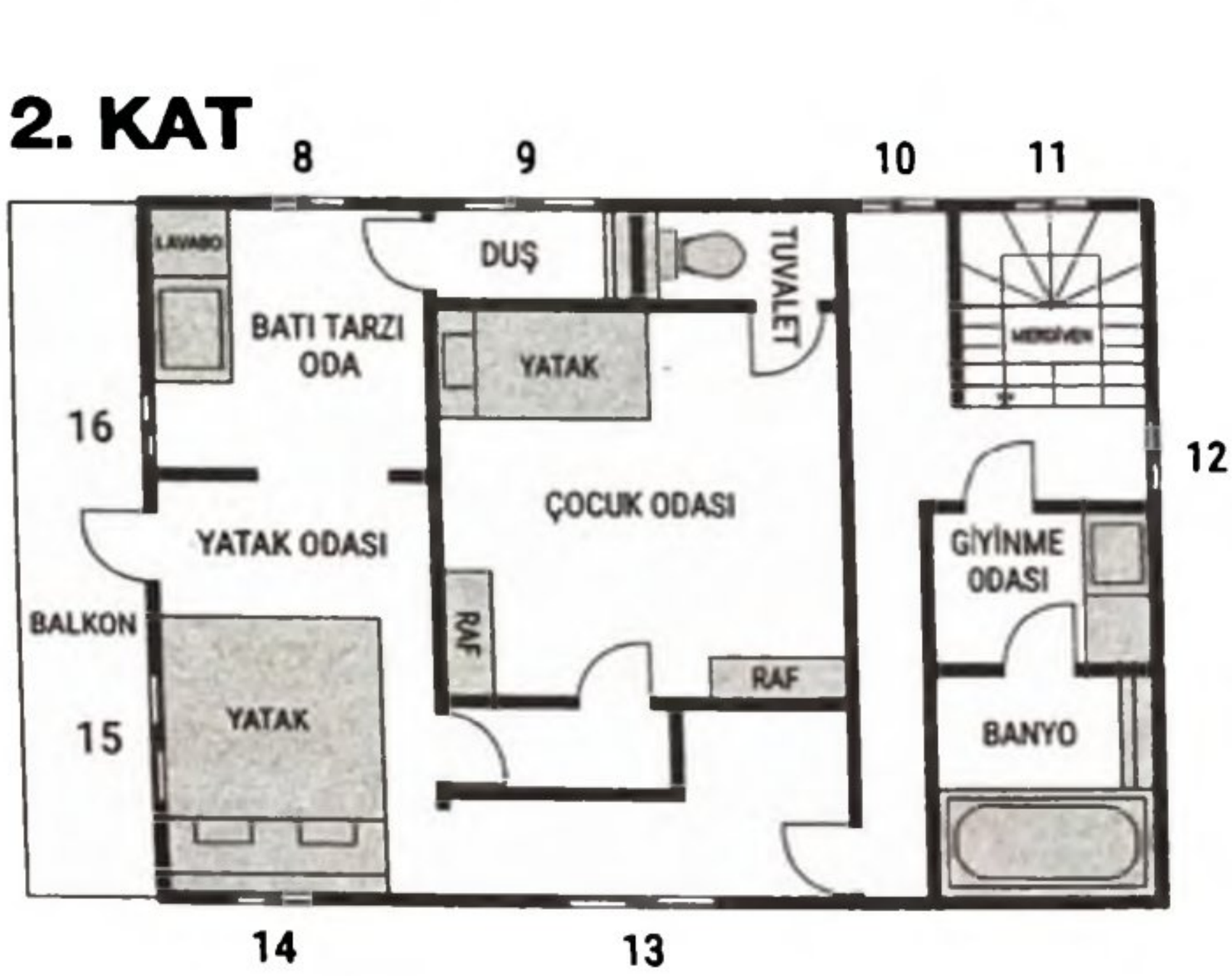
Kurihara Bey'le olan telefon görüşmemi sonlandırdıktan sonra bir süre kendime gelemedim. Ya Kurihara Bey'in dedikleri doğruysa? Polise haber vermeli miydim? Yok canım. Benimle doğru düzgün ilgilenmezlerdi bile. Zaten "katil bir ailenin inşa ettiği cinayet evi" gibi gerçeklikten uzak bir şeye inanmaları delilik olurdu. Belki de Kurihara Bey en başından beri benimle eğlenme niyetindeydi. Ayrıca bir işim daha vardı. Katil evi konusunu bir kenara bırakıp bana ev hakkında danışmış olan Yagioka Bey'e çocuk odası hakkında öğrendiklerimi anlatmalıydım.

Ninova Ninova

1. KAT

2. KAT

Ninova Ninova

Hakikat

Yazar: Alo, Yagioka Bey merhaba. Görüşmeyeli çok oldu.

Yagioka: Aa, merhabalar! Kusura bakmayın, geçen gün sizden öyle uğraştırıcı bir ricada bulundum.

Yazar: Hayır hayır, lafı bile olmaz. Aslında bugün sizi o konu için aramıştım. Az önceye kadar teknik çizimci Kurihara Bey'le telefondaydık. Ve... Nereden başlasam bilemiyorum...

Yagioka: Aa, aslında şey... O konuda sizden özür dilemem gerekiyor. Biz o evi almaktan vazgeçtik.

Yazar: Aa! Neden?

Yagioka: Çoktan duymuşsunuzdur. Öyle bir şey olunca insanın içi el vermiyor.

Yazar: Öyle bir şey derken?

Yagioka: Aa! Sabahki haberleri görmediniz mi? O evin yakınlarındaki bir ormanda parçalara ayrılmış bir ceset bulunmuş.

Yazar: Ha?..

Yagioka: Yakında cinayet işlenmiş olması insanın içini ürpertiyor, değil mi? O yüzden bugün gidip hemen ev için verdiğim teklifi çektim.

Yazar: Anlıyorum.

Yagioka: Ama dürüst olmak gerekirse üzülmedim değil. O ev epey hoşuma gitmişti.

Bina neredeyse yeni yapılmış denilebilir sonuçta.

Yazar: Bina kaç yaşındaydı acaba?

Yagioka: Yanlış hatırlamıyorsam geçen yılın bahar aylarında yapılmış diye duymuştum. Bir yıldan biraz fazla olmuş.

Bu, yeni inşa ettikleri binayı bir yıl içerisinde elden çıkarmak istedikleri anlamına gelir. Bu süre oldukça kısa.

Yazar: Şey, sadece merak ettiğim için soruyorum ama o evin önceki sahibinin şu an nerede yaşadığmı biliyor musunuz?

Yagioka: Ah, hayır hiç bilmiyorum. Şahsi bilgileri olduğu için emlakçıya bile söylememiş olabilir.

Yazar: Haklısınız.

Yagioka: Gerçekten kusura bakmayın, sizi boş yere uğraştırdım. Bir dahaki karşılaşmamızda size yemek ısmarlayayım lütfen!

Telefonu kapattıktan sonra akıllı telefonumdan haber sitesini açtım.

"Tokyo'nun Merkezinde Bir Ceset Bulundu" şeklinde bir başlık atılmıştı.

8 Ağustos tarihinde Tokyo merkez ... bölgesindeki korulukta genç bir erkek cesedi bulundu. Büyükşehir Emniyet Müdürlü-

Ninova Ninova

ğü ve ... Karakolu, cesedin kimliğiyle ölüm sebebini saptamaya çalışıyor.

Karakoldan alınan bilgilere göre cesedin kafa, gövde ve uzuvları parçalara ayrılarak aynı yere gömülmüş fakat cesedin **sol eli bulunamadı.**

"Sol eli bulunamadı." Bu da ne demekti?

Üstelik "Aynı yere gömülü olarak bulundu" kısmı da ilgimi çekmişti. Genelde parçalara ayrılmış cesetlerin parçaları, birbirinden ayrılarak farklı yerlere saklanırdı. Bu, keşif ve soruşturmayı geciktirerek suçlunun zaman kazanmasına olanak sağlardı. Fakat aynı yere gömülü olduklarına göre suçlunun cesedi başka bir amaçla parçaladığını düşünmek gerekiyordu.

Delikten geçmesi kolay olsun diye miydi?

Hayır, böyle bir şey mümkün değil. Orası sadece normal bir boşluk.

Bu sözlerle kendimi ikna etmeye çalışarak haber sitesini kapadım. Yagioka Bey satın almaktan vazgeçtiği için artık o evle bir ilişiğim kalmamıştı. Unutayım gitsin istedim. Bilgisayarımı açıp teslim tarihi yaklaşan yazılarımın başına oturdum. Fakat bir türlü odaklanamadım.

Penceresiz çocuk odası, Kurihara Bey'in hipotezi, haberlere çıkmış bu olay...

Tanrı aşkına, o ev neyin nesiydi böyle?..

Ninova Ninova

Makale

Aradan bir hafta geçse bile o evi unutamamıştım. Çalışırken de yemek yaparken de aklımdan geçen tek şey o evin planlarıydı. Her gün defalarca haber sitesini açıyor, mevzubahis parçalara ayrılmış halde bulunan ceset hakkında bir gelişme olup olmadığını kontrol ediyordum. Böylece gelip geçen günlerden birinde çalışmakta olduğum bir editöre bu konuyu anlattım.

Anlatmamla beraber, "O ev hakkında bir makale yazsan ya? Belki de makaleni okuyan kişilerden bilgi toplayabilirsin" diye bir öneride bulundu.

Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilemedim. Gerçek bir ev hakkında asılsız spekülasyonlar yazmaya çekiniyordum. Ama aynı zamanda o ev hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyen merak duygumun beni dürttüğü de bir gerçekti.

Sonuç olarak evin konumuyla ilgili bir bilgiye veya dış görünüşüne değinmeden okuyucuların evi tanıyamayacağı şekilde bir makale yazıp yayınladım. Yalnız, böyle yaparak "bilgi toplama" hedefimi gerçekleştiremeyebilirdim. Bunun yanında farklı bir bakış açısı edinebileceğime dair bir beklenti içindeydim. Makalemin, öylesine korkutucu bir olayı öğrenmeme yol açacağını onu yazdığım sırada hayal bile edemezdim.

2. BÖLÜM

ÇARPIK EV PLANI

Ninova

Bir Mesaj

Makalemi paylaştıktan sonra okuyuculardan birkaç mesaj aldım. Neredeyse hepsi makale hakkındaki fikirlerini belirtiyordu fakat içlerinden biri daha çok ilgimi çekmişti.

Sizi ansızın attığım bu mesajla rahatsız ettiğim için üzgünüm.
Benim adım Yuzuki Miyae.
Geçen gün yayınlamış olduğunuz makalenizi inceledim.
O ev hakkında bir tahminim var.
Eğer sizi rahatsız etmiyorsam mesajıma dönmeniz beni çok mutlu eder.
İyi günler dilerim.
Yuzuki Miyae
Telefon Numarası XXX-XXX-XXXX

Mesajı okuduğumda kelimenin tam anlamıyla şok oldum. Tekrar ediyorum, makalenin hiçbir noktasında evin konumuna ya da dış görünüşüne değinmemiştim. Makalemi evin yakınlarında yaşayan birisi okumuş olsa bile hangi ev olduğunu anlayamayacağından emindim. Öyleyse, *O ev hakkında bir tahminim var*, cümlesi ne anlama geliyordu?

Başta bunun bir eşek şakası olduğunu düşündüm fakat mesajın üslubu fazla kibardı ve sonuna hem isim hem de telefon

Ninova Ninova

numarası eklenmişti. Kendi kendime düşünüp durdukça sakinleşemeyeceğimi düşünerek mesajı yollayan kişiyle iletişime geçmeye karar verdim.

Birkaç mesajdan ibaret olan konuşmamızdan aşağıda sıraladığım bilgileri öğrendim:

- Mesajı yollayan Yuzuki Miyae Hanım, Saitama bölgesinde yaşayan bir şirket çalışanı.

- Yuzuki Hanım, o ev hakkında bir şey biliyor.

- Bildiklerini bana anlatmak istiyor fakat karışık bir konu olduğundan yüz yüze görüşmeyi teklif ediyor.

Dürüst olmak gerekirse direkt olarak görüşmek konusunda tereddüt ediyordum. Sadece mesajlaştığımız için Yuzuki Hanım'ın nasıl birisi olduğuna karar veremiyordum. Ya o evle ilişkisi olan biriyse?.. Şimdi tereddüt edersem asla o ev hakkındaki gerçeği öğrenemeyecektim. Bu benim belki de tek şansımdı. Kararımı verip Yuzuki Hanım'la buluşmak üzere sözleştim.

***

Ertesi hafta cumartesi günü buluşma yerimize doğru yola koyuldum. Tokyo şehir merkezindeki bir kahvecide buluşmak üzere sözleşmiştik. Öğle saatleri olmasının etkisiyle dükkânın içi boştu. Yuzuki Hanım henüz gelmemişti. Bir kahve söyleyip onu beklemeye koyuldum. Gerginlikten ellerim sırılsıklam olmuştu.

Bir süre sonra içeri bir kadın girdi. Kısa siyah saçlıydı, bej rengi bir gömlek giymişti. Yirmilerinin sonuna yakın gibi görü-

Ninova Ninova

nüyordu. Elinde büyük bir el çantası vardı. Buluşmadan önce bana nasıl göründüğünü tarif ettiği için onun Yuzuki Hanım olduğunu hemen anladım. Elimi kaldırıp kendimi göstermeye çalıştığımda o da benim kim olduğum fark etmiş gibiydi.

Yuzuki: Sizi buralara kadar çağırdığım için özür dilerim. Zahmet verdim.

Yazar: Asıl siz uzaktan buraya geldiğiniz için teşekkür ederim Yuzuki Hanım. Bir şeyler sipariş edelim mi?

Yuzuki Hanım buzlu kahve söyledi. Onun (en azından dışarıdan göründüğü kadarıyla) normal bir insan olması beni şimdilik rahatlatmıştı. Sonrasında bir süre havadan sudan sohbet ettik. Yuzuki Hanım şu anda Saitama bölgesindeki dairesinde tek başına yaşıyor ve bir ofiste çalışıyordu.

Siparişlerimizin gelmesiyle beraber konuya girdim.

Yazar: Bu arada mesajda yazdığınız, "O ev hakkında bir tahminim var" cümlesi ne anlama geliyor acaba? Bana açıklayabilir misiniz?

Yuzuki: Tabii anlatayım. Aslında...

Biraz başını öne eğerek sanki etrafındakilerin onu duymasını dert ediyormuşçasına kısık bir sesle konuşmaya başladı.

Yuzuki: Benim eşim... **O evin sakinleri tarafından öldürülmüş olabilir.**

İkinci Ev

Bunlar, duymayı hiç tahmin etmediğim sözlerdi. Yuzuki Hanım, "Size her şeyi sırasıyla anlatacağım" diyerek olanları detaylıca anlattı.

Yuzuki: Üç yıl önce eylül ayında eşim Kiyoiçi Miyae, "Bir tanıdığımın evine misafirliğe gidip geliyorum" diyerek evden çıktıktan sonra kayıplara karıştı. Keşke kimin evine gittiğini sorsaydım fakat sormadım. Nereye gittiğini bilmiyordum, onu gören herhangi biri de olmamıştı ve sonuç olarak bulunamadı. Aramalar sonuç vermeyince öylece bırakıldı. Fakat birkaç ay önce Saitama bölgesindeki Nakayama ilinde bir ceset bulundu. DNA testinin sonucunda cesedin kocama ait olduğu anlaşıldı. Fakat cesedin tuhaf bir yanı vardı. Onun... **sol eli yoktu.**

Yazar: Ne?!

Geçen gün gerçekleşen olaydaki kurbanın da sol eli bulunamamıştı.

Yuzuki: Polisin yaptığı açıklamaya göre kesici bir aletle kesilmiş olma ihtimali yüksekmiş. Öğrendikleri tek şey buymuş ve suçluya bağlanan başka hiçbir ipucu bulamamışlar. Kocama ne olduğu, neden öldürüldüğü, neden sol elinin kesildiği bilinmiyor. Ne olursa olsun gerçeği öğrenmek istediğimden gazetelerden veya internetten bu olayla ilgisi olabilecek bilgileri topluyordum. Tam o sırada tesadüfen o makaleyi okudum. Sizin makalenizi...

"Kurbanın yalnızca sol eli bulunamadı." Kocamın cesediyle aynıydı. Ve eve gelen bir misafirin öldürülmüş olması teoriniz vardı.

Ninova Ninova

Kocamın, "bir tanıdığımın evi" diyerek gittiği ev orası olamaz mı? En azından ben böyle hissettim. Tabii ki sadece bu kadar bilgiyle iki olayı birbirine bağlamanın zorlama olduğunu biliyorum.

Yazar: Anlıyorum. Gerçekten söylediğiniz gibi ortak noktalar var. Yalnız o ev geçen yılın bahar ayı civarında yapıldı. Eşiniz kayıplara karışalı 3 yıl oldu demiştiniz. Yani...

Yuzuki: Kocam kaybolduğunda **o ev henüz ortada yoktu.**

Yazar: Evet.

Yuzuki: Aslında bu konuda görmenizi istediğim bir şey var.

Yuzuki Hanım çantasını açıp şeffaf bir dosya çıkardı. İçinden bir kâğıt çekip masanın üzerine koydu. Çıkardığı kâğıdın üzerinde bir kat planı basılıydı.

Yazar: Bu kat planı nereye ait?

Yuzuki: O ev sahibinin eskiden yaşadığını düşündüğüm eve...

Yazar: Eskiden yaşadığı ev mi?

Yuzuki: Tokyo'daki ev geçen yıl yapılmış. Öyleyse evin sahibi daha önce nerede yaşıyordu acaba, diye düşündüm. O makalede yazanlar gerçekse eski evlerinde de bir çocuk kullanarak cinayet işlemiş olabilirler. O zaman önceki evlerinde de "penceresiz çocuk odası" veya "cinayetin gerçekleştiği yere bağlanan bir geçit" olabilir diye düşündüm. Ve o ev satılmışsa bir yerlerde emlak bilgileri, yani kat planları yayınlanmış olmalı. Emlak şirketlerinin ana sayfalarını baştan aşağı inceleyip kat planı o evle benzeyen bir ev bulmaya karar verdim.

Ninova Ninova

Yazar: Böyle bir ev bulmaya karar vermiş olsanız bile internette sayısız gayrimenkul var. Onların arasından tek bir evi bulmak...

Yuzuki: Elimde ipucum vardı. Muhtemelen bu ev Saitama bölgesinde olacaktı.

Yazar: Neden böyle düşündünüz?

Yuzuki: Kocam kayıplara karıştıktan sonra odasını toparlarken rafın içinden uzun bir cüzdan çıktı. Kocam hayattayken iki cüzdan kullanıyordu. Cüzdanlardan biri on binlik banknot ve kredi kartlarının olduğu uzun cüzdandı. Bunu sadece uzak mesafeye gittiğinde veya büyük bir alışveriş yapacağı zaman kullanırdı. Diğeri de normalde kullandığı küçük cüzdanıydı. İçinde banliyö kartı ve az miktar para bulunurdu. Uzun cüzdanını bıraktığına göre kocamın gittiği ev o kadar uzakta olmamalıydı. En azından Saitama'dan çıkmadığını düşündüm. Geçtiğimiz 3 yıl içerisinde Saitama eyaletinde, özellikle bizim yaşadığımız bölgenin yakınında satılmış evlere odaklanarak araştırma yaptım.

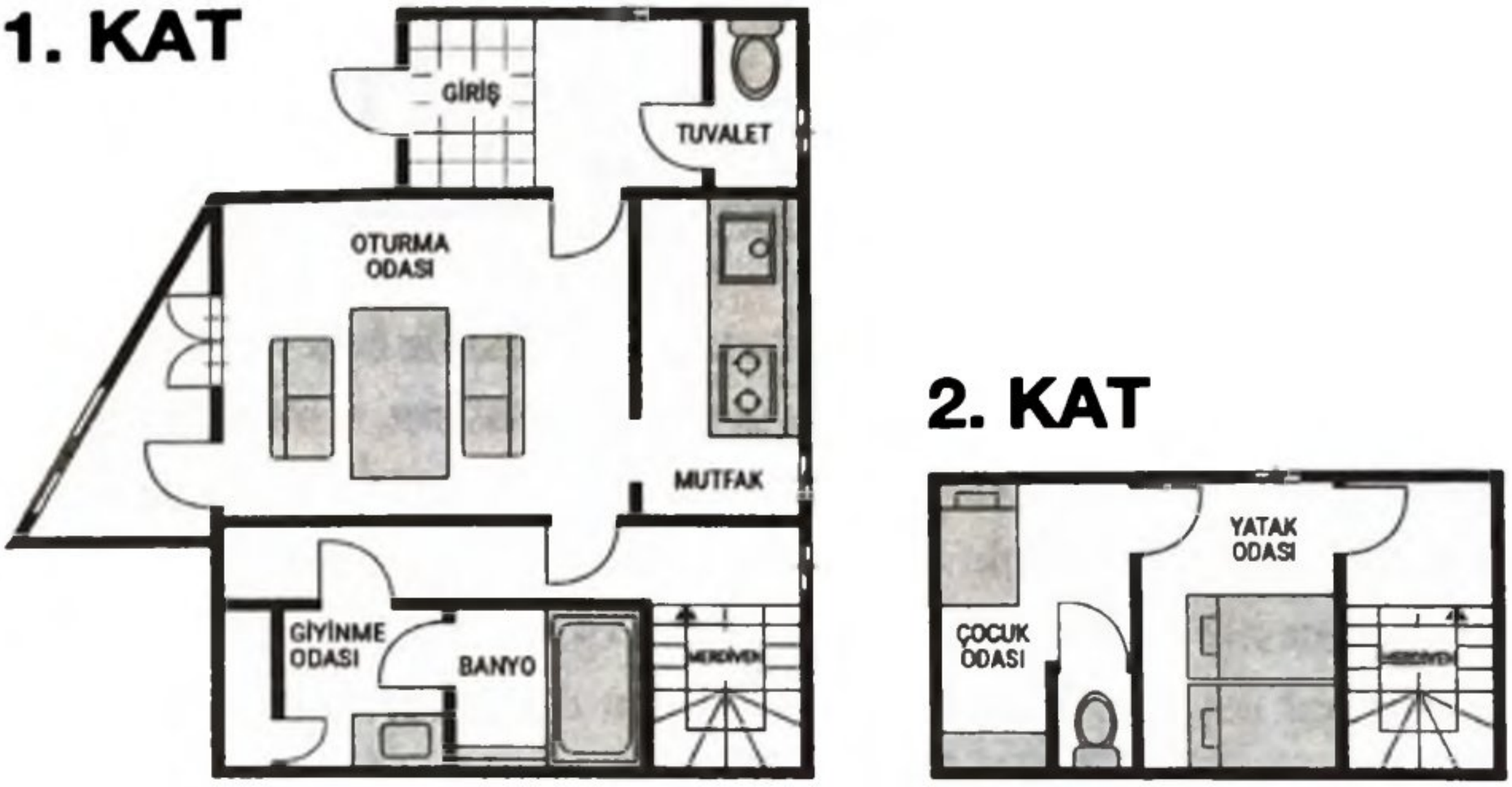
Yuzuki Hanım'm bakışları masanın üzerine kaydı.

Yazar: Yani bu, o araştırmanız sonucu bulduğunuz evin planları mı?

Yuzuki: Evet, evimizden yürüyerek 2-3 dakikalık mesafede.

Bir türlü aklıma yatmamıştı. O evin planları bu kadar kolay bulunabilecek şeyler miydi gerçekten? Gönülsüz bir şekilde evin planlarını elime aldım. Oldukça çarpık bir düzeni vardı. Giriş,

tuvalet, oturma odası ve yanındaki üçgen oda; acaba ne için kullanılıyorlardı? İkinci katın planına bakınca tüylerim diken diken oldu: Penceresi olmayan bir çocuk odası ve odaya eklenmiş bir tuvalet. Tıpkı o ev gibi...

Yazar: Haklısınız, benziyor. Özellikle çocuk odası...

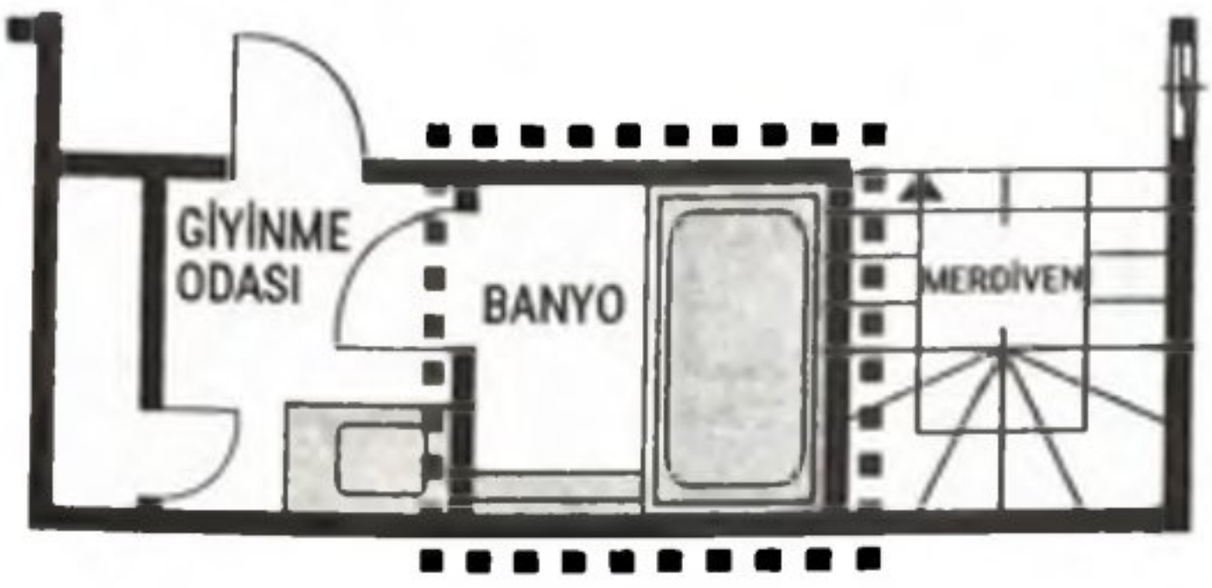
Yuzuki: Sadece çocuk odası değil. Birinci kattaki banyoya da bakın lütfen.

Yazar: Aa... Penceresi yok.

Yuzuki: Evet. Ayrıca giyinme odasının sol tarafındaki küçük odaya bakın. Sizce de Tokyo'daki evde bulunan "gizemli boşluğa" benzemiyor mu? Bu oda tam da çocuk odasının altında kalıyor.

Yazar: Yani eğer ki çocuk odasının zemininde alt kata bağlanan bir delik varsa...

Yuzuki: Çocuk odasıyla giyinme odasını birbirine bağlayan bir geçit görevi görecektir. Bu odada, giyinme odasına açılan küçük bir kapı var.

Çocuk delikten bu boşluğa inip saklanır. Misafir banyoya girer. Uygun bir zaman kollayıp önce giyinme odasına, sonra da banyoya girdikten sonra küvetteki misafiri katleder. Öbür evin sisteminden ayrıştığı noktalar olsa da çocuk odasından banyoya bağlanan bir rotaya sahip olmasıyla Tokyo'daki evle aynıydı. Tabii her şey Kurihara Bey'in kurgusu doğru olduğu takdirde birbirine bağlanıyordu.

Yuzuki: Ne düşünüyorsunuz?

Yazar: Dürüst olmak gerekirse, kat planlarını görene kadar "Yok artık, daha neler!" diye düşündüm fakat bu kadar ortak nokta gördükten sonra bir bağlantılarının olduğunu hissediyorum.

Tesadüf olduğunu düşünemiyordum. Gerçekten de bu evde mevzubahis aile yaşamış olabilir miydi?

Yazar: Bu arada ev ne zaman satılmış acaba?

Yuzuki: Mart 2018.

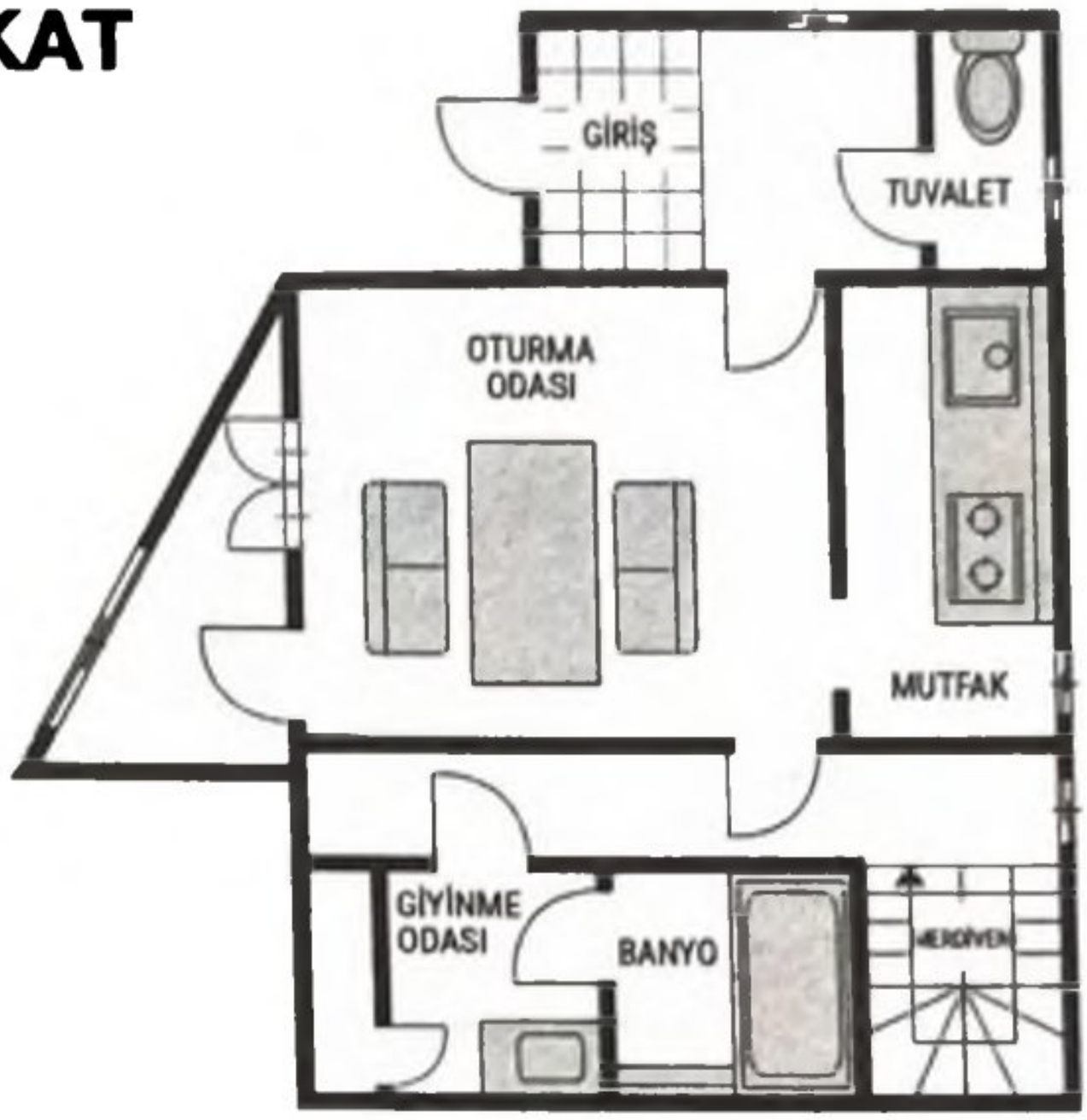
Yazar: Geçen yılın baharı demek. Tam da Tokyo'daki evin yapıldığı dönemle uyuşuyor. Peki bu ev hâlâ satılık mı?

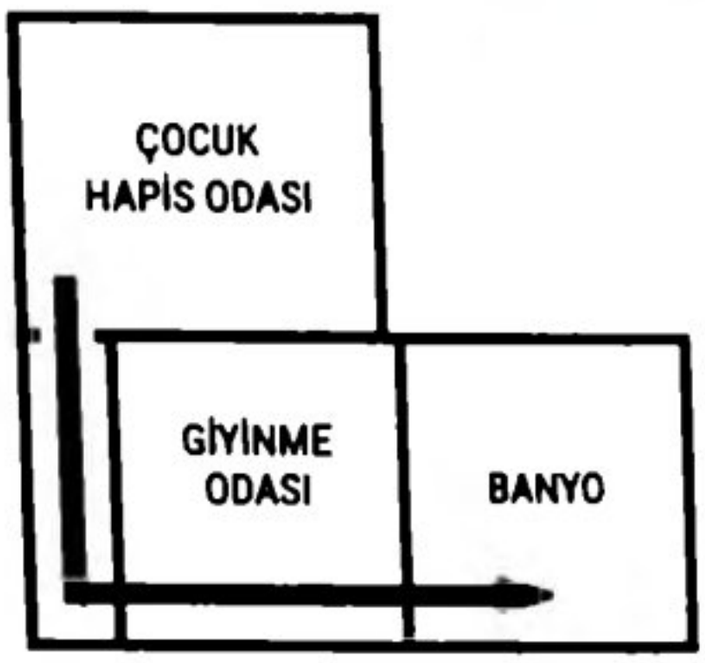
Ninova Ninova

2. KAT

1. KAT

Yuzuki: Aslına bakarsanız... Bu ev artık yok.

Yazar: Yok derken?

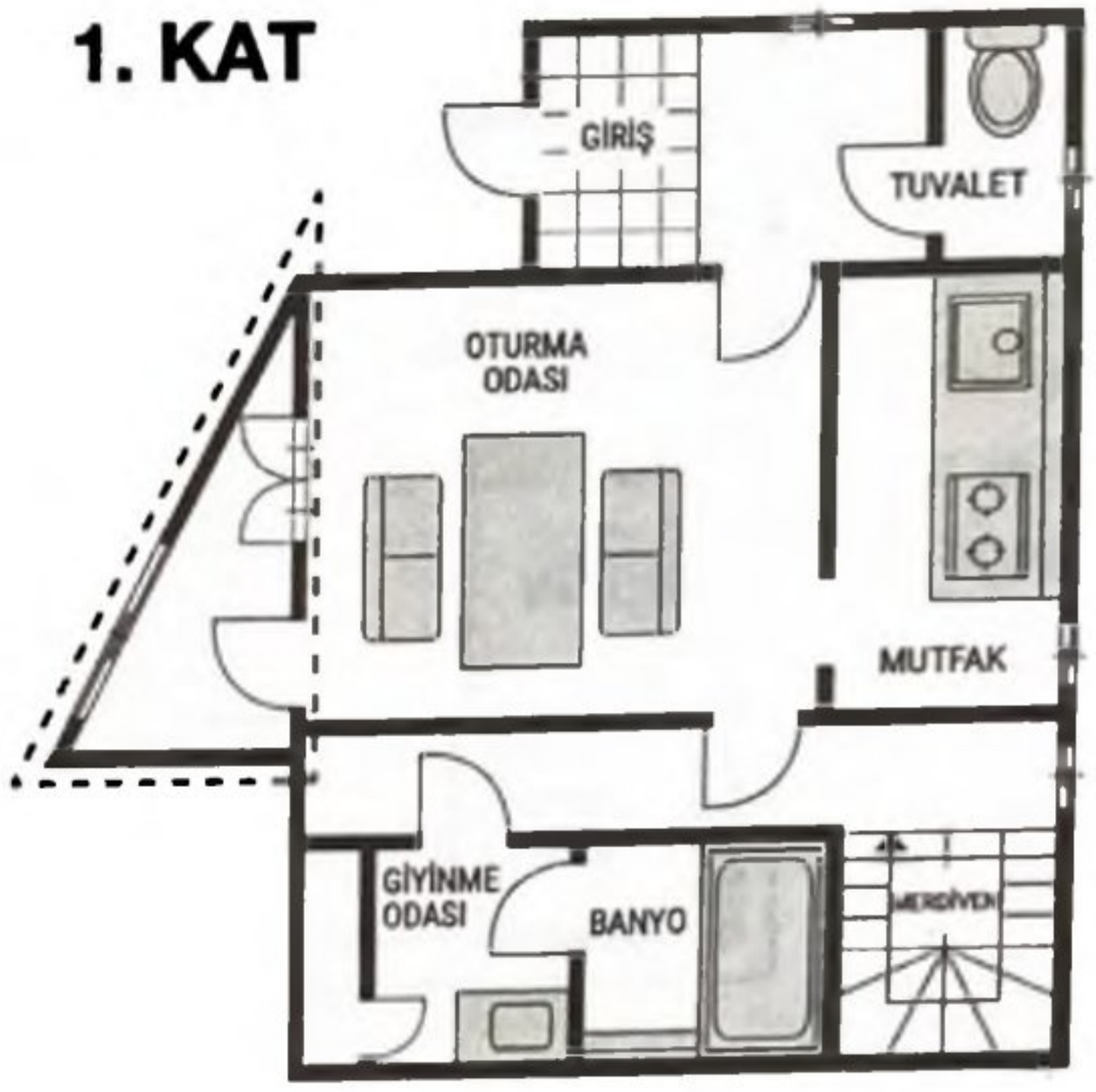
Yuzuki: Emlak sitesinde "Yayın Sonlandı" yazdığı için çoktan birisi tarafından alındığını düşünmüştüm fakat ilanı yayınlayan emlak şirketiyle görüştüğümde evin birkaç ay önce çıkan bir yangında yanıp kül olduğunu öğrendim.

Yazar: Yanıp kül mü olmuş?..

Yuzuki: Geçen gün adresini araştırıp gittim fakat arsa çoktan boşalmıştı.

Evin kendisi kalmış olsaydı araştırma yapma niyetindeydim. Özellikle şu oda çok ilgimi çekiyor. Ne odasıydı acaba?

Yuzuki Hanım parmağıyla kat planındaki üçgen şeklindeki odayı işaret etti.

Yuzuki: Bu evde hâlâ anlayamadığım şeyler var. Daha fazla bilgi toplayıp bu evi daha iyi anlarsam bunun kocama bağlanacağına inanıyorum. Hiçbir kanıtım yok gerçi...

Yazar: Anlıyorum. Bu planları teknik çizimci Kurihara Bey'e gösterip ne anlama geldiklerini soracağım. Bunun fotokopisini çekebilir miyim?

Yuzuki: Size direkt bunları vereyim. Bir de... Yardımı dokunur mu bilmiyorum ama ne olur ne olmaz bunu da alın. Evin emlak sitesindeki ilanını da bastırdım.

Yazar: Teşekkür ederim. Bununla ilgileneceğim.

Yuzuki: Size böyle bir zahmet verdiğim için gerçekten çok özür dilerim. Kurihara Bey'e de selamlarımı iletin lütfen.

Kahveciden çıktık. Güneşin alnıma vurmasıyla bir anda terlemeye başladım.

Yazar: Şey... Kabalık etmem istemem fakat eşiniz hayattayken sorun yaşadığı birileri var mıydı?

Yuzuki: Hayır, benim bildiğim kadarıyla sorun yaşadığı hiç kimse yoktu. Dürüstçe yaşayan biri olduğu için nereden bakarsam bakayım birinin onu öldürmek isteyeceğini düşünemiyorum.

Yazar: Demek öyle... Umarım suçlu bir an önce yakalanır.

Yuzuki: Evet... Onun gerçekleri anlatmasını istiyorum.

İstasyonda Yuzuki Hanım'dan ayrıldıktan sonra dönüş trenine bindim. Koltuğa oturup Yuzuki Hanım'dan aldığım belgelere göz atım.

"... Emlak Konut Bilgi Sitesi" başlıklı sitenin ilanında adres, bina yaşı, bahçenin alanı, istasyona olan uzaklığı gibi bilgiler yazıyor-

Ninova Ninova

du. "İnşasr üç yıl önce gerçekleştirildi" ifadesi gözüme takıldı. Yani ev 2016'da yapılıp 2018 yılında satılmıştı. Bu da ev sahiplerinin yalnızca iki yılda evi elden çıkardıkları anlamına geliyordu. Şimdi düşününce Tokyo'daki evler bir yıl içerisinde satışa çıkarılırdı.

Bu evde gerçekten bir cinayet işlenmiş miydi?

Dürüst olmak gerekirse Kurihara Bey'in muhakemesini dinlediğimde de makale yazdığımda da böyle bir şeyin olmuş olabileceğine inanmıyordum. Çünkü bu temelinde asılsız bir spekülasyondu. Fakat bugün Yuzuki Hanım'la görüştükten sonra bu spekülasyon gerçeğe dönüşmüştü. Yine de Kurihara Bey'in "çocuklarını kullanan cinayet ajansı" teorisi bana fazla tuhaf gelmişti. İşin içinde başka bir şey olamaz mıydı? En azından bana öyle gelmişti.

"Doğru ya!"

Akıllı telefonumu elime alıp "Kiyoiçi Miyae" adını arattım. Ekranda birkaç haber belirdi. İçlerinden bu yıl yazılmış bir makaleyi açtım.

"Geçen ayın 25'inde Saitama bölgesinin ... bir şehrinde bulunan cesedin kimliği belirlendi. 2016 yılında kayıplara karışmış olan Kiyoiçi Miyae'ye ait olduğu tespit edildi. Kiyoiçi Bey'in sol eli bileğinden kesilmiş olup..."

"Sol eli bileğinden kesilmiş olup..." Bu sözler gözüme çarpmıştı.

Diğer bir deyişle **sol bileği hariç hiçbir yerinin kesilmediği** anlaşılıyordu. Yani Kiyoiçi Miyae Bey'in cesedi **parçalara ayrılmış bir ceset** değildi. Akıllı telefonumdaki internet sayfasını değiştirdim. Tokyo'da yeni bulunmuş olan ceset hakkın-

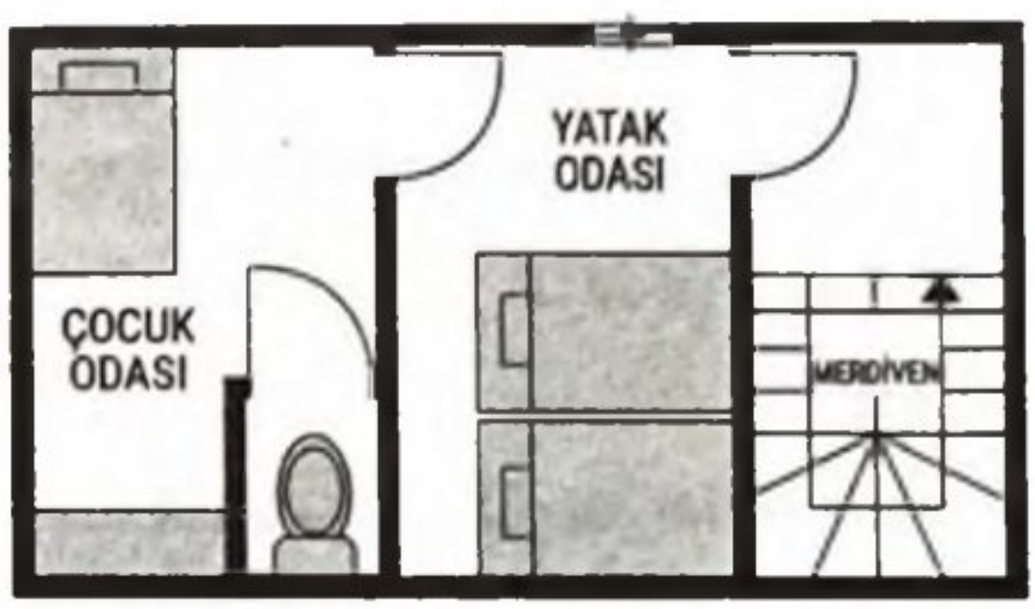
Ninova Ninova

daki haberlere göz gezdirdim. Son kontrol edişimden bu yana hiçbir gelişme yoktu.

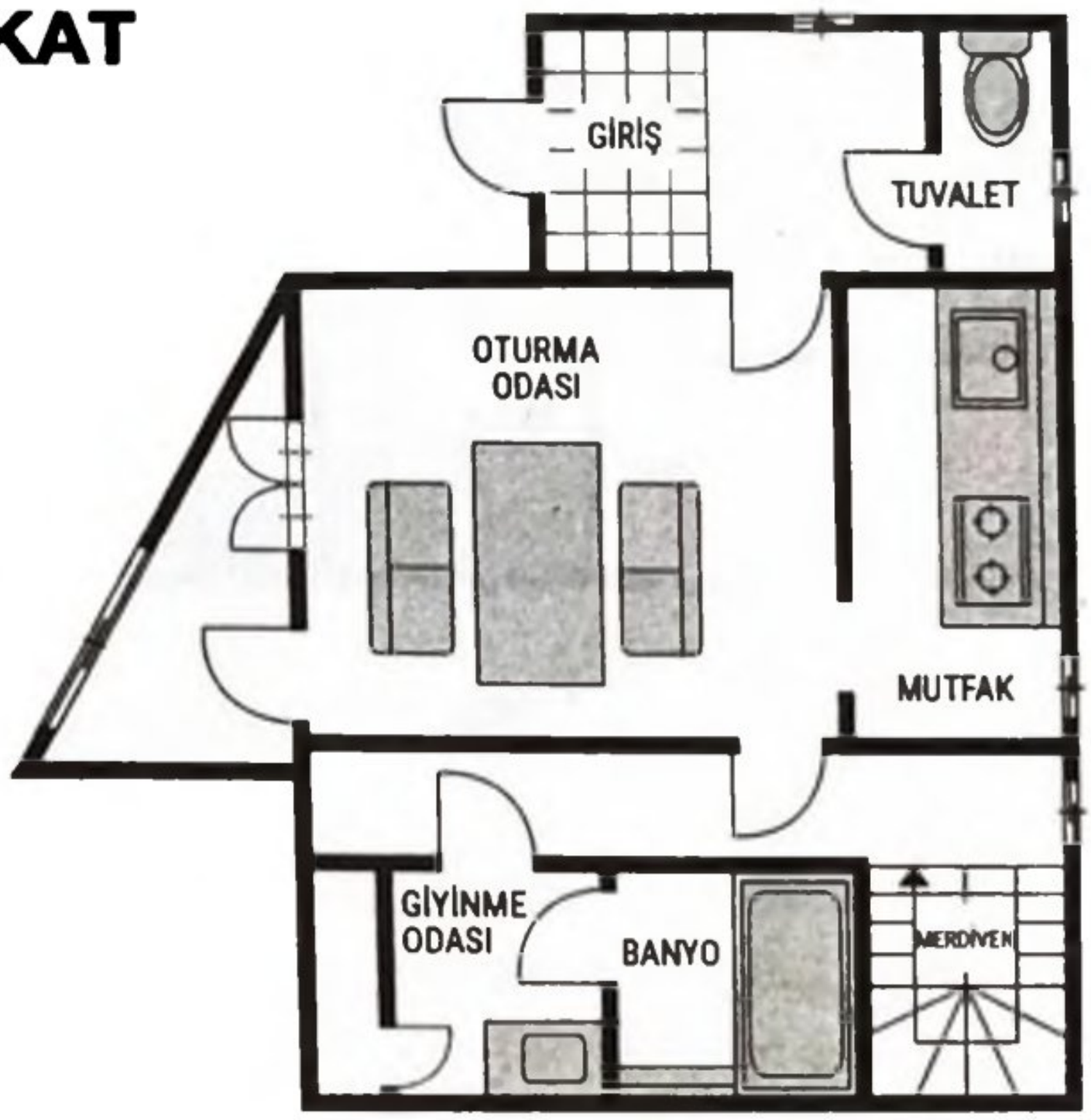
İki cesedin ortak yanı, ikisinin de sol elinin bulunamamasıydı. Fakat cesetlerden biri parçalara ayrılmış diğeriyse ayrılmamıştı. Gerçekten de bu iki cinayetin suçluları aynı kişiler miydi acaba?

Eve döndükten sonra Yuzuki Hanım'dan aldığım kat planlarıyla Tokyo'daki evin planlarını karşılaştırdım.

2. KAT

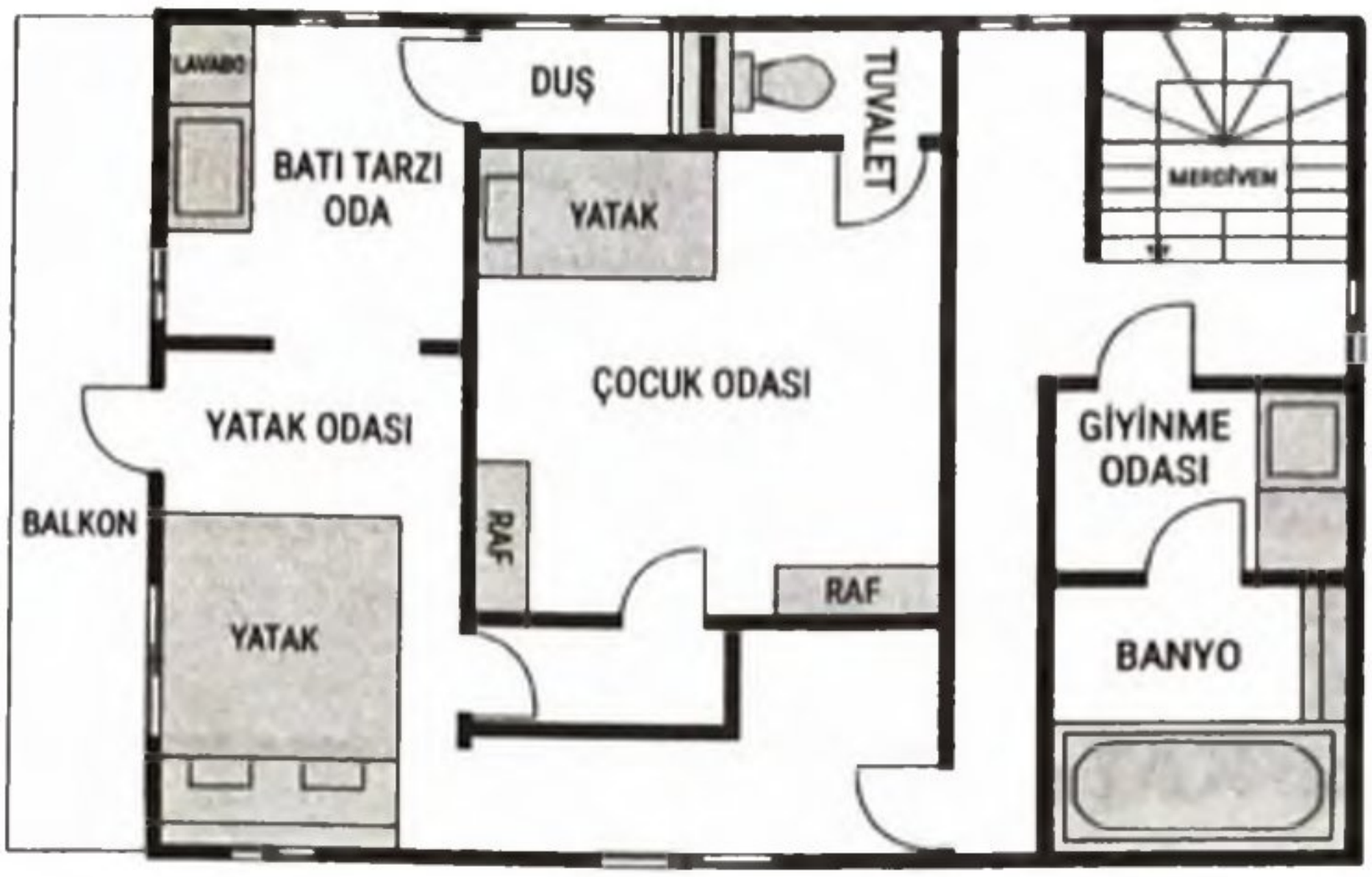

1. KAT

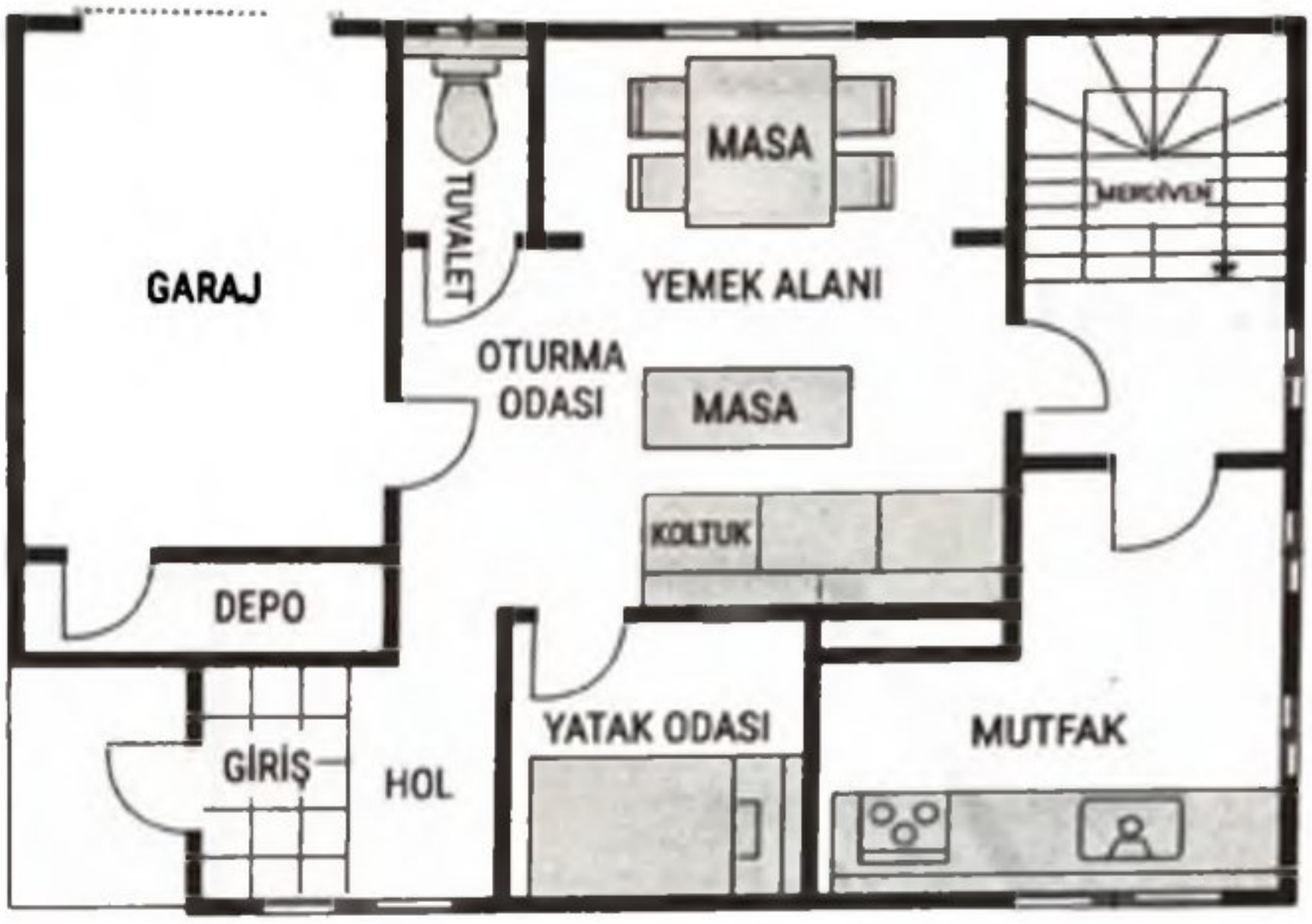

Saitama

2. KAT

1. KAT

Tokyo

Birçok ortak özellikleri olmasının yanında ayrıştıkları durumlar da vardı. Mesela Saitama'daki evde garaj bulunmuyordu. Ve tabii garaj yoksa bu evde "cesedi elden çıkarabilecekleri" bir yol da yok demekti.

O an bir şeyin farkına vardım. Saitama'daki evde cinayet işlenmişse **cesedi delikten geçirmek gibi bir işleme** ihtiyaçları olmazdı. Yani cesedi küçük parçalara ayırmaya da gerek duymazlardı. Kiyoiçi Miyae Bey'in cesedinin parçalara ayrılmamasını açıklar nitelikte bir teoriydi bu. O zamanlar cesedi dışarı taşıyorlardı galiba.

***

O gece Kurihara Bey'e bugün duyduğum her şeyi içeren bir metni emanet aldığım belgelerle birlikte yolladım. Sonrasında üzerime bir yorgunluk çöktü ve hemen uyuyakaldım. Ertesi gün telefonumun çalışıyla uyandım. Arayan Kurihara Bey'di.

Kurihara: Alo, kusura bakmayın sabah sabah rahatsız ediyorum. Akşamki mesajınızı okudum. Bu sabah hemen görüşebilir miyiz? Fark ettiğim bir durum var.

Görünüşe göre Kurihara Bey dün gece uyumadan kat planları üzerine kafa yormuştu. Bitmek bilmeyen bir enerjisi vardı. Sabahlamış olan Kurihara Bey'i dışarı çıkarmaya kıyamadığımdan ben onun evine gitmeye karar verdim.

Kurihara Hanesi

Kurihara Bey, Setagaya semtinin Umeoka Mahallesi'ndeki bir apartman dairesinde ikâmet ediyordu. Yaşamakta olduğu temiz denemeyecek 40 yıllık dairesini gerçekten seviyor gibiydi. İstasyondan yürüyerek apartmana ulaşmak iki dakika sürüyordu.

Ekim ayı gelmiş olmasına rağmen sıcaklar hâlâ dinmemişti. Üstümü değiştirene kadar yeniden terliyordum. Zile bas-

Ninova Ninova

tığımda tişört ve şort giyen Kurihara Bey kapıya çıktı. Yüz yüze görüşmeyeli epey olmuştu fakat kısa saçı ve gür sakalı her zamanki gibiydi.

Kurihara: Kusura bakmayın sizi buraya kadar yordum. Çok sıcak, değil mi? Buyurun geçin. Gerçi ev biraz dağınık.

İçeri girdim. Yaklaşık sekiz tatami* boyutundaki oturma odasının her yerine kitaplar dağılmıştı. İmarla alakalı birçok kitap vardı fakat akıl almaz sayıdaki dedektiflik ve gizem çözme konulu romanlar onları da geçiyordu.

Yazar: Her zamanki gibi inanılmaz fazla kitabınız var.

Kurihara: Ah, hiç sormayın. Ne kazandıysam bunlara harcıyorum.

Kurihara Bey konuşurken bir şişe arpa çayı açtı. Derin bir nefes aldıktan sonra masanın üzerine bir adet kâğıt yerleştirdi.

Kurihara: Bu dün akşam yolladığınız kat planlarının çıktısı. Çok şaşırdım. İkinci bir ev olabileceği kimin aklına gelirdi?

Yazar: Ben de ilk baktığımda gördüklerimden şüphe ettim.

Kurihara: Ama bu Yuzuki Hanım denen kişi inanılmaz biriymiş. O kadar az bilgiyle bu evi arayıp bulabilmesi takdire şayan.

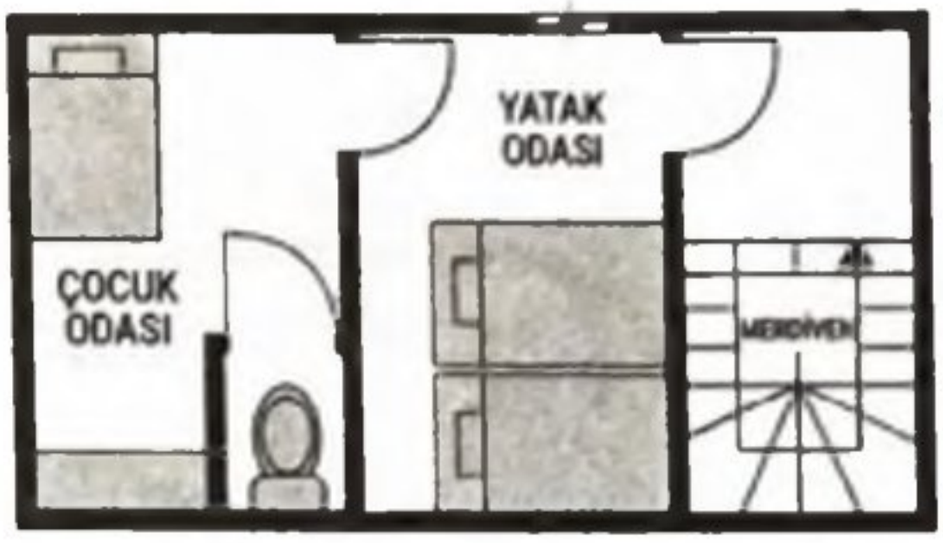
* Tatami, geleneksel Japon tarzı odalarda zemin malzemesi olarak kullanılan bir minder türüdür.

Ninova Ninova

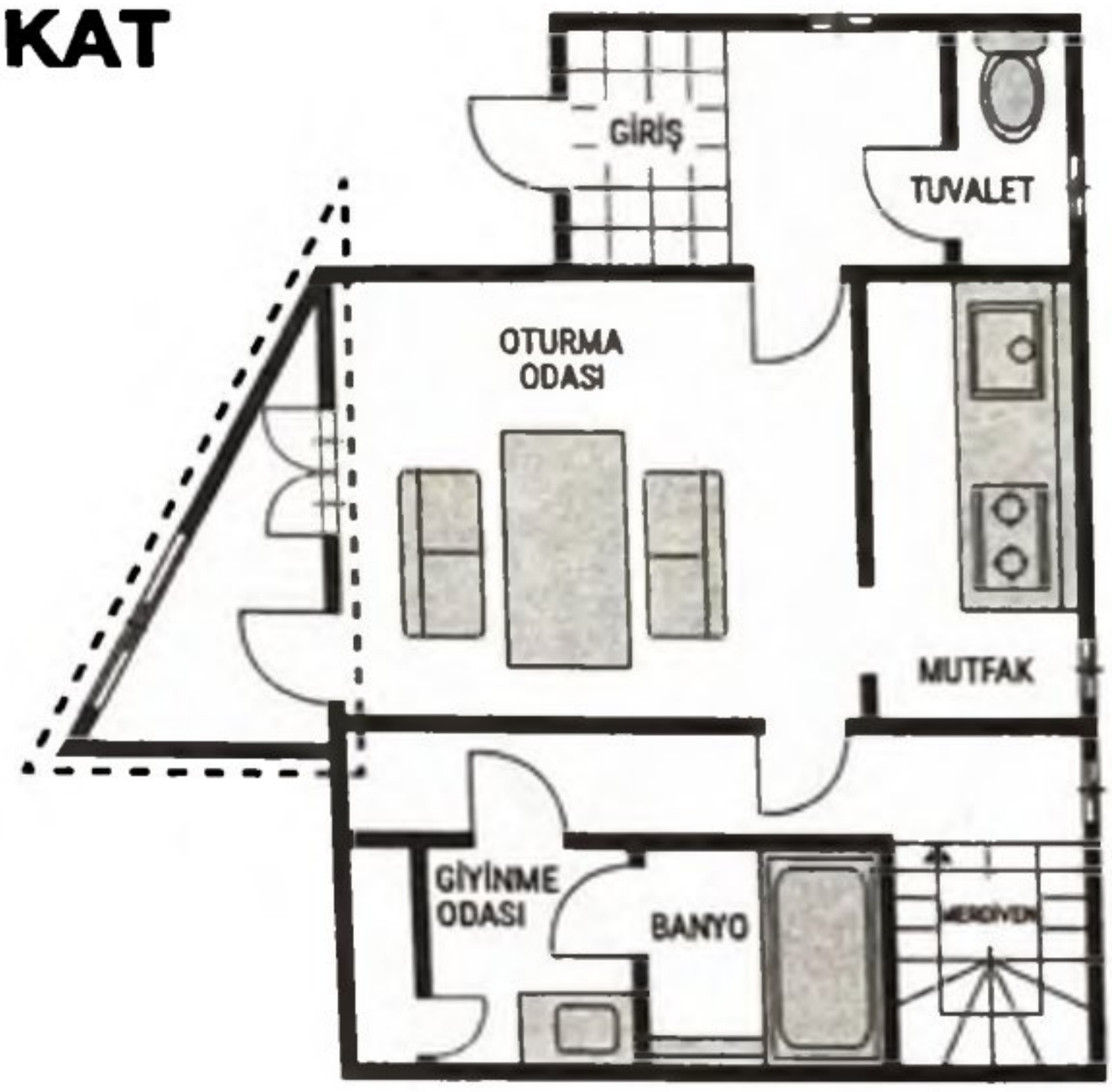
Yazar: Kiyoiçi Bey'in katillerini bulma isteğinin verdiği azimden midir acaba?.. Bu arada Yuzuki Hanım'ın da aklına takılan bu üçgen odanın ne olduğunu anlayabildiniz mi?

Kurihara: Çok tuhaf bir oda, değil mi? Detayları bilmiyorum fakat açıkça söyleyebileceğim tek bir şey var. Bu oda sonradan eklenmiş.

2. KAT

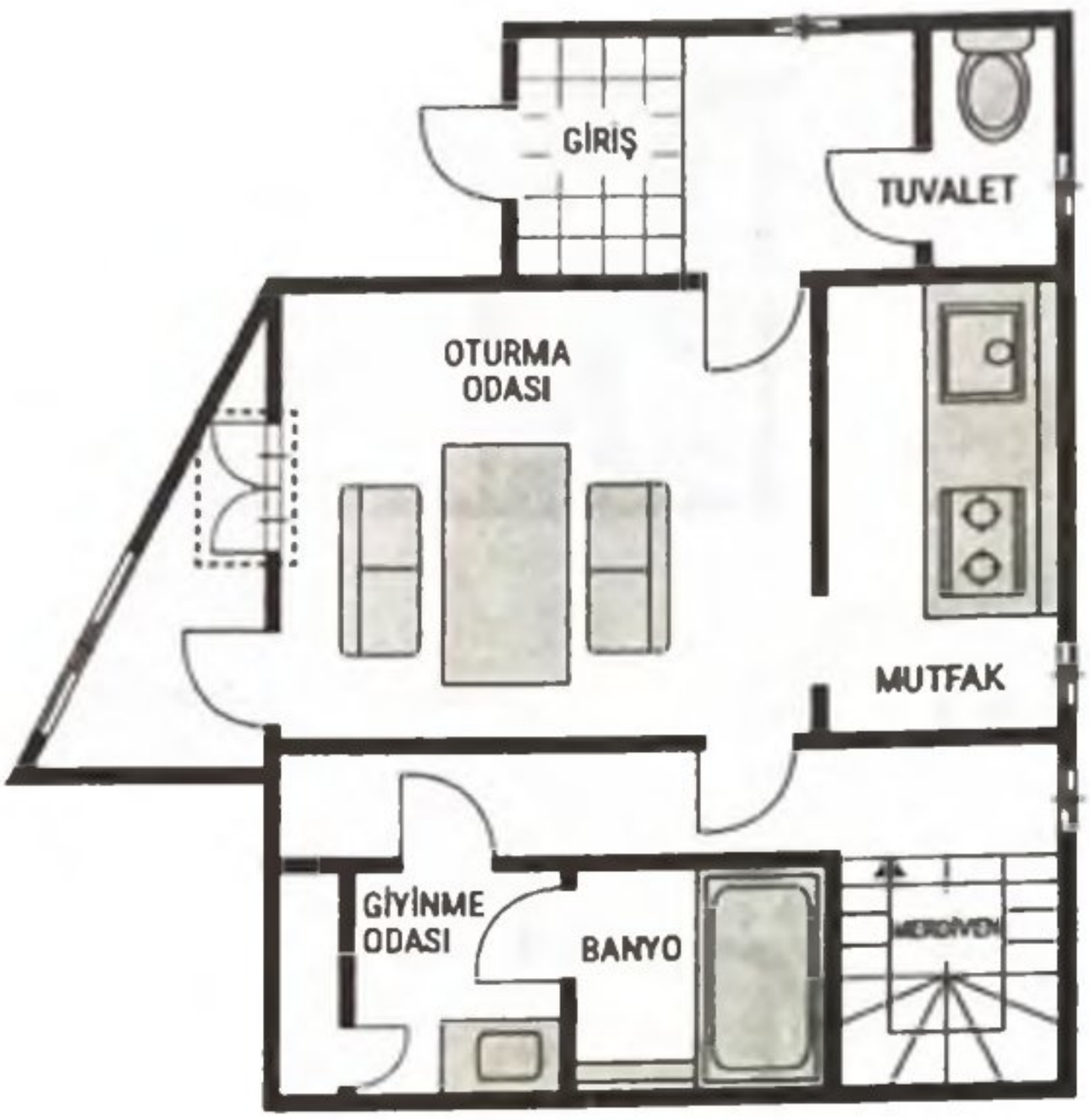
1. KAT

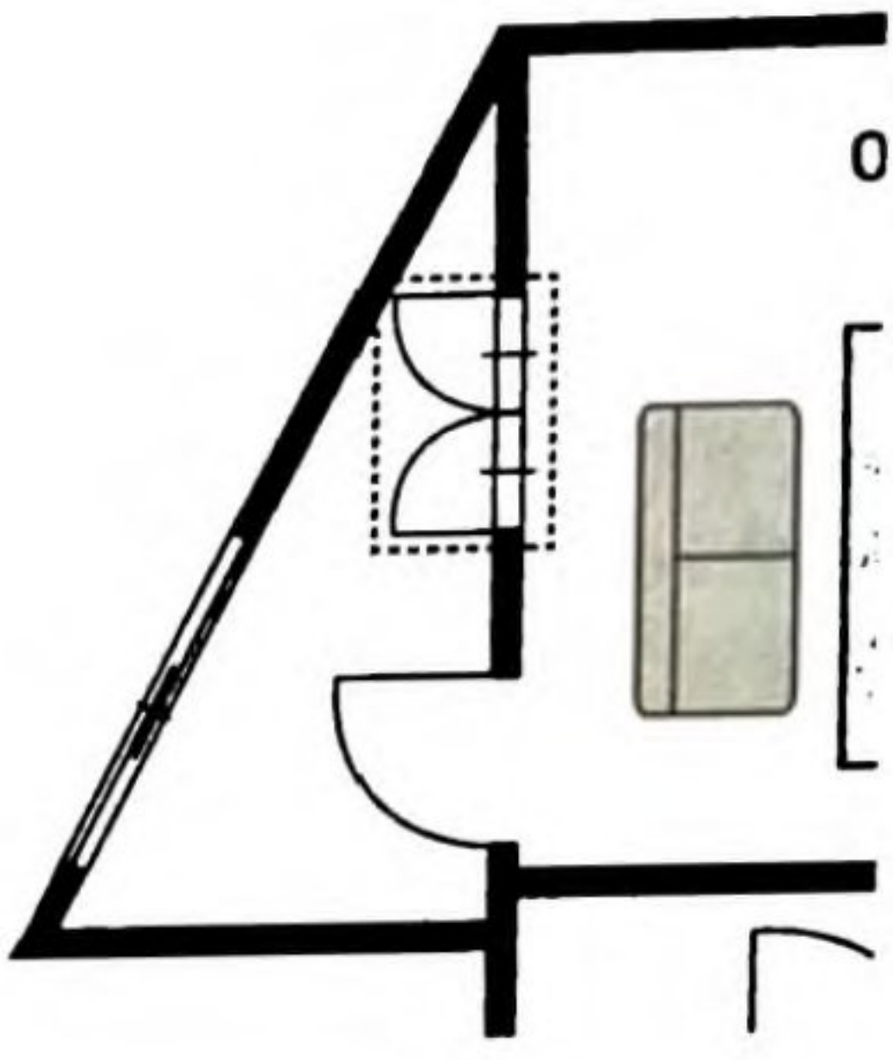

Üçgen Oda

Yazar: Ekleme mi? Bunu nereden anlayabiliyorsunuz ki?

Kurihara: Üçgen odayla oturma odası arasında bir pencere var, görüyorsunuz değil mi?

Ninova

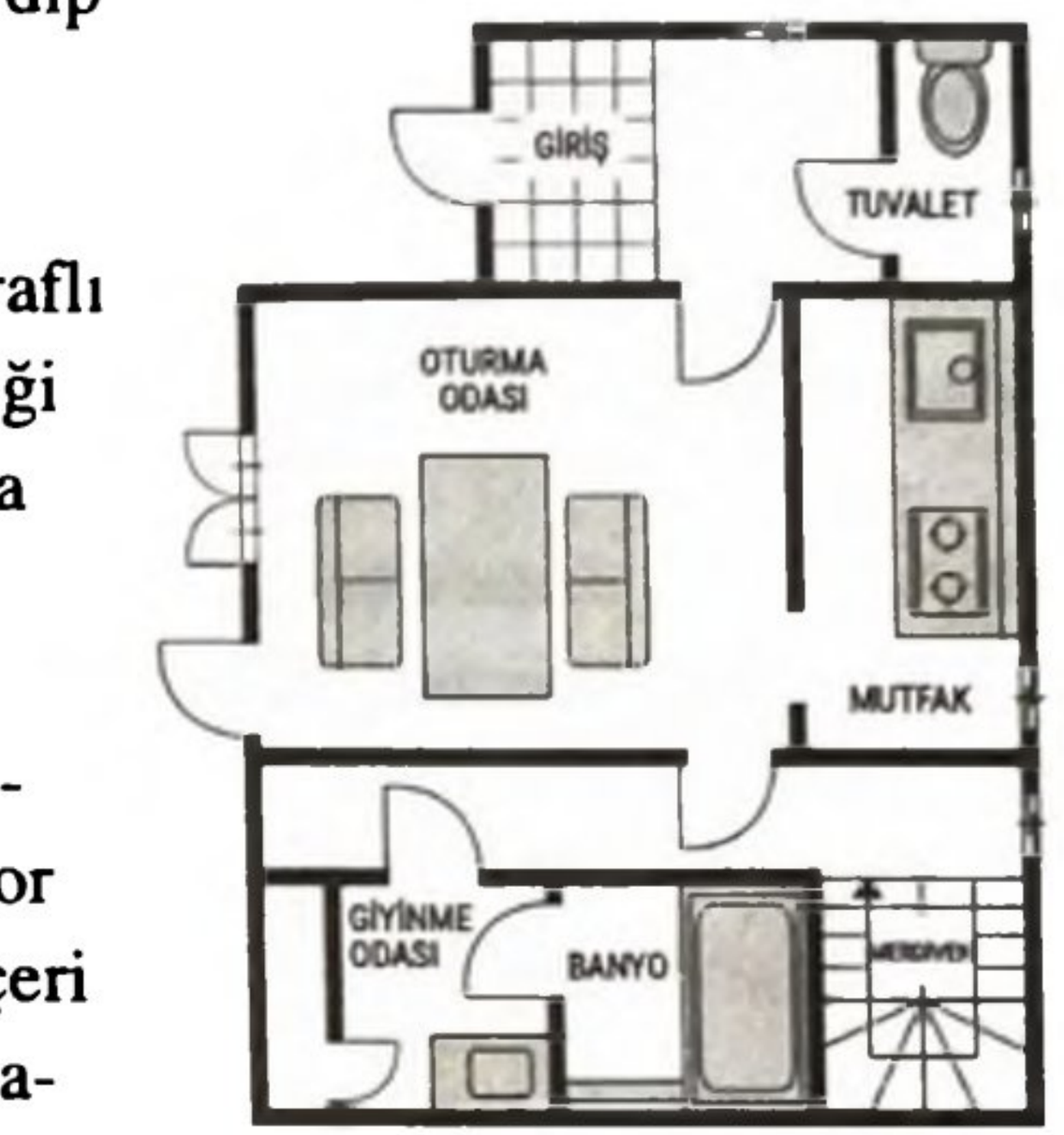
Kurihara: Bunlara "iç pencere" diyoruz. İki oda arasında böyle bir pencere olması nadir değil fakat iç pencere yapılacağı zaman pek bu tarz bir pencere kullanılmaz. Bunlar çift taraflı pencerelerdir. İşin tuhaf yanı bu pencereyi tamamen açtığımızda üçgen oda epey daralıyor.

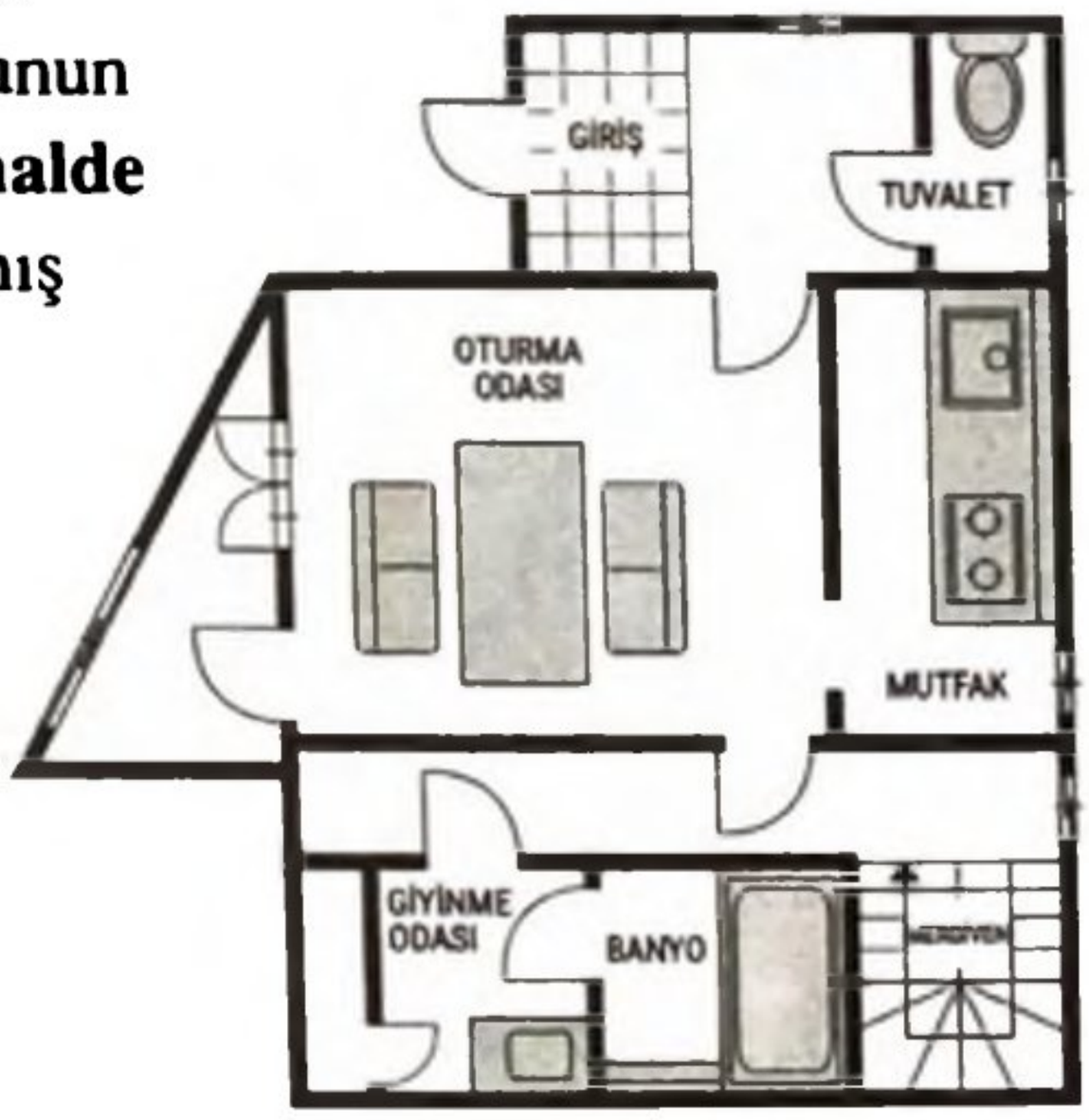
Yazar: Haklısınız, duvarla dip dibe.

Kurihara: Ve bu çift taraflı pencerenin en önemli özelliği havalandırma ve aydınlatma sağlaması.

Buradaysa üçgen odanın duvarı tarafından engelleniyor ve ne rüzgâr ne de ışık içeri girebiliyor. Bir pencere olarak yerine getirmesi gereken fonksiyonları gerçekleştiremiyor. Öyleyse neden böyle bir yerde pencere var? Bunun sebebi bu pencerenin **orijinalde dışarı bakması için** yapılmış olduğu anlamına gelmez mi, diye düşünüyorum.

Kurihara Bey eliyle üçgen odayı gizledi.

Kurihara: Bu ev yapıldığı zaman üçgen oda yoktu. Şuna bakın lütfen. Üçgen oda olmasa gayet normal bir ev. Oturma odasının penceresinden dışarısı görünüyor ve kapı bahçeye açılıyor.

Yazar: Aslında bahçe olan yere üçgen odayı eklediler yani. Ama neden bu odayı eklemiş olabilirler ki?

Kurihara: Neden eklediklerini bilmiyorum fakat **bu odanın üçgen olma sebebi** hakkında bir tahminim var.

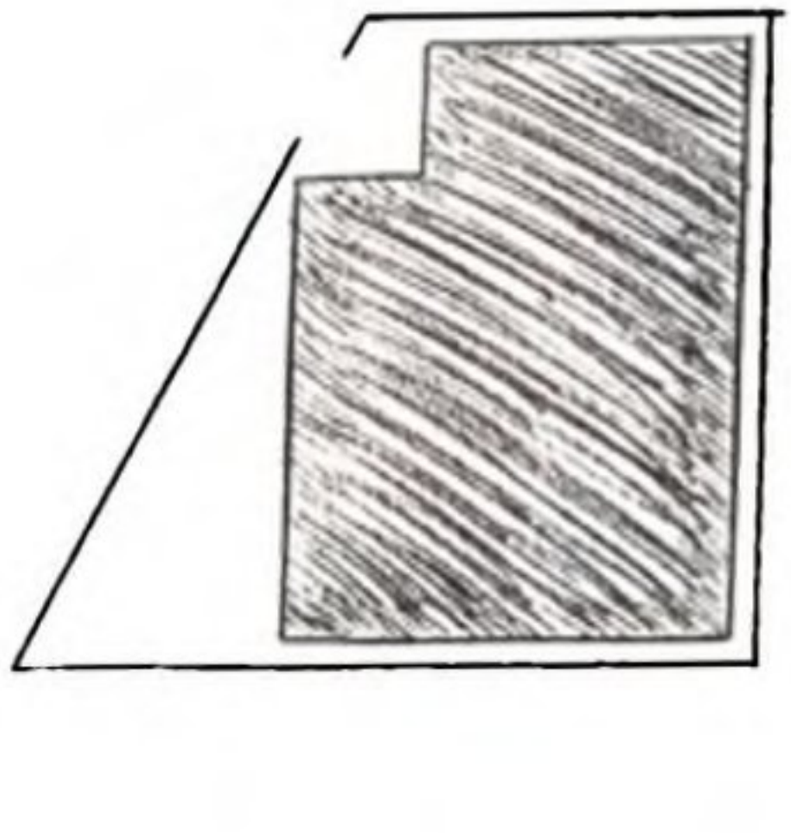
Yazar: Nasıl bir tahmin?

Kurihara Bey dizüstü bilgisayarını masaya koydu. Ekranda havadan çekilmiş bir fotoğraf vardı.

Kurihara: Dün yolladığınız dosyalarda geçen adresi internette araştırdım.

Iı... Burası, değil mi?

Parmağıyla gösterdiği yerde duvarlarla çevrili yamuk şekilli bir arazi vardı. Bu fotoğraf, ev yangında yanıp kül olduktan sonra çekilmiş olmalıydı. Kurihara Bey bir not defteri çıkarıp arazinin şeklinin bir kopyasını çizdi.

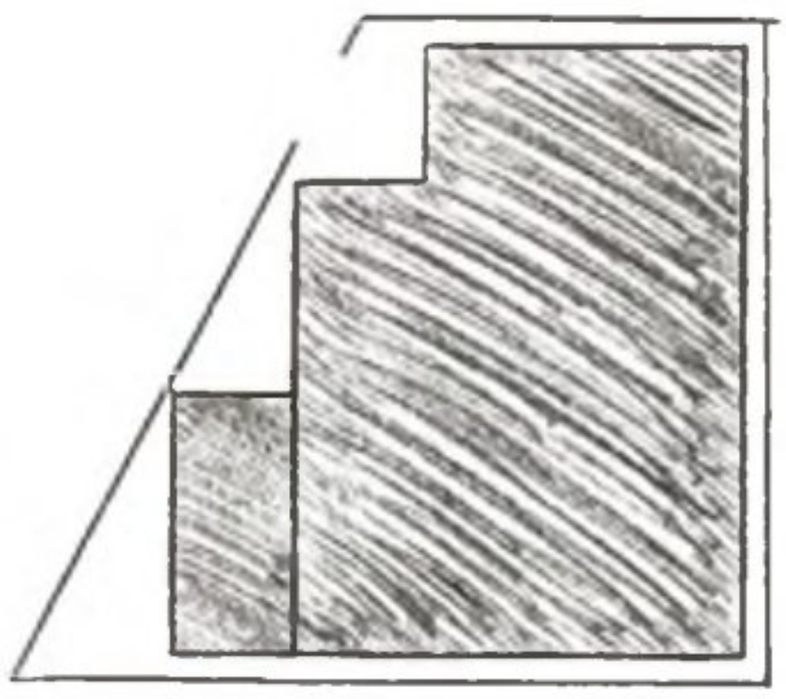
Ninova

Kurihara: Bu bina zaten yamuk olan bir araziye dikilmiş, bu şekilde bir evdi. Geriye kalan üçgense bahçe olarak kullanılıyordu. Bu evin balkonu yok. Sizce de orada bir çamaşır ipi yok mudur? Daha sonra **bir sebepten dolayı** oda eklemeleri gerekti. Bu yüzden arazinin şekline uyacak üçgen bir oda eklediler.

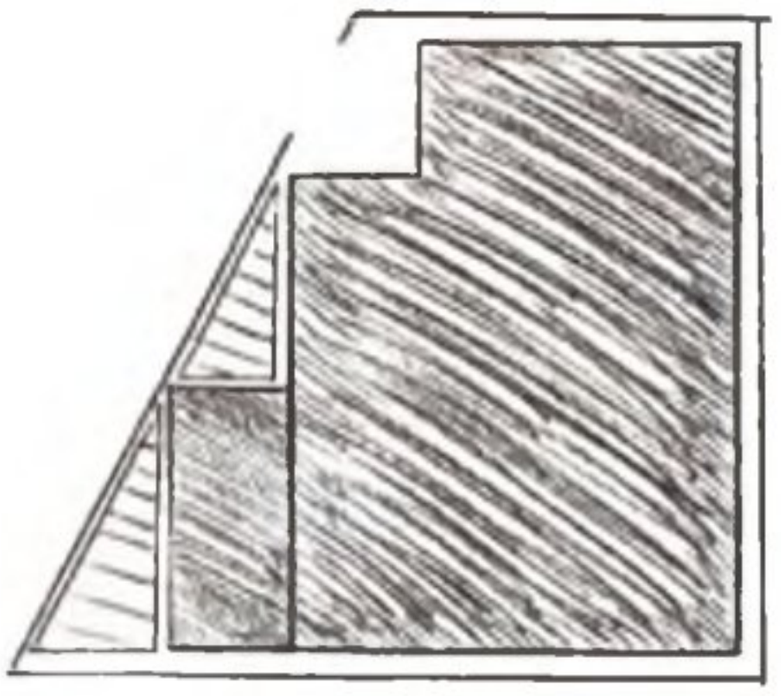
Yazar: Şimdi anladım, yani üçgen yapmaktan başka çareleri yoktu.

Kurihara: Aynen öyle. Fakat buna rağmen aklıma yatmayan bir nokta var.

Kurihara Bey not defterine bir kroki çizdi.

Kurihara: Mesela bu şekilde kare bir oda eklemek de mümkün. Hem yüzey alanı o kadar değişmiyor hem de bu şekil bir oda olarak daha işlevsel. İnşa etmesi de kolay olacaktır. Öyleyse neden böyle yapmadılar diyecek olursak akla gelebilecek tek sebep bahçe.

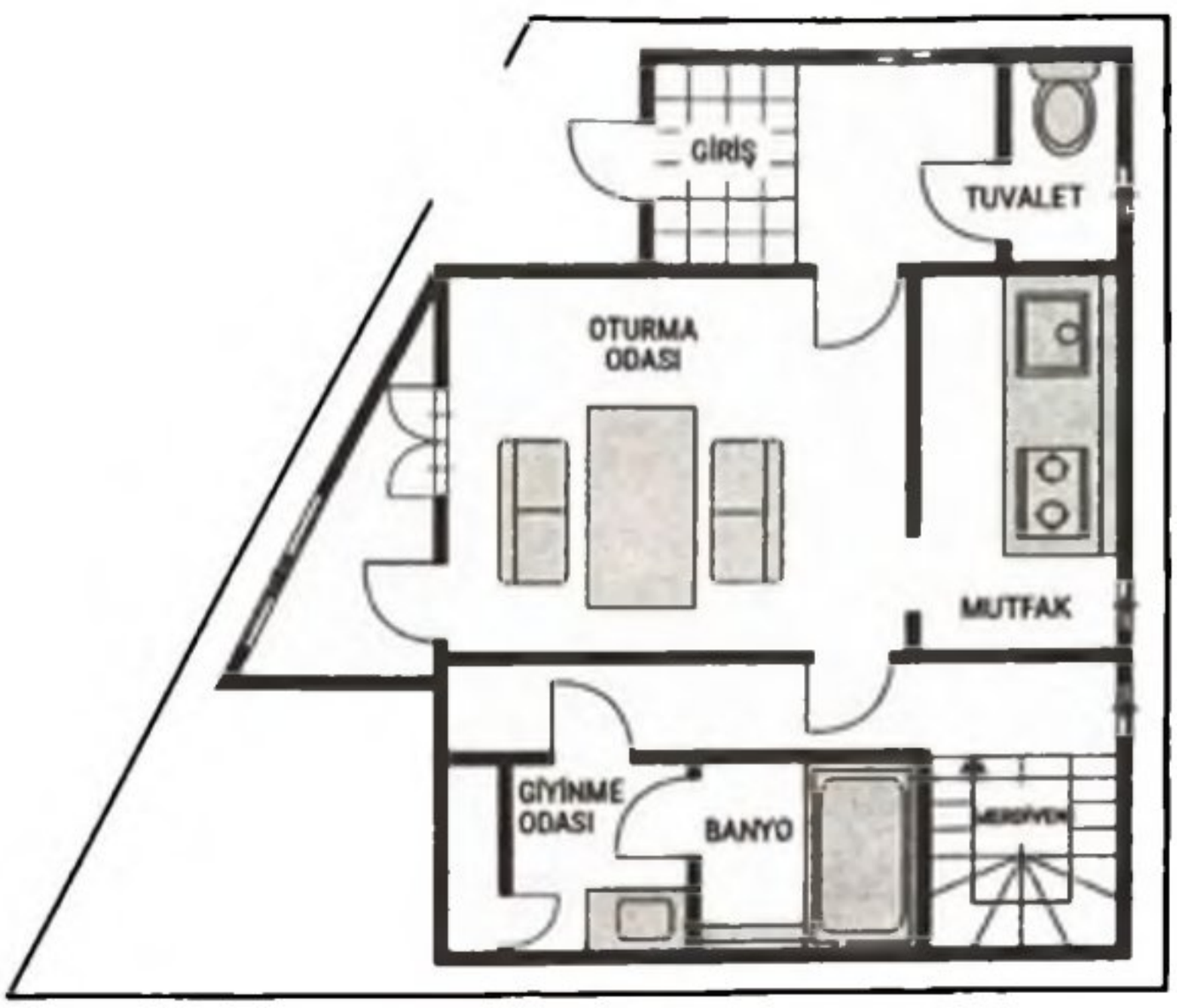
Kare bir oda ekleyince geriye iki adet küçük alan kalıyor. Onları bahçe olarak kullanmak bir hayli zor. Ama üçgen olursa bahçe için hatırı sayılır bir alan kalıyor.

Yazar: Öyleyse bahçe için alan bırakmak adına mı üçgen yapmışlar diyorsunuz?

Ninova Ninova

Kurihara: Önce öyle düşündüm. Fakat üstüne kafa yorunca bir tuhaflık gözüme battı. **Bahçeye çıkan bir kapı yok.** Yani hiçbir yerden bahçeye çıkamıyorsunuz. Orijinalinde oturma odasının kapısı bahçeye bağlanıyordu. Üçgen odanın eklenmesiyle beraber bu kapı da kullanılamaz hale geldi. Diğer odaların da bahçeye bağlanan bir kapısı yok.

Yani hiçbir yerden bahçeye ulaşamıyorsunuz.

Yazar: Hımm... Ama girişten ilerleyip üçgen odanın yanından geçilemez mi?

Kurihara: İşte o imkânsız. Dün havadan çekilmiş fotoğraf ve belgelerdeki bilgileri referans alarak hesaplama yapınca duvarla üçgen oda arasında neredeyse 2-3 cm boyutunda bir aralık olduğunu anladım. Bu yetişkin birinin geçebileceği büyükte bir boşluk değil.

Yazar: Öyleyse hiçbir yerden bahçeye giriş yok.

Kurihara: Aynen öyle. Duvarın üzerinden geçecek halleri yok. Üçgen oda eklendikten sonra artık bahçe kullanılmıyordu.

Yazar: Öyleyse neden bile isteye üçgenin dışında kalan o alanı bırakmışlar?

Kurihara: Bıraktılar değil de bırakmaktan başka çareleri yoktu, diye düşünüyorum. Yani **bu alana bir oda yapamadılar.**

Yazar: Ne demek istiyorsunuz?

Kurihara: Buraya bir bina dikilirken "kazık çakma" adı verilen, zemine uzun sütunların yerleştirildiği bir işlem uygulanmış. Bu alan bir sebepten dolayı kazık çakma işlemi uygulanamayacak bir yer olabilir mi?

Yazar: Nasıl bir sebep mesela?

Kurihara: Kazık çakma işlemi zemin çok sert veya tam tersi çok yumuşak olduğunda uygulanamaz. Yalnız, sadece bu küçük alandaki toprak kalitesinin yetersiz kaldığı düşünülemez. Hal böyle olunca düşündüğüm ilk şey, bu alanın altında **kazık çakılamayacak bir şeyin** varlığı oldu. Mesela... bir bodrum katı olabilir.

Yazar: Ne?!

Gömülü Oda

Kurihara: Konuyu biraz değiştireceğim fakat bu evin garajının olmadığını fark etmişsinizdir. Bu evde bir cinayet işlenmiş olduğunu düşünürsek cesedi dışarıya bir araç olmadan taşıyamayacakları sonucuna ulaşıyoruz. Kiralık araba kullanmış veya bir otopark kiralamış olabilirler ama arabayı eve yanaştırıp cesedi öyle yüklemek zorunda kalırlardı. Bu durumda bi-

Ninova Ninova

risi tarafından görülme riskleri yüksekti. Cinayet işlemek için ev inşa eden insanların böyle bir riske gireceğini sanmıyorum. Öyleyse cesedi nasıl elden çıkarıyorlardı? Ben, **cesedi eve saklamış olabileceklerini** düşünüyorum.

Yazar: Yani cesedi koydukları bir yer mi vardı demek istiyorsunuz?

Kurihara: Evet. Öyleyse orası neresiydi? Belli bir büyüklükte, kokuların sızmasını önlemek için hava geçirmez olup insan yaşam alanından da ayrı tutulması gerekir. Bu ev içerisinde saydığım koşulları yerine getiren bir oda yok. Öyleyse düşünülebilecek tek yer bodrum katı oluyor.

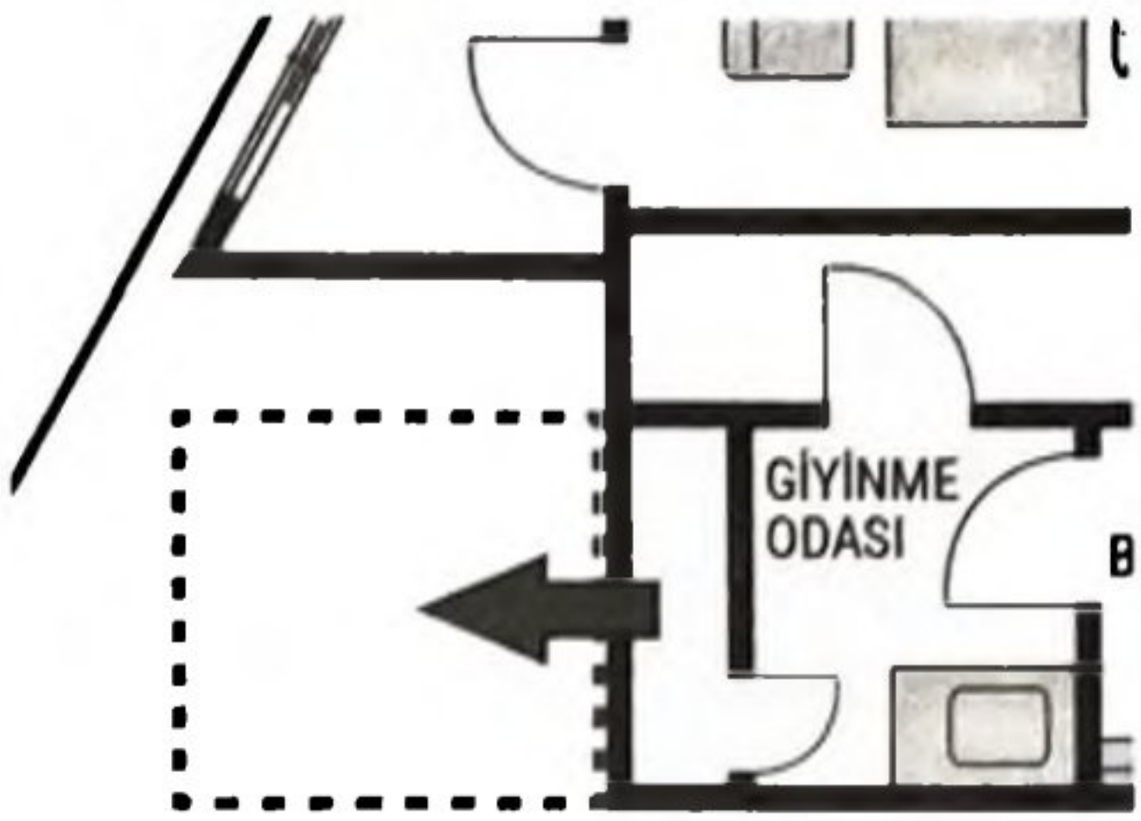
Kurihara Bey, giyinme odasının yanındaki boşluğu işaret etti.

Kurihara: Bu boşluk bir geçit olmakla beraber aynı zamanda **bodrum katının** girişi olamaz mı? Yeni varsayımımızda çift, banyoda yatan cesedi bu boşluğa kadar sürükleyip kapıyı açarak bodrum katına indirir. Böylece cesedin ortadan kaldırılması başarıyla tamamlanmış olur.

Yazar: Ama evin bodrumu varsa planlarda yer alması gerekmez mi?

Kurihara: Bu planlar emlak şirketi tarafından yayınlanmış bilgiler. Yani ev satılığa çıktığı zaman emlak şirketinin oluşturduğu planlar. Evi satılığa çıkarmadan önce bodrumu doldurmuş olamazlar mı?

Ninova Ninova

Yazar: Yani... Bu zamana kadar yerin altında cesetler mi vardı?..

Kurihara: Hayır, muhtemelen böyle bir ihtimal yok. Sonuçta bu araziyi terk ettiklerinde buranın kazılıp kazılmayacağını bilemezlerdi. Bodrum katını doldurmadan önce olası cesetleri başka bir yere sakladıklarını düşünüyorum. Hele önümüzde dağda bulunmuş olan Kiyoiçi Miyae örneği varken böyle olduğuna inanabiliriz.

Yazar: Doğru söylüyorsunuz.

Değişim

Kurihara: Bu durumda elimizdeki en büyük gizem olarak üçgen oda kalıyor. Neden böyle bir riski göze alıp bu odayı inşa ettiler acaba?

Yazar: Nasıl bir riskten bahsediyorsunuz?

Kurihara: Oda inşa etmek epey büyük ölçekli bir inşaat işi demek. Ustalar sık sık evinize girip çıkar. Komşularınızın dikkatini de üzerinize çekersiniz. Bu karı-koca için bu denli göz önünde olmak büyük bir tehlike arz etmeli.

Ninova Ninova

Ortada böyle bir risk olmasına rağmen bu odayı inşa etmelerini gerektirecek kadar önemli olan neydi acaba?

O sırada dışarıdaki bir okuldan öğle arasının başladığını bildiren zil duyuldu.

Kurihara: Öğlen olmuş bile. Yemek sipariş edelim mi?

Yakınlardaki bir *soba* restoranından sipariş verdik. Yemeklerimizi beklerken, son günlerde durmadan aklımda dolaşan bir düşünceyi Kurihara Bey'e danışmaya karar verdim.

Yazar: Aslında ben yakın zamanda Tokyo'daki eve gitmeyi düşünüyorum.

Kurihara: Neden?

Yazar: Saitama'daki ev yanıp kül olsa da Tokyo'daki ev hâlâ satılık. Emlakçıya müşteri gibi giderek evin içini gezebilirim. Evin içinde cinayetlere bağlanacak bir ipucu yakalayabilirsem orada gerçekten cinayet işlenip işlenmediğini açıklığa kavuşturabileceğimi düşünüyorum. O zaman polis de harekete geçecektir.

Kurihara: Bu epey zor bir iş.

Yazar: Öyle mi dersiniz?

Kurihara: Satılığa çıkarılacağı zaman emlak şirketi evi değerlendirmiş olmalı. Mesela kan lekeleri ya da kurbana ait kalıntılar kalmamıştır. Geçit de kapatılmıştır, değil mi? Tabii özel bir teknoloji kullanılırsa kurbanın DNA'sı gibi ipuçları tespit edebilir fakat bunu evi gezerken yapmanız mümkün değil. Onun da ötesinde, bizim şu an öncelikle yapmamız gerekenin bu kat

Ninova Ninova

planının gizemini tamamen çözmek olduğunu düşünüyorum.

Yazar: Üçgen odadan mı bahsediyorsunuz?

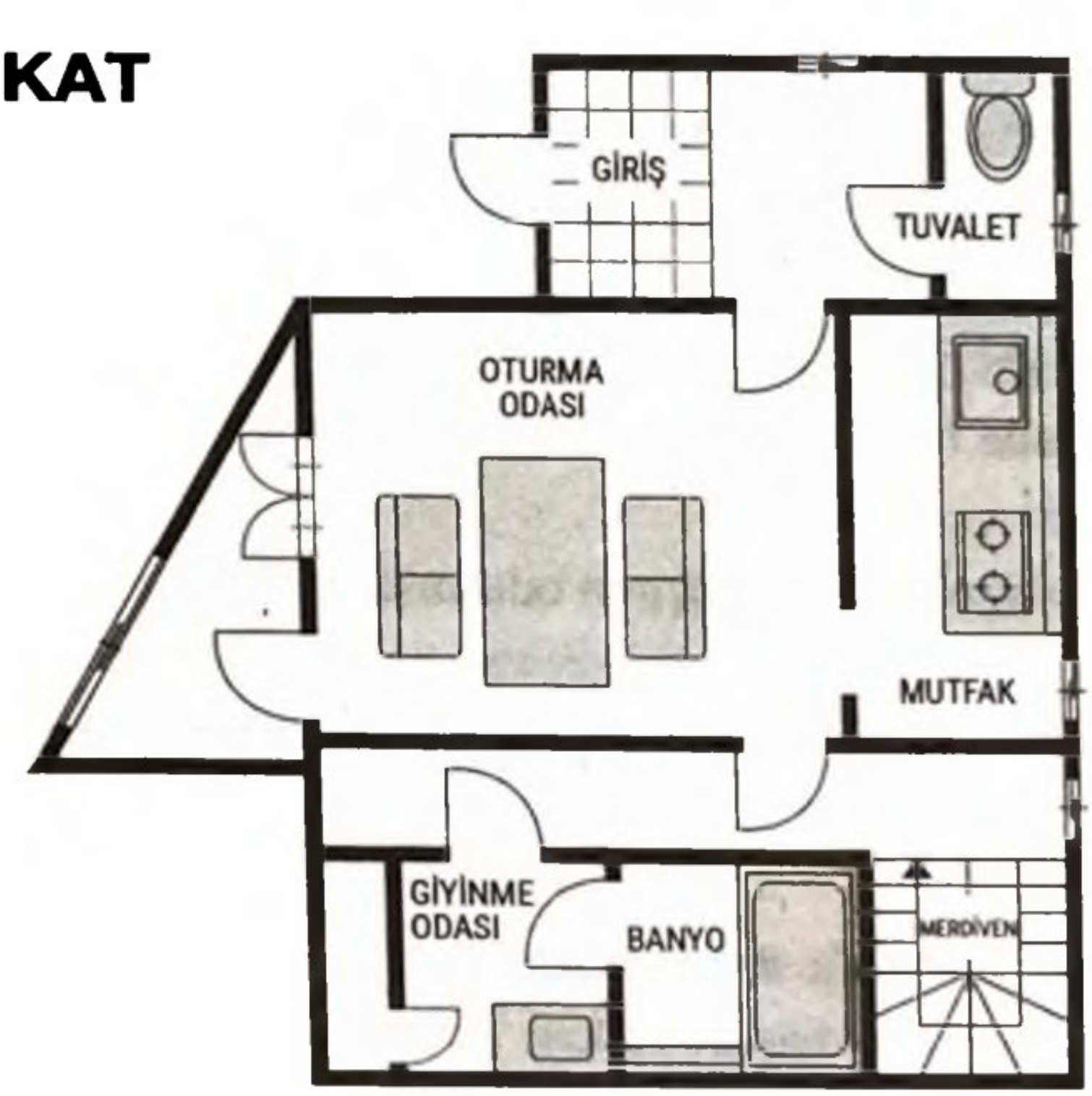
Kurihara: O da var fakat benim aklıma takılan, iki ev arasındaki "fark."

Kurihara Bey iki evin planlarını yan yana koydu.

2. KAT

1. KAT

Saitama

Kurihara: Mesela pencerelerin sayısına bakalım. Saitama'daki evde pencere sayısı aşırı derece az. Tokyo'daki evdeyse "Lütfen içeriye bakın" dercesine fazla pencere var. Çocuk odalarının kapısında da farklılık var. Tokyo'daki evde çocuk odasının iki kapısı olmasına karşın Saitama'daki evde sadece bir var. Saitama'daki evde iki adet tekli yatak var, değil mi? Yani bu evde eşler farklı yatakta yatıyordu. Fakat Tokyo'daki evde çift kişilik yatakta beraber yatmaya başladılar. Önceden yakın olmayıp taşınmalarıyla beraber yakınlaşan karı-koca görülmüş şey değil. Acaba aralarında ne değişti? İki evde de aynı insanlar yaşıyorsa neden ortaya böyle bir "fark" çıktı? Bunun sebebini çözebilirsek o ailenin kimliğine ulaşabileceğimizi düşünüyorum.

Yazar: Anlıyorum.

Kurihara: Böyle desem de Tokyo'daki eve gitmek kötü bir fikir sayılmaz. Sadece dışarıdan bakmakla bile anlayabileceğiniz bir şeyler olabilir. Ah, yemek de yavaştan gelir herhalde.

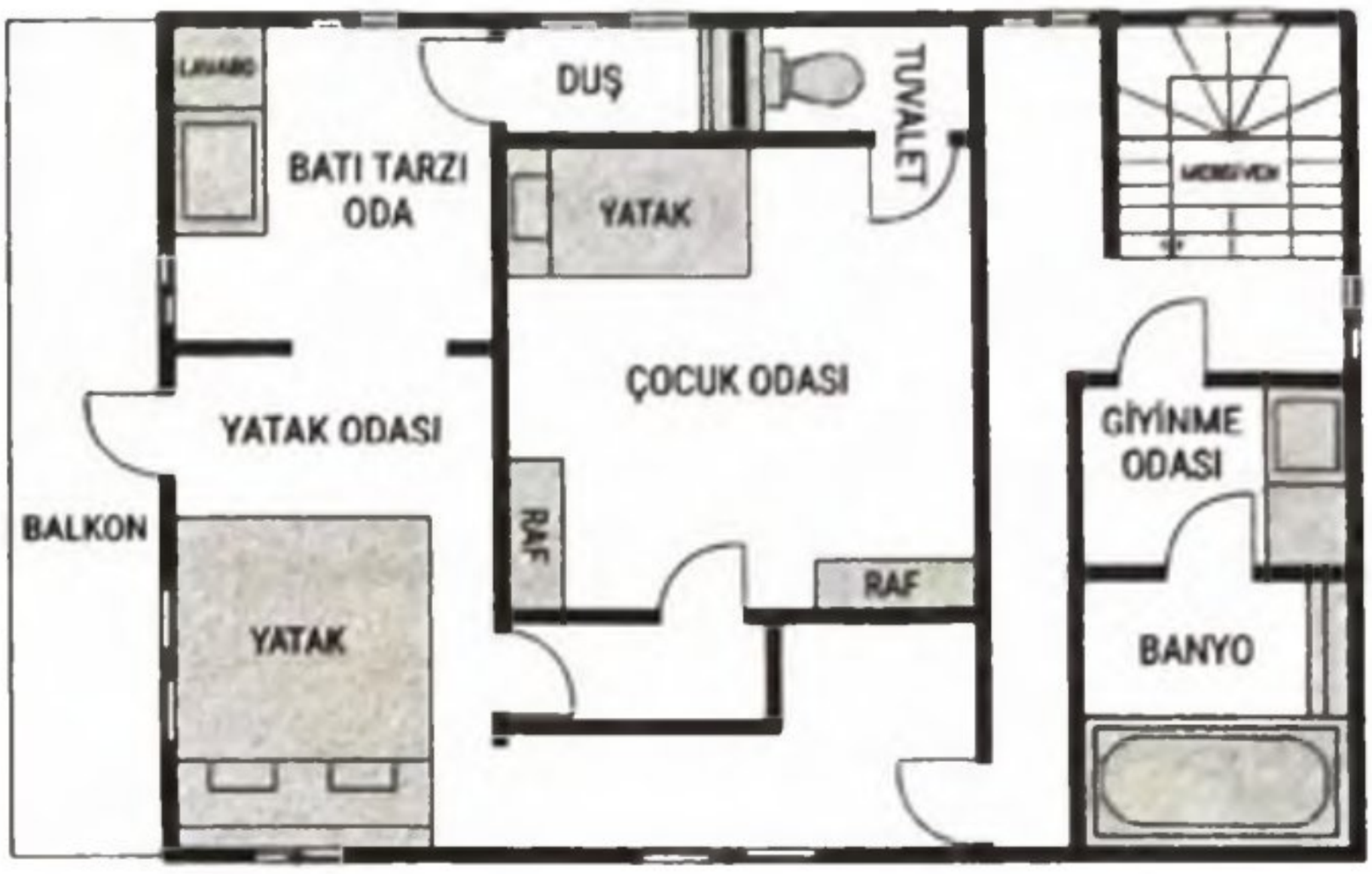
Yemek yedikten sonra Kurihara Bey'in evinden çıktık. Evime dönen trende bugün konuştuklarımızın üstünden geçtik:

- Bir sebepten dolayı üçgen oda inşa edildi.
- Bahçenin altında ceset depolamak için bir bodrum katının olma olasılığı var.
- Tokyo'daki evle aralarındaki farklar; pencerelerin sayısı, çocuk odasının kapısı ve karı kocanın yattığı yatak.

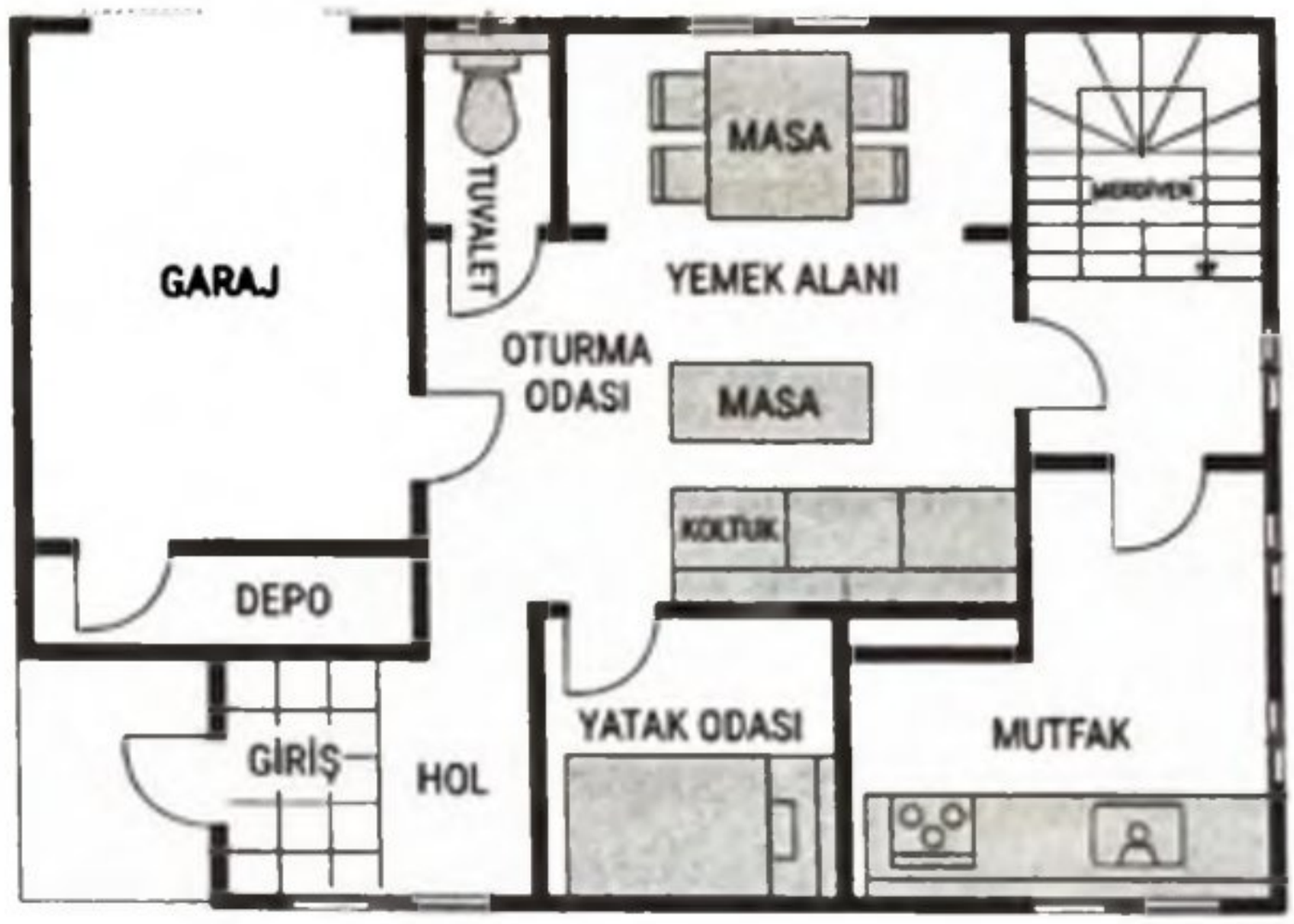
Eve döndükten sonra bu düşüncelerimi yazıya döküp Yuzuki Hanım'a mesaj olarak yolladım. Birkaç saat sonra cevap geldi.

Ninova Ninova

2. KAT

1. KAT

Tokyo

Merhaba, ben Yuzuki.
Kusura bakmayın size zahmet veriyorum.

Benimle tekrar iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederim.

Sadece evin planlarına bakarak bu kadar detaylı bilgiler edinebilmenize şaşırdım.

Sayın Kurihara Bey'e de selamlarımı iletin lütfen.

Ninova Ninova

Bir kez daha bencilce bir istekte bulunacağım fakat tekrar görüşmemiz mümkün olabilir mi? Özür dilemek ve size söylemek istediğim bir şey var. Eğer sizin için de uygunsa müsait olduğunuz bir günü söylerseniz Tokyo'ya gelebilirim.

Miyae Yuzuki

Tokyo'daki Ev

Ertesi hafta pazar günü sabah erken saatte evden çıktım. Yuzuki Hanım'la öğleden sonra üçte buluşmak üzere sözleşmiştik.

Fakat öncesinde bir yere gitmeye karar verdim. Her şeyin kökeni olan Tokyo'daki o eve. Kurihara Bey'in dediği gibi evin dışına bakmakla bile anlayabileceğim bir şeyler olabilirdi. En yakın istasyondan eve yürümem on dakika sürdü. Ev sakin bir yerleşim bölgesinde yer alıyordu.

Beyaz duvarları ve yemyeşil bahçesiyle oldukça sıradan bir dış görünüşü vardı. Evin girişinde "Satılık Ev" tabelası dikiliydi. Bu evde cinayet işlendiğini hayal etmek bile mümkün değildi. Endişeli bir şekilde evi izliyordum.

Tam o sırada birinin sesini duydum.

"Katabuçi Bey'e bakıyorsanız o çoktan taşındı."

Başımı çevirip baktığımda yan evin bahçesinde bir kadın durduğunu gördüm. 50 yaşlarındaki bu kadın kucağındaki küçük köpeğiyle beraber oldukça dost canlısı görünüyordu.

Kadın: Siz Katabuçi Bey'in tanıdığı mısınız?

Ninova Ninova

Yazar: Katabuçi Bey... dediğiniz de kim oluyor acaba?

Kadın: Bu evde daha önce yaşamakta olan beyefendi.

"Katabuçi"... O ailenin soyadını öğrenmiştim.

Kadın: Katabuçi Bey'in tanıdığı değil misiniz? Yoksa emlakçı mısınız?

Başım dertteydi. Ona, "Cinayet mahallini incelemeye geldim" diyecek halim yoktu ya.

Yazar: Şey... Ben aslında buraya taşınmayı düşünüyordum da... Acaba buralarda aradığım gibi bir ev var mı diye bakınmak için yürüyüşe çıkmıştım.

Kadın: Aa, öyle mi? Burası oldukça sessiz sakin, çok güzel bir semt.

Yazar: Evet, havası da o kadar güzel ki. Yaşamak için çok ferah görünüyor.

Kadın: O baktığınız ev çok güzel. Oldukça geniş ve güzel. Katabuçi Beylerin neden birden taşındığını anlayamadım.

Yazar: Şey... Bu Katabuçi Bey dediğiniz kişi nasıl biriydi?

Kadın: O kadar cana yakın bir aileydi ki. Çocukları da bir tatlıydı bir tatlıydı, anlatamam.

Yazar: Ha? Çocuğu gördünüz mü yani?

Kadın: Evet, küçük bir oğulları var. Adı Hiroto. İlk taşındıklarında tam da bir yaşında olduğunu söylediler. Sık sık annesiyle beraber dışarı çıkardı.

Kafam karışmıştı. Eğer bu duyduklarım doğruysa, "Çocuk eve hapsedilmişti" yönündeki tezimiz çürümüş olacaktı.

Kadın: Ama bir gün aniden taşındılar. Ben de çok üzüldüm.

Yazar: Bir gün aniden mi?

Kadın: Evet evet, o kadar komşuyuz insan taşınıyoruz diye ses etmez mi hiç?!

Yazar: Size veda bile etmediler mi?

Kadın: Etmediler maalesef. Acaba bir şey mi oldu da bu kadar aceleyle taşındılar diye düşündüm.

Yazar: Bu arada Katabuçi Beyler taşınmadan önce evde herhangi bir değişiklik fark etmiş miydiniz?

Kadın: Hımm, şimdi düşünüyorum da o zamanlar kocam tuhaf bir şey gördüğünü söylemişti.

Yazar: Bundan biraz daha detaylı bahsedebilir misiniz?

Kadın: Tabii bahsederim ama siz neden Katabuçi Bey hakkında bu kadar meraklısınız? Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Yazar: Hayır hayır, öğrenmek istediğimden değil, anlattıklarınız ilgimi çekti sadece.

Kadın: Her neyse. Yanlış hatırlamıyorsam... üç ay kadar önceydi. Kocam gece yarısı tuvalete kalkmış. Bizim tuvaletin penceresinden Katabuçi Beylerin evi görünüyor da... Söylediğine göre gecenin bir yarısı ışıkları açıkmış ve pencerenin önünde biri duruyormuş. Bakın şu pencerenin ışığı.

Kadının işaret ettiği yer, evin ikinci katındaki karı-kocanın yatak odasının camıydı.

Kadın: Acaba kim diye şöyle bir baktığında daha önce hiç görmediği bir çocuğu görmüş.

Yazar: Ne?!

Kadın: İlkokul çağında, soluk benizli bir çocuk olduğunu söyledi. Yan tarafta öyle bir çocuk yoktu ki. Belki de akrabalarının çocuğu ziyarete gelmiştir diye düşünerek ertesi sabah bunu onlara sordum. Ben sorunca, "Öyle bir çocuk bize gelmedi" dediler.

Yazar: Bu... epey tuhafmış.

Kadın: Aman canım neyse, söylemek istemeseler de çocuğun bir şeyi olmasın yeter bana.

Kadını rahatsız ettiğim için özür dileyip oradan ayrıldım. Karıncalanma gibi kötü bir his yayılarak göğsümü kapladı.

İki Çocuk Var

Kurihara Bey'e telefon açarak az önce duyduklarımı anlattım. "Hiroto" isimli çocuk, aniden taşınmaları ve pencerenin önünde duran çocuk... Kurihara Bey bir süre susup düşündükten sonra alçak sesle konuştu.

"Belki de... İki çocukları olduğunu varsayarsak ev planındaki gizemi de çözebiliriz. Hemen benim evime gelebilir misiniz?"

Kol saatime baktığımda henüz iki olduğunu gördüm. Yuzuki Hanım'la sözleştiğimiz vakte kadar epey zaman vardı.

Kurihara Bey'in evine doğru yola koyuldum.

.

Iki Çocuk

Kurihara Bey'in odası her zamanki gibi kitaplarla dolup taşıyordu. Masanın üzerinde kat planları yayılıydı.

Yazar: Şoka girdim. İki çocukları olduğunu kim bilebilirdi?!

Kurihara: Ben de bu ihtimali gözden kaçırmışım. Ama iki çocuk olduğunu düşünürsek bu vakte kadar gizemini koruyan kısımları kolaylıkla çözebiliriz. Öncelikle kronolojik sıraya göre organize edelim.

Saitama'daki ev 2016 yılında inşa edilmiş. Aile iki yıl sonra 2018 yılında Tokyo'ya taşınmış. Birkaç kişinin söylediğine göre o sırada Hiroto neredeyse bir yaşındaymış. Bu bilgiden yola çıkarsak Hiroto 2017 yılında, yani aile henüz Saitama'daki evde yaşıyorken doğmuş.

2016 Saitama'daki ev tamamlandı.
2017 Hiroto doğdu.
2018 Tokyo'ya taşınıldı.

Hiroto doğmadan önce Saitama'daki evde üç kişi yaşıyordu. Karı-koca ve kimliği belirsiz bir çocuk. Biz ona bu konuşmada "A" diyelim. Karı-koca A'yı ikinci kattaki çocuk odasında kapalı tutuyordu. Fakat bir gün evde bir anomali meydana geldi. Bu, ikinci çocuk olan Hiroto'nun doğumu idi. Sizce bu üçgen oda Hiroto için yapılmış olamaz mı?

Yazar: Ne?! Demek istiyorsunuz ki orası... çocuk odası mı?

Kurihara: Evet öyle. Biraz dar olsa da bir beşiğin sığabileceğini düşünüyorum. Odada kocaman bir pencere var ve güzel de güneş alıyor.

Yazar: Ama büyük oğlunu cinayet için kullanan birisi küçük oğlu için bir oda yapar mı?

Kurihara: İşte, ben de oraya takıldım. Komşunun dediğine göre karı koca Hiroto'ya gözbebekleri gibi davranıyor ve onu zaman zaman dışarı çıkarıyorlarmış.

A'nın gördüğünden oldukça farklı bir muamele. Buradan sonrası benim kendi teorim olacak, belki de **A onların gerçek oğlu değildi.** Daha önce Tokyo'daki evde üç kişilik bir ailenin yaşadığını söylemiştiniz. Bunu nereden duydunuz?

Yazar: Yagioka Bey'den duydum. O da emlakçıdan öğrenmiş.

Ninova Ninova

Kurihara: Yani bu, Katabuçi Ailesi'nin emlakçıya yalan söylediği anlamına geliyor. Sonuçta aslında o evde dört kişi yaşıyordu. Fakat bu yalan, sözleşme imzalarken ikametgâh belgenizi ibraz ederseniz kolaylıkla ortaya çıkabilir. Son ana kadar ortaya çıkmadığına göre Katabuçi Ailesi'nin ikametgâhında A'nın adı kayıtlı değil anlamına geliyor. Aile kaydı olmayan bir çocuktan bahsediyoruz. Belki de bu çocuk satın alınmış olabilir.

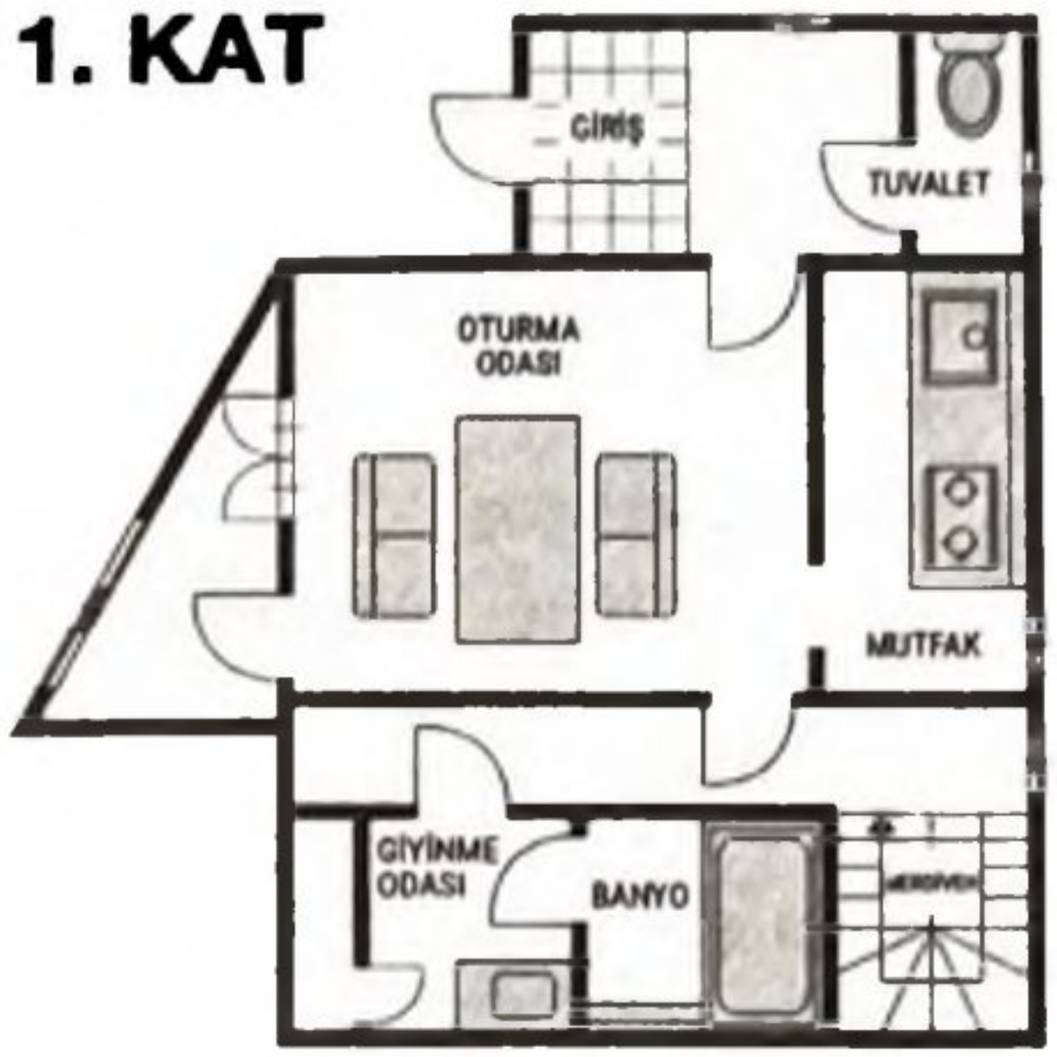
Yazar: İnsan ticareti...

Kurihara: Evet. Her halükârda bu karı-koca A'ya karşı en ufak bir sevgi bile beslemiyor. Böyle vahşi insanlar için bile konu kendi çocuğu olunca biricik oluyor herhalde. Kendi çocukları olan Hiroto'ya olağanüstü bir sevgi gösteriyorlarmış. Korkunç bir ikiyüzlülük...

Gerçekten de başkasının çocuğundansa kendi çocuğunun daha tatlı olduğunu düşünmek çok doğaldı. Ama ne olursa olsun bir türlü buna inanamıyordum. Katabuçi çiftinin insani değer yargılarını kavrayamıyordum.

Kurihara: Buradan itibaren anlatacaklarım tamamen benim hayal ürünüm. Karı-koca Hiroto'yu nerede yetiştirecekleri konusunda endişeleniyordu. Ne de olsa evin içinde düzenli olarak cinayet gerçekleşiyor. Çok sevgili oğullarını böyle bir ortamda yetiştirmek istemediler. Mümkünse bunu başka bir evde yapmak istediler. Fakat bu imkânsızdı. İşte, en azından evin içinden uzak tutmak için yaptıkları alan o üçgen odaydı. Planlara bakınca yalnızca bu oda evin dışındaymış gibi görünüyor. Karanlık cinayet evinin bir parçası olmayan, bol bol güneş ışığı alan tek oda burası. Hiroto bu odada hiçbir şeyin farkında olmadan yetiştirildi.

Ninova Ninova

Yazar: Ama diğer bir yanda, bu karı-koca A'yı hapsedip ona cinayet işletiyordu. Gerçi Hiroto'nun mutluluğunu düşünüyorlarsa bir oda yapmaktansa cinayet işlemeyi bırakmalılardı diye düşünüyorum.

Kurihara: İsteseler bile bırakamamış olamazlar mı?

Yazar: Nasıl yani?

Kurihara: En başından beri bunu düşünüyorum. Bu karı-koca gerçekten de kendi rızalarıyla mı cinayet işliyor? Birisinin emriyle, tehdit altında yapıyor olabilirler mi?

Yazar: Perde arkasında her şeyi yöneten biri mi var demek istiyorsunuz?

Kurihara: Evet. Durum buysa hayatları tam bir cehennem olmalı. Korku ve suçluluk duygusuyla dolup taşıyor olmalılar. İşte her şeyin ortasında doğan Hiroto, onlar için tek umuttu. Hiroto'yu mutlu bir şekilde yetiştirerek kalplerindeki suçluluk duygusundan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Ninova Ninova

Yazar: Kendi hayatlarını hiçe saymak uğruna Hiroto'nun normal bir hayat sürmesini garanti altına mı alıyorlardı?

Kurihara: Evet. Öyle düşününce bu taraftaki eve olan bakış açınız epey değişiyor.

Kurihara Bey Tokyo'daki evin planlarını masanın ortasına koydu.

Kurihara: 2018 yılında aile bir sebepten dolayı Tokyo'ya taşındı. Bunu fırsat bilerek yeni bir ev inşa ettiler. Ben bu evi yanlış değerlendirmişim. Burası karı-kocanın kapsamlı bir şekilde düşünerek tasarladığı "cinayet" ve "çocuk yetiştirme" konularının ikisini de gerçekleştirebilecekleri bir ev.

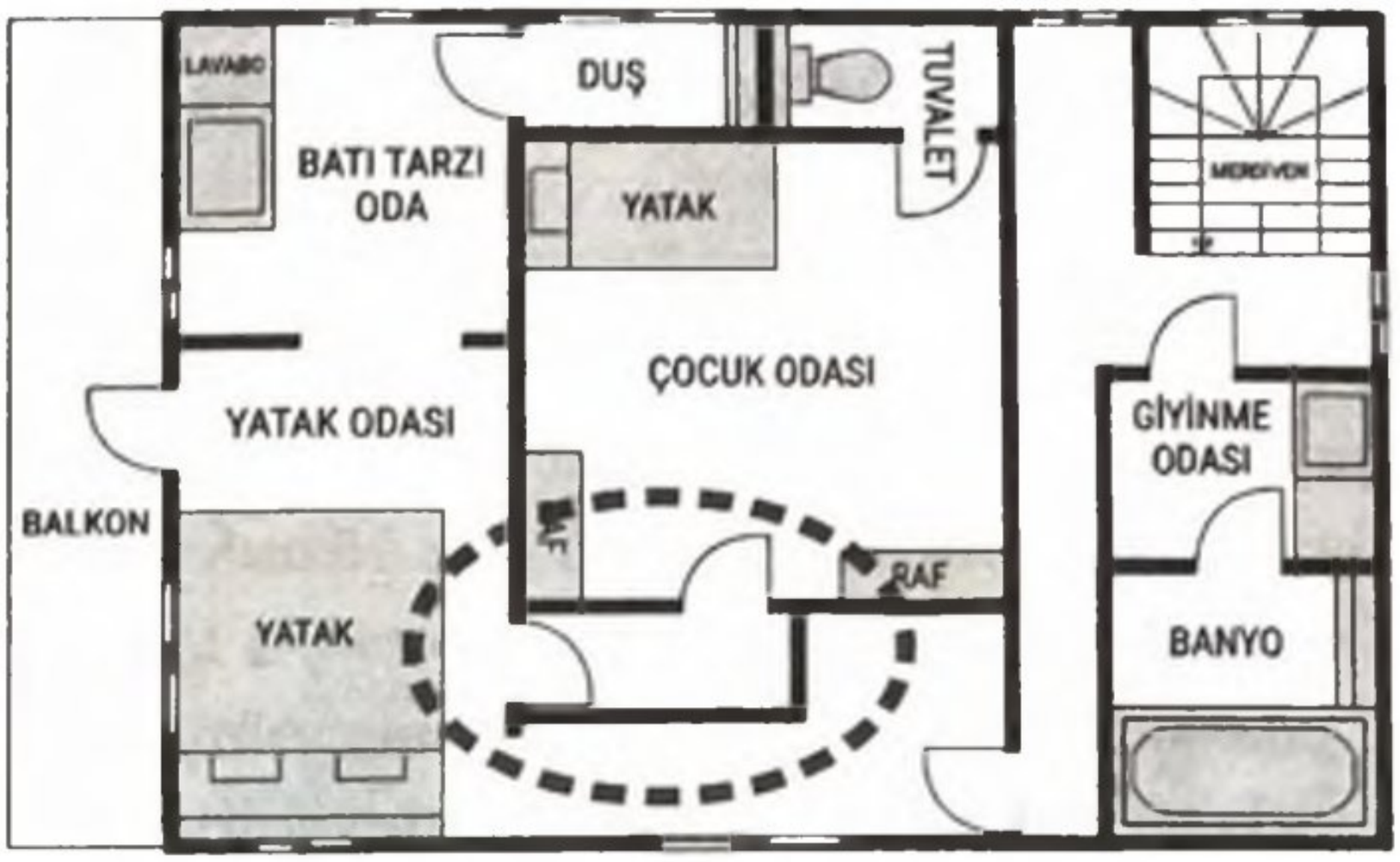
İki Yüz

Kurihara: Bu evin iki yüzü var. Bunlara aydınlık ve karanlık yüzler bile diyebiliriz. "Aydınlık" olan oturma odası, mutfak, yatak odası gibi yerlerde birçok pencere var. Dışarıdan görülseler bile utanacakları hiçbir şey yaşanmayan odalar bunlar. Bunların hepsi Hiroto için yapılmış odalar. Karı-koca bu odalarda "ideal bir aile" rolü yaparak oğullarını yetiştiriyorlar. Fakat bu evin "karanlık" bir tarafı da var. Çocuk odası, banyo ve gizemli boşluk gibi güneşin girmediği odalarda karı-koca A'ya cinayet işletiyor. İşte bu "aydınlık" ve "karanlık" tarafı birbirine bağlayan yer yatak odası ve çocuk odasının arasındaki ikili kapı.

Bu planları ilk gördüğümde ikili kapının çocuğun odadan kaçmasını engellemek için olduğunu düşünmüştüm. Bunu tuhaf da bulmuştum. Ama şimdi gayet iyi anlıyorum.

Ninova Ninova

2. KAT

O iki kapı **A ve Hiroto'yu karşılaştırmama görevini** görüyordu. Mesela ebeveynler A'ya yemek götürürken arada bir kapı olsaydı A'nın Hiroto'yu görme ihtimali olurdu. Fakat iki kapı olduğundan böyle bir endişeye gerek kalmıyordu.

Yazar: A'nın Hiroto'nun varlığından haberi yok muydu diyorsunuz?

Kurihara: Tabii ki aynı evde yaşadıkları sürece sesini duyduğu için tamamen varlığından habersizdir diyemem. Fakat direkt olarak Hiroto'nun yüzünü gördüğünde A'nm neler hissedeceğini tahmin edemiyorum. Belki de kendisinden tamamen farklı bir durumda yaşayan Hiroto'yu kıskanıp ona zarar vermeye çalışabilir. Karı-koca da bunun olmasından korkuyordu. Onlar A için endişelenirken aynı zamanda ondan korkuyor da olabilirler.

Yazar: Demek öyle diyorsunuz.

Kurihara: Hal böyle olunca çift kişilik yatağın gizemini de çözebiliriz. Saitama'daki evde karı-koca, iki farklı tek kişilik

Ninova Ninova

yatakta yatıyordu. Ama Tokyo'daki evde bir tane çift kişilik yatak var. Bu fark neden kaynaklanıyor? Sonuca bakarak konuşacak olursam bu çift kişilik yatak karı-kocaya ait değildi.

Yazar: Nasıl yani?

Kurihara: Buraya yatak koyduklarında aynı zamanda hem Hiroto ile ilgilenebilir hem de çocuk odasını gözetleyebilirler. En kötü ihtimalle A odadan kaçsa bile Hiroto'yu koruyabilirler. Giyinme odasının yatak odasından görünür olmasının sebebi anne giyinirken yatak odası tarafını gözetleyebilsin diyeymiş.

Yazar: Ama bu durumda baba ne yapıyor?

Kurihara: Muhtemelen evin kalanını gözlüyor. Birinci kattaki yatak odası misafir odası olarak kullanılıyor diye düşünmüştüm fakat normalde babanın yatak odası olabilir. Onlar düzenli olarak cinayet işliyordu. Tam tersi kendi canlarının hedef alınması gibi bir tehlike de söz konusu. Baba, karısı ve çocuğuna zarar gelmemesi adına "kaleyi koruma" görevini üstlenmiş olabilir.

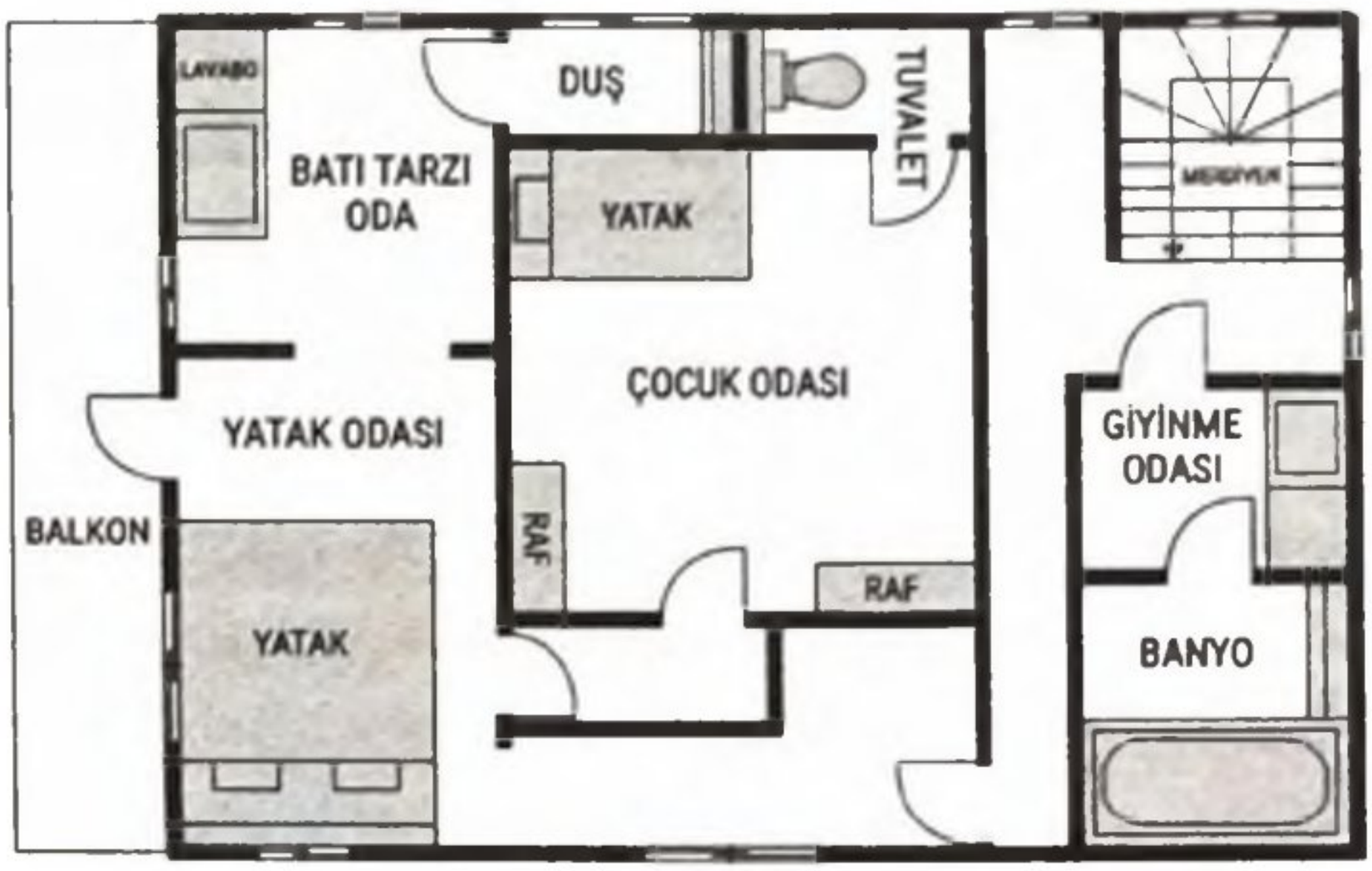
Yazar: Ama bu durumda A sürekli olarak odada kapalı tutuluyor olmalı. Komşunun gördüğünü düşündüğü o çocuk kimdi peki?

Kurihara: Muhtemelen o gün "bir şey" oldu. En azından bu, karı-koca için olmasını istemeyecekleri anormal bir durumdu. Şimdi aklıma geldi ama komşuları **yatak odasının penceresinin önünde dikilen bir çocuk** gördüğünü söylemiş, değil mi?

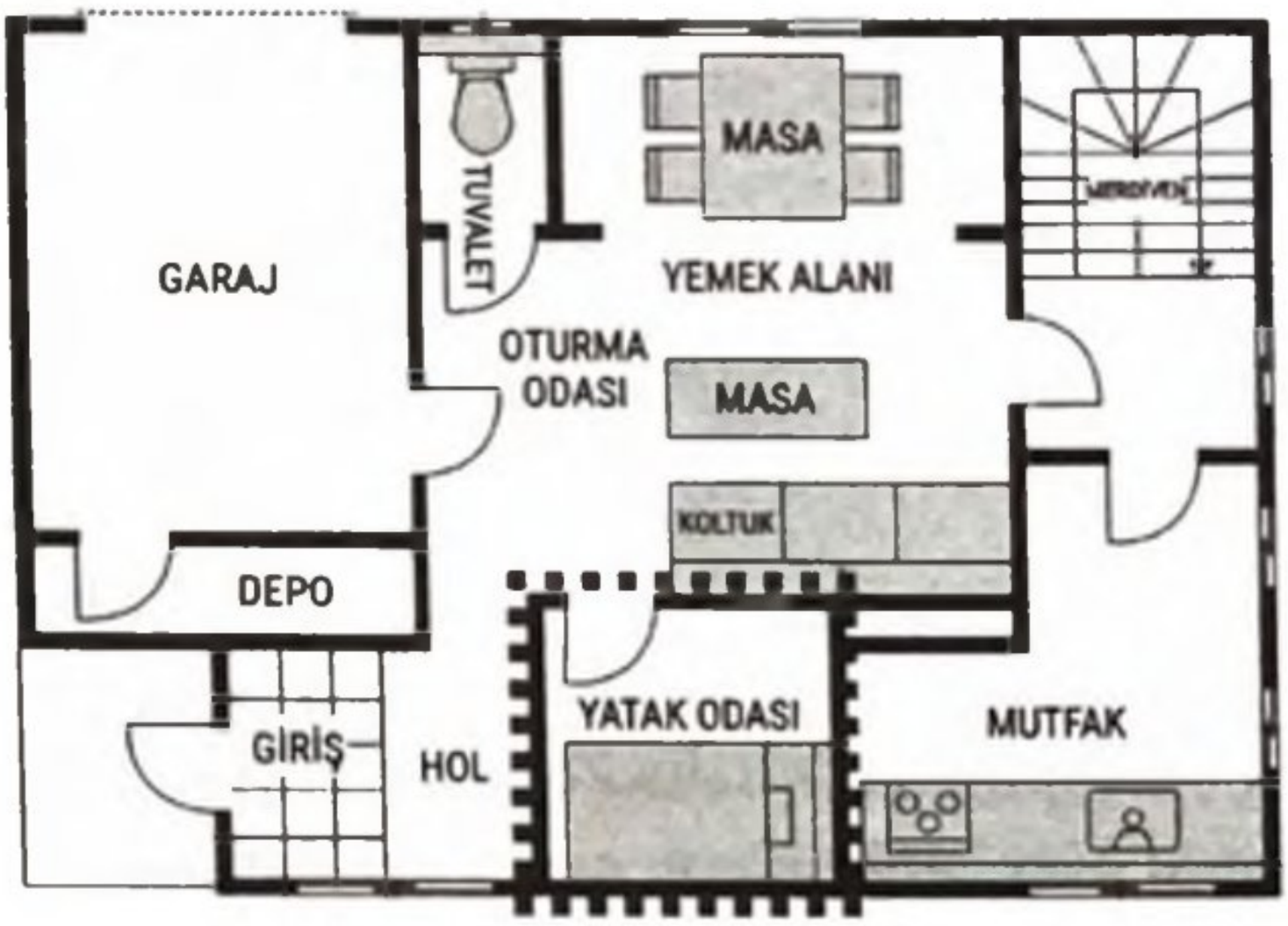
Yazar: Evet.

Kurihara: Yatak odasındaki pencere kenarında yatak var. Bu planlar doğruysa "pencerenin önünde dikilmek" mümkün değil. Aslında A, **yatağın üstünde oturuyordu.** O odada yatak olduğunu bilmeyen komşu, çocuğu "pencerenin önünde dikiliyor" sandı. Anne ve Hiroto'nun uyuduğu yatağın üzerinde A ne yapıyordu acaba?

2. KAT

1. KAT

Ninova Ninova

Yazar: Yoksa onlara zarar mı verdi?

Kurihara: Bilmiyorum. Fakat aile bu olayın hemen ardından evden ayrıldı. O gece olanların evden ayrılmalarıyla bağlantılı olma ihtimali yüksek.

Sır

Kurihara: Bu arada dalıp gittik ama daha zamanınız var mı? Bundan sonra planınız olduğunu söylemiştiniz.

Yazar: Evet, Yuzuki Hanım'la saat üçte buluşacağımıza dair sözleştik.

Kurihara: Demek Yuzuki Hanım'la buluşacaksınız... Aslında ben, geçtiğimiz hafta boyunca Yuzuki Miyae Hanım'ın anlattığı olay hakkında bir araştırma yaptım.

Kurihara Bey yerden bir not defteri aldı ve içini karıştırmaya başladı.

Kurihara: O zamana ait gazete ve internet haberlerini kurcaladığımda epey bir bilgiye eriştim. İçlerinden bir tanesi ilgimi çekti.

Görünüşe göre Yuzuki Hanım'ın eşi Kiyoiçi Bey değilmiş.

Yazar: Nasıl olur?!

Kurihara: Buna bakın lütfen.

Verdiği not defterinin içerisinde olayla alakalı birçok makale vardı. İçlerinden bir tanesi muhtemelen yerel bir gazeteye aitti. Orada açıkça şöyle yazıyordu:

"...olayının kurbanı olan Kiyoiçi Miyae Bey'in medeni halinin bekâr olduğu tespit edildi."

Yazar: Ama... yanlış duymuş olamam. Yuzuki Hanım kocası olduğunu söyledi.

Kurihara: Belki de evlenmeden beraber yaşıyor veya evlilik aşamasında olabilirlerdi. Bu kadına gözünüz kapalı güvenmeseniz iyi olur.

***

Bir buçuk saat sonra daireden ayrıldım. Kurihara Bey, "Bir şey olursa bana haber verin" diyerek uğurladı beni. İstasyona doğru yürümeye başladım.

Alnımdan bir damla ter aktı. Sıcaktan değil, kafamın içinde dönüp onca şeyin yarattığı stresten...

Ninova Ninova

Şu an görüşmek için gitmekte olduğum, kendini "Yuzuki Miyae" olarak tanıtan kadın kimin nesiydi? Neden benimle iletişim kurmuştu? O evle ne alakası vardı? Ve son mesajında yazdığı, "Söylemek istediğim bir şey var" da ne demek oluyordu?

İstasyona vardım. Tam vardığım sırada tren istasyona girdi. Onun yanına gitme konusunda emin miydim?

14:45. Aklımdan geçmekte olan düşünceleri dindiremeden onunla buluşmak üzere sözleştiğimiz kahvecinin önüne vardım. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Dürüst olmak gerekirse endişeliydim. Şu an, geri dönmek için hâlâ geç değildi. Ama bunu yaparsam gerçeklere ulaşamayacaktım. Kararımı verip kahvecinin kapısını açtım.

İçeriye şöyle bir göz gezdirdim. Arka taraftaki bir sandalyede oturuyordu. Beni fark edince ayağa kalkıp başıyla selamladı. Gerginliğime rağmen masaya sakince geçtim. Üstünkörü bir selamlaşmanın ardından bilerek o konuya değinmedim. Öncelikle Kurihara Bey'in düşündüklerini söylemeye karar verdim. İki çocuklarının olduğunu, karı-kocanın Hiroto'ya düşkünlüğünü, planların gerçek yüzünü anlatırken onun tepkilerini gözlemledim.

Başlangıçta sadece başıyla söylediklerimi onaylıyordu fakat konuşma ilerledikçe giderek yüzünün sertleşmeye başladığını hissettim. Ailenin aniden evden ayrıldığı yere kadar geldiğimde, "İzninizle" dedikten sonra kaçar gibi sandalyeden kalkıp gitti.

Bir tuhaflık vardı. Bunu son görüştüğümüzden bu yana yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım. Yuzuki Hanım'ın o eve yö-

nelik hisleri, katile karşı beslediği bir öfkeye benzemiyordu. Başka bir şey vardı.

"Evet... Onun gerçekleri anlatmasını istiyorum."

Son buluşmamızda onun ayrılmadan hemen önce sarf ettiği bu sözlerde bir tuhaflık vardı. Bir süre sonra geri döndü. Sakinleşmiş görünüyordu fakat gözlerinin etrafı ağlamış gibi kızarmıştı.

Yazar: İyi misiniz?

Yuzuki: Kusura bakmayın.

Yazar: Affedersiniz... Kabalık edeceğimi bile bile sormak zorundayım. Kiyoiçi Miyae Bey'le nasıl bir ilişkiniz vardı? Az önce olayla alakalı bir makale okudum. Orada, Kiyoiçi Miyae Bey'in medeni halinin bekâr olduğu yazıyordu.

Bir süre devam eden sessizliğin ardından sanki bir şeyden vazgeçmiş gibi kısa bir nefes verdi.

Yuzuki: Demek biliyordunuz... Sizi kandırmaya çalıştığım için özür dilerim.

Yazar: Öyleyse sahiden...

Yuzuki: Evet, biz Kiyoiçi Miyae Bey'le karı-koca değiliz. Benim gerçek adım...

Yuzuki Katabuçi. O evde yaşayan Ayano Katabuçi'nin kız kardeşiyim.

Ninova Ninova

Kız Kardeşler

Durumu anlayamamıştım. Karşımda duran kadın, o evde yaşayan kişinin kız kardeşiydi.

"Biraz uzun olacak ama..." diye söze girerek bu vakte kadar perde arkasında olup bitenleri anlatmaya başladı.

"Ben, 1995 yılında Saitama bölgesinde doğdum. Babam şirket çalışanı annemse serbest meslek erbabıydı. O kadar varlıklı değildik fakat herhangi bir zorluk çekmeden yaşayıp giden şanslı bir aileydik.

Benden iki yaş büyük bir ablam var, adı Ayano. O kadar güzel ve kibardı ki ablam olmasından gurur duyardım. Ablam bana çok iyi davranır ve ben de ablamı çok severdim. Fakat on yaşıma bastığım yılın yazında ablam aniden evden kayboldu. Bir sabah uyandığımda, yanımda uyuyor olması gereken ablam orada yoktu. Onun olmamasını geçtim; yatağı, masası ve kitaplığı gibi ona ait olan her şey onunla birlikte kaybolmuştu... Şok içinde neler olduğunu anneme sorunca, **"Ablan bugünden itibaren bizim çocuğumuz değil"** dedi sadece. Başka hiç ama hiçbir şey söylemedi.

Bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Aniden başka bir evin çocuğu olmak... Bu pek normal bir şey değildi. Bir çocuk olsam bile bunu anlamıştım. Ama babamın da annemin de ablamdan bahsettiğim anda keyfi kaçıyordu. O zamanlar ablama neler olduğunu araştırabilecek güce ve bilgiye sahip değildim. Elimden bu durumu kabullenmekten başka bir şey gelmedi.

Ninova Ninova

Yine de ablamı düşünmediğim tek bir gün bile olmadı. Her gece yatağın içinde yapayalnız vaziyette ağlardım. Beklemeye devam edersem acaba bir gün ablam geri döner mi, düşüncesiyle kalbimi güçlü tutarak yaşamaya devam edebileceğimi sandım. Ama kısa bir zaman içinde bu duruma böyle optimist bir yönden bakamaz oldum.

Ablamın ortadan kaybolmasıyla beraber ailem paramparça oldu. Babam aniden işinden ayrılarak eve kapandı ve sadece içmeye başladı... 2007 yılında alkolün etkisindeyken yaptığı trafik kazasında hayatını kaybetti. Sonrasında annem, "Gyogg Bey" adlı biriyle evlendi. Oldukça baskıcı olduğu için onu asla sevemedim.

O zamanlar isyankâr bir dönemimdeydim, her şeye karşı geliyordum. Bu konuda ben de hatalıydım fakat giderek annemle aramız açıldı ve liseden mezun olur olmaz evden ayrıldım. Sonrasında bir *senpai*'min* referans olmasıyla Saitama bölgesinde bir şirkette iş bulup yakınlarda bir ev tutarak tek başıma yaşamaya başladım. Yaşımın yirmiyi geçmesi ve yaşantımın dengelenmeye başlamasıyla beraber ailemi daha az hatırlar oldum. Hatırlamamak için uğraşıyordum desem daha doğru olabilir. Benim için kötü anılar iyi olanlardan çok daha fazlaydı.

Fakat 2016 yılının Kasım ayında evime beklenmedik bir mektup ulaştı.

Mektup ablamdandı.

Uzun yıllar boyunca ondan haber alamadığım için, bu mektuba çok şaşırmıştım. Ablam benim adresimi bilemezdi, muhtemelen annemden öğrenmişti. Mektubunda o nostaljik el yazısıyla,

---

* Küçüklerin büyükler için kullandığı, daha çok akıl hocası, mentor, öğretmen gibi anlamlara gelir.

Ninova Ninova

"Bugüne kadar seni göremediğim için çok yalnız kaldım. İyi misin? Senin için endişeleniyorum. Bir gün seninle baş başa görüşmek istiyorum" gibi şeyler yazıyordu.

Her şey bir yana, ablamın yaşadığını öğrendiğim için çok sevinmiştim...

Hemen mektuba cevap yazmayı düşündüm fakat gönderenin adresi olmadığı için ablamın mektupta yazan telefon numarasını aradım.

Telefonun öbür ucundan duyduğum ablamın sesi, eskiye kıyasla olgunlaşmış fakat nazik konuşma tarzı ve hafif genzinden gelen ses tonu hiç değişmemişti. O gün ablamla sevinç içinde bir saatten fazla konuştum.

Ablamın bir süre önce evlenmiş olup Saitama bölgesinde yaşadığını öğrendim. Evlendiği kişi, "Keita" isimli biriymiş ve evlenirken ablamın soyadını alarak Katabuçi ailesine dahil olmuş. Bu yüzden evlense bile ismi "Ayano Katabuçi" olarak kalmış. Şu an bazı güçlükler yaşadıkları için bunun zor olacağını fakat bir gün beni evine davet etmek istediğini söyledi. Bunun dışında çocukluğumuz, yakın olduğumuz arkadaşlarımız, şu an nelerle uğraştığımız gibi konularda çene çaldık.

Fakat... O konu hakkında... O gün aniden kaybolmasını kaç defa sorarsam sorayım, asla ama asla hiçbir şey söylemedi. Bu yüzden ablamın o güne kadar nerede ne yaptığı hakkında hiçbir şey öğrenemedim.

Bundan sonra ablamla sık sık iletişime geçer olduk. Aslında onunla direkt, yüz yüze görüşmek istiyordum. Fakat ablamın bir ailesi ve bana söyleyemediği koşullarda bir hayatı olduğu

için bunu teklif etmekten kaçındım. Onunla hiç görüşemediğim zamanlardan çok daha mutluydum.

Ama bir gün, çocuğum oldu demesiyle onun çok mesafeli davrandığını anladım. Ablamın hamile kaldığını bile bilmiyordum. Sonrasında çocuk yetiştirmekle meşgul olacak ki bir süre boyunca ondan haber alamadım. Yalnızdım fakat ablamın mutlu bir hayat sürüyor olduğunu bilmek benim için yeterliydi.

Uzun bir süre sonra ondan yeniden haber geldiği zaman bu yılın mayıs ayındaydık.

O zaman onların Tokyo'ya taşındığını öğrendim. Oldukça şaşırtıcı bir şekilde ablam beni evine davet etti.

13 yıl sonra gördüğüm ablam aynı onu son gördüğüm günkü gibiydi, hâlâ çok güzeldi. Kelimenin tam anlamıyla bir anne olmuştu. Eşi Keita Bey oldukça nazik biriydi. Çocukları Hiroto aynı ablama çekmişti ve çok tatlıydı. Gözüme oldukça ideal bir aile gibi göründüler.

Fakat şimdi düşünüyorum da birkaç tuhaflık olduğunu fark etmiştim.

"Şu an merdivenleri tamir ettiriyoruz o yüzden ikinci kata çıkılmıyor" dediler. Yeni bir evde olmalarına rağmen merdivenlerin tamir ediliyor olmasının tuhaf olduğunu düşündüm. Sonra... Nasıl desem, ablam ve eşi sürekli bir şeyden korkuyor gibi gerginlerdi. O gün hissettiğim o küçük tuhaflığı, kurcalamadan öylece bırakmış olduğuma şu an çok pişmanım.

Tokyo'daki evlerine gitmemden iki ay sonra iletişimimiz bir daha kesildi.

Ninova Ninova

Kaç defa telefon edersem edeyim bir türlü bağlanamıyor, LINE'dan* attığım mesajlar da okunmuyordu. Başlarına bir şey gelmiş olmasından endişelenerek Tokyo'daki evlerine gittim. Ev bomboştu. Komşulara sorduğumda birkaç hafta önce aniden taşındıklarını öğrendim.

Belki de ablamların başında çok daha büyük bir sorun vardır, düşüncesi içime doğdu. Şimdi düşününce ablamın davranışları hep tuhaftı. Yakında yaşıyor olmamıza rağmen benimle görüşmedi, zaman zaman iletişimi kesti ve sonunda aniden taşındı. Ablamın hayatında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu kesindi. Bu düşünceyle birlikte harekete geçmeden edemedim.

İlk olarak uzun zamandır bağımın kopuk olduğu annemi görmeye gittim. Annem ablamın nerede olduğu hakkında bir şey biliyor olabilirdi. Ama annemin ağzından işe yarar tek kelime alamadım.

Polise de danıştım fakat basit bir taşınmaya ciddi bir olay muamelesi yapamayacaklarını söyleyip beni geri çevirdiler. Emlak şirketi de kişisel bilgileri paylaşamayacağını söyleyerek bilgi vermedi. Hal böyle olunca son umudum ablamın Saitama'daki eviydi. Belki de ailecek önceki evlerine dönmüş olabilirlerdi. Doğruyu söylemek gerekirse bunun düşük bir ihtimal olduğunu düşündüm fakat elimde bundan başka bir ipucu kalmamıştı. Ablamın yolladığı ilk mektubu ipucu olarak kullanıp o evi aramaya koyuldum. Mektupta herhangi bir adres yoktu fakat mektubun üzerindeki damgada gönderilen postanenin adı vardı.

Ev, muhtemelen postanenin yakınlarındaydı. Son buluştuğumuzda ablam, "Önceki evi satılığa çıkardık" demişti. Araştırdığım kadarıyla o bölgede son zamanlarda satılığa çıkarılmış

---

* Japonya'da yaygın olarak kullanılan bir iletişim uygulaması.

Ninova Ninova

sadece bir ev vardı. Hemen adresini öğrenip oraya gittiğimde boş bir arsayla karşılaştım.

Elimde hiçbir ipucu olmadan boşluğa düşmüş bir şekilde hayatıma devam ediyorken tesadüfen makalenizi okudum.

Bahsettiğiniz evin planlarını gördükten sonra kalbim patlayacakmış gibi hissettim. Orası şüphesiz ablamın eviydi.

Makalenin sonunda cesedin sol elinin bulunamadığını okuyunca şaşkınlığım arttı. Daha önce buna benzer bir şeyi duyduğum olmuştu. Kiyoçi Miyae Bey'in olaymda duymuştum bunu. İnternetteki haberlerde sadece bir kez görmüştüm fakat içeriğindeki "sol bileği kesilmişti" detayının ürperticiliği aklıma kazınmıştı. Araştırdığımda Kiyoçi Bey'in ablamın evine yakın bir yerde oturduğunu öğrendim. İçime kötü bir his doğdu.

O makalede yazanlar doğruysa ne yapardım? Belki de makaleyi yazan kişi Saitama'daki evin planlarını görürse bir şeyler anlayabilir, diye düşünerek sizinle iletişime geçtim. Ama kendimi "O evde yaşayan kişinin kız kardeşiyim" diye tanıtsaydım başınıza bir bela aldığınızdan şüphelenip benimle görüşmeyeceğinizi düşündüm. Diğer bir yandan olayla alakası olmayan biri olduğumu söylersem basit bir eşek şakası yaptığımı düşünebilirdiniz. Böylece kendimi Kiyoçi Miyae Bey'in karısı olarak tanıttım. Gerçekten çok büyük bir terbiyesizlik ettim. Çok özür dilerim.

Yuzuki Hanım anlatacakları bittiğinde sesi titreyerek sayısız kez özür diledi.

Yazar: Başınızı kaldırın lütfen, Yuzuki Hanım. Asıl ben bastıramadığım merakımdan dolayı öyle bir makale yazdığım için

Ninova Ninova

çok pişmanım. Eğer işinize yarayabileceğini düşündüğünüz bir nokta varsa her konuda size yardım edeceğim.

Yuzuki: Teşekkür ederim…

Alamet

Yazar: Bu anlattıklarınızı dinlerken, ablanızın çocukken ortadan kaybolmasının her şeyin kökeni olduğunu hissettim. Küçücük bir çocuk ortadan kaybolmuşken ailenizin kaçırılma veya evden kaçma gibi olasılıkları göz önünde bulundurmadan sessiz kalması anormal.

Yuzuki: Ben de öyle düşünüyorum.

Yazar: Ablanız kaybolmadan önce herhangi bir tuhaflık fark ettiniz mi? Mesela ailenizin hal ve hareketlerinde bir değişiklik var mıydı?

Yuzuki: Yani… Alakası var mı bilmiyorum fakat ablamın ortadan kaybolmasından bir hafta önce ailecek büyükbabamın evine gitmiştik. O gün biraz…

Yazar: Orada bir şey mi oldu?

Yuzuki: Evet… Kuzenim kaza geçirip hayatını kaybetmişti. Ama ben bunda bir tuhaflık olduğunu düşünmeden edemedim. Bunun sebebi de…

Tam o sırada garson boşalan kupaları almaya geldiğinde Yuzuki Hanım konuşmayı bıraktı. Cebimde telefonum titredi. Baktığımda Kurihara Bey'den bir mesaj geldiğini gördüm.

Ninova Ninova

"İyi misiniz? İşiniz bitince bana telefon açın lütfen."

Aklıma bir şey geldi.

Yazar: Eğer sizin için de uygunsa buradan kalkıp Kurihara Bey'le buluşalım mı?

Belki de bunları ona anlatırsak bir ipucu bulabiliriz.

Yuzuki: Olur mu ki? Eğer Kurihara Bey için de bir sakıncası yoksa buluşmayı çok isterim.

***

Kahveciden ayrıldığımızda Kurihara Bey'i arayıp ona ne yapmak istediğimi söyledim. Teklifimi kabul etti fakat "Pis evime bir kadını çağıramam" diyerek ortak bir noktada buluşmamızı önerdi. Yuzuki Hanım'la beraber buluşacağımız yere doğru yola koyulduk.

Kiralık Alan

Buluşmak üzere sözleştiğimiz yer, Şimokitazawa İstasyonu'nun önündeki bir iş merkeziydi. İş merkezinin tabelasının altında "Kiralık Alan Bulunmaktadır" yazıyordu.

Oraya varmamızın ardından Kurihara Bey normalden daha derli toplu bir kılıkta geldi. İkimiz de Kurihara Bey'le selamlaştık. Kendisi Yuzuki Hanım'a karşı tetikteymiş gibi görünüyordu. Henüz Yuzuki Hanım'ın yalan söyleme sebebini bilmediği için gergin hissetmesi çok doğaldı. Muhtemelen bu yüzden onu evine çağırmaktan kaçınmıştı. Girişte evrak işlemlerini

Ninova Ninova

hallettikten sonra 4. katta bulunan kiralık bir konferans salonuna geçip bir masanın etrafına oturduk. Öncelikle Kurihara Bey'e bu zamana kadar aslında neler olup bittiğini açıklamam gerekiyordu.

Olayları genel hatlarıyla anlattım. Yuzuki Hanım da anlattıklarıma eklemelerde bulundu. Kurihara Bey notlar alarak bizi dinledi.

Kurihara: Anlıyorum... Demek her şey böyle gelişti.

Yuzuki: Sizi kandırmaya çalıştığım için çok özür dilerim.

Kurihara: Hayır hayır, lütfen özür dilemeyin. Ama açık konuşmak gerekirse sonunda rahatladım. Soyadınız "Miyae" değil de "Katabuçi", değil mi?

Yuzuki: Evet.

Kurihara: Öyleyse anlattıklarınızın sonunda sözü geçen şu dedenizin evinde gerçekleşen kazayı anlatabilir misiniz?

Yuzuki: Tabii.

2006 Kuzen ailesinin evinde bir kaza(?) geçiriyor. Hayatını kaybediyor. Abla ortadan kayboluyor.

2007 Baba içkili araba kullandığı bir kazada hayatını kaybediyor. Anne yeniden evleniyor.

2014 Yuzuki Hanım ailesinin evinden ayrılıyor.

2016 Abladan bir mektup geliyor.

2017 Hiroto doğuyor.

2018 Ablası ailesiyle beraber Tokyo'ya taşınıyor.

2019 Yuzuki Hanım ablasının evini ziyaret ediyor. Abla, çekirdek ailesiyle birlikte ortadan kayboluyor.

3. BÖLÜM

HAFIZAMDAKİ EV PLANI

Simetrik Ev

Yuzuki: Bu olay 2006 yılının Ağustos ayında gerçekleşti. Ailecek ... bölgesinde (belli bir sebepten ötürü detaylar gizli tutulmuştur) bulunan babamın ailesinin evine kalmaya gittik. Orası bir dağın yamacı oyularak yapılmış, geniş bir arazi üzerinde duran eski tarz geleneksel bir evdi. Etrafında yalnızca birkaç adet emekli evi vardı. Orada neredeyse kimsenin kalmadığını düşünüyorum.

Her yıl yaz tatilinde oraya gitmek ailemizin bir geleneği haline gelmişti fakat ben pek hoşlanmazdım. Bunun sebebi, evin oldukça tuhaf olmasıydı. Bu tuhaflığın sebebini kelimelere dökmesi biraz zor olduğundan size evin planlarını göstermek istiyorum.

Yuzuki Hanım çantasını açarak bir adet çizim kâğıdı çıkardı. Bu plan kurşun kalem kullanılarak elle çizilmişti.

Yazar: Bunu siz mi çizdiniz?

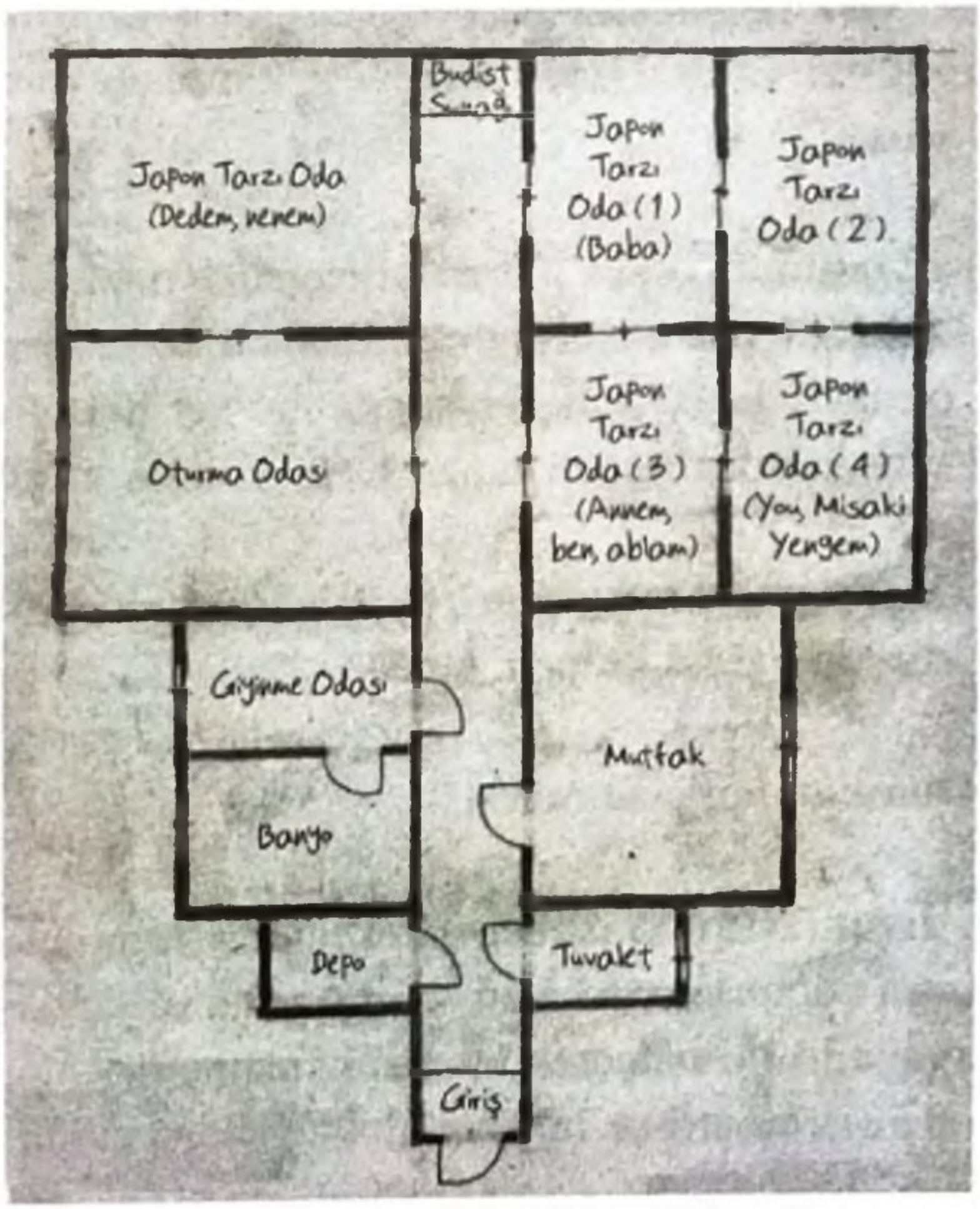
Yuzuki: Evet. Nasıl çizebileceğimi internet üzerinde araştırdıktan sonra çocukluktan kalan hatıralarımın ve hafızamın beni yanıltmayacağını düşünerek bu planı çizdim. Odaların boyutları rasgele ve amatörce bir çizim olduğundan çirkin bir plan ortaya çıktı.

Yuzuki Hanım utana sıkıla planının aksaklıklarını açıklarken Kurihara Bey kâğıdı eline alıp uzun uzun inceledi.

Kurihara: Hiç utanmanıza gerek yok. Gayet düzgün bir teknik çizim olmuş. Bu kadarını çizebilmenize şaşırdım.

Yuzuki: Benim hafızam aslında o kadar iyi değildir fakat bu ev oldukça özgün olduğu için aklımda kaldı.

Merkezinde uzun bir koridor bulunan simetrik bir evdi. Sahiden de oldukça özgün görünüyordu. Aslında şeklinin bir sebebinin olduğu daha sonra ortaya çıktı. Yuzuki Hanım planlara bakarak biraz da hafızasından evin içini anlatmaya başladı.

Yuzuki: Holden içeri girdiğinizde önünüzde loş bir koridor uzanıyor. Koridorun sonunda büyük bir Budist sunağı görünüyor. Evin girişindeki odalar depo, tuvalet, banyo şeklinde devam ediyor ve son oda *tatami* zeminli geleneksel bir Japon odası. İlerlemeye devam ettiğinizde sol tarafta oturma odası, herkesin toplanıp yemek yediği bir oda, onun yanında da dedem ve nenemin odası var.

Dedemin adı Şigeru, nenemin adıysa Fumino'ydu. Günlerinin büyük bir çoğunluğunu bu odada geçiriyorlardı.

Sağ taraftaki oda dört parçaya ayrılmıştı ve her bir parça altı *tatami* büyüklüğündeydi.

Odaların üzerindeki numaraları açıklaması kolay olması adına rasgele koydum.

1 numaralı odada babam, 3 numaralı odada ablam ve annem kalıyordu. 2 numaralı oda boştu ve 4 numaralı oda Misaki Yenge ve çocuğu You'nun odasıydı.

Yazar: You dediğiniz yoksa kazada ölen kuzeniniz mi?

Yuzuki: Evet. Benden üç yaş küçük bir erkek çocuğuydu ve adı "Youiçi" idi.

Planda You'nun babasına ait bir odanın olmadığını fark ettim.

Yazar: Bu arada You'nun babası nerde kalıyordu?

Yuzuki: Babası o günlerden altı ay kadar önce kalp hastalığından vefat etmişti. Adı Kimihiko Bey'di ve bu evin en büyük oğluydu. Evlendikten sonra ailesinin evinde kalmaya devam

Ninova Ninova

edip anne babasıyla ilgilenmişti. Uzun zamandır kalp hastalığı varmış. Yakın zamanda çocuğu doğacakken, çocuğunu göremeden ölmesi çok yazık oldu.

Yazar: Çocuğunu göremeden derken?

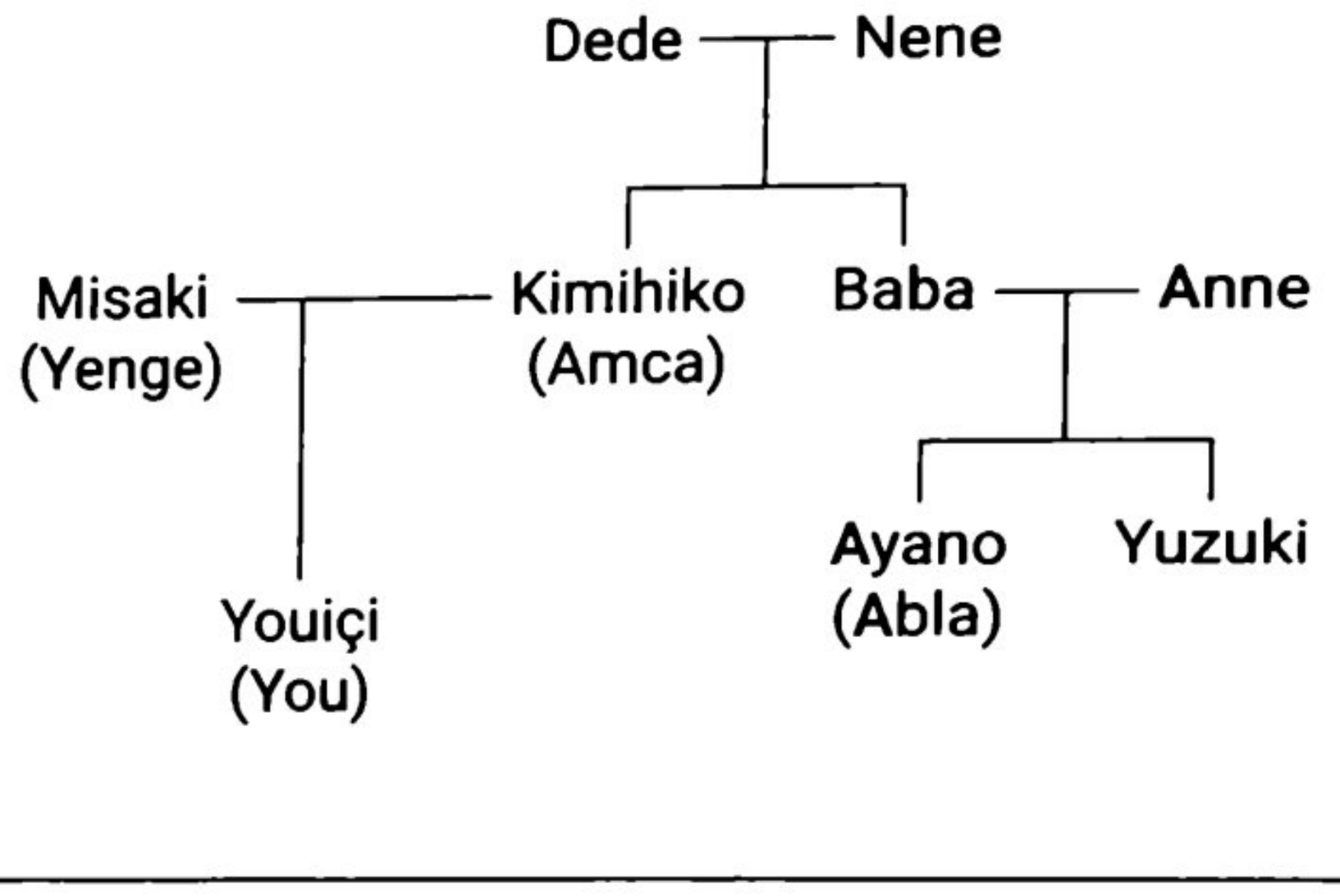
Yuzuki: Aslında o zaman Misaki Yenge hamileydi. Karnı burnunda, doğurdu doğuracak diye bekliyorduk.

Yazar: Kimihiko Bey'in hatırası yani.

Yuzuki: Evet. Hamileliği sırasında kocasını kaybetmenin epey canını yaktığını düşünüyorum. Kocasının üstüne You'nun da kaza geçirmiş olması...

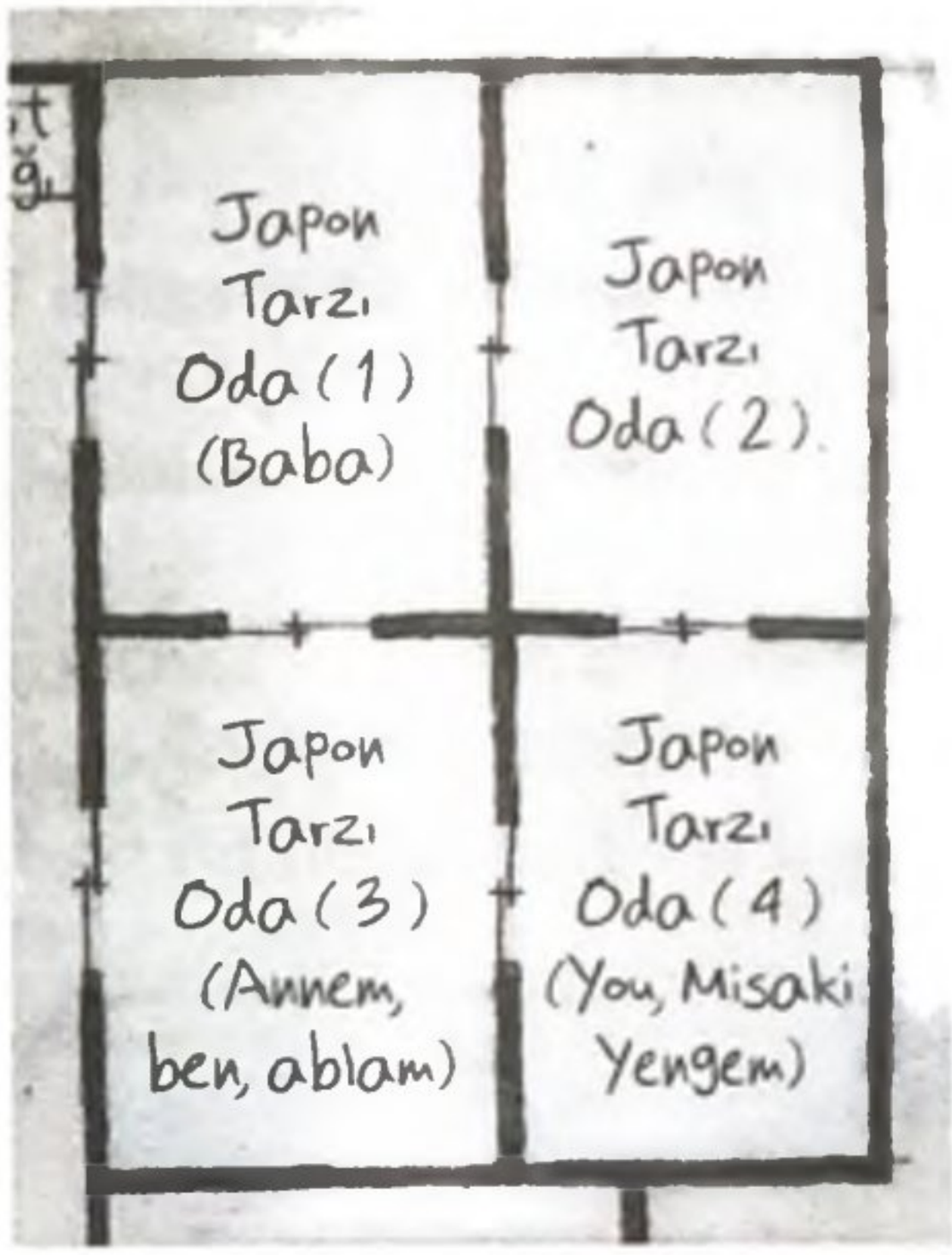
Kocasının hastalık sebebiyle ölmesinden altı ay sonra da büyük oğlunu kazada kaybetmiş. Tamamen bir tesadüf olsa bile buna bir şeyin sebep olduğunu hissediyordum.

KATABUÇİ AİLESİ SOYAĞACI

Kurihara: Yuzuki Hanım, You'nun odasında pencere yok muydu?

Yazar: Ha?

Plana baktığımda sahiden de 4 numaralı odada pencere çizilmemişti. Hayır, sadece bununla da kalmıyordu.

Yazar: Evin sağ tarafta kalan dört geleneksel Japon tarzı odanın hiçbirinde pencere yok.

Yuzuki: Evet, ben de bu planı çizerken öğle vakti olsa bile ışıkları kapattığımızda odanın içinin kapkaranlık olduğunu hatırladım. Çocukken bunun o kadar göze batacak tuhaflıkta olmadığını düşündüğümden unutmuşum fakat...

Kurihara: "Penceresiz oda" denince ister istemez **diğer iki evi** anımsıyorum. Acaba onlarla bir bağlantısı var mı?

Ninova Ninova

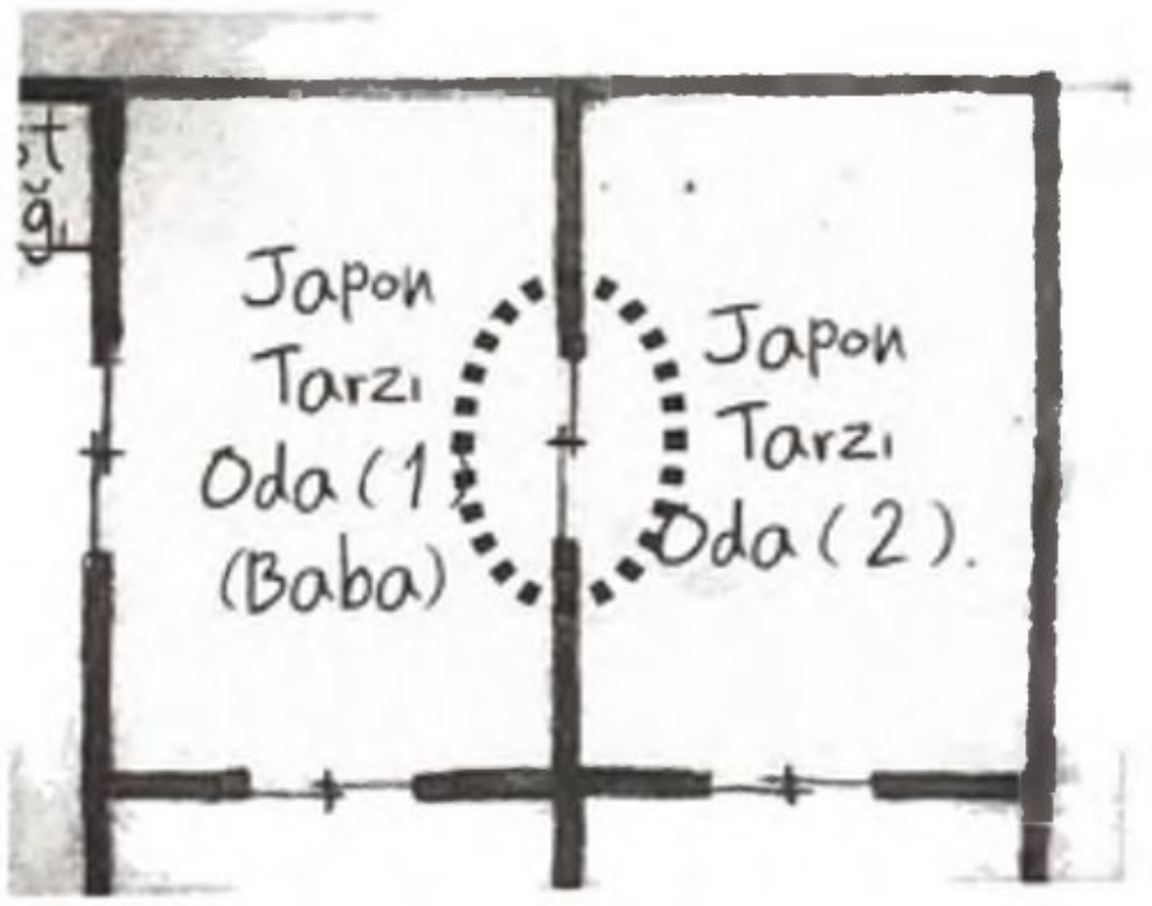
Yuzuki: Ben de sizin gibi düşündüm. Ama ne kadar düşünürsem düşüneyim, evin penceresi olmayan odaları harici hiçbir tuhaf yanı yoktu. Ne bir delik ne de bir açıklık... Tabii ki birinin içeride kapalı tutulduğuna dair bir iz de yoktu. Sadece...

Yazar: Sadece?..

Yuzuki: Sadece bir adet **açılmayan sürgülü bir kapı** vardı.

Yuzuki Hanım 1 ve 2 numaralı odaların arasını işaret etti.

Yuzuki: Buradaki sürgülü kapı ne kadar asılırsak asılalım açılmıyordu. Oranın kilitli olduğunu sanıyordum fakat kapının hiçbir yerinde anahtar deliğine benzer bir boşluk da yoktu.

Yazar: Peki diğer sürgülü kapılar?

Yuzuki: Diğer kapıların hepsi sorunsuz açılıyordu.

Yazar: O zaman odalara giriş çıkışlarınızda bir engel yoktu.

Yuzuki: Evet. Sadece 2 numaralı odaya girmek için 3 ve 4 numaralı odalardan geçmeniz gerekiyordu. Bu oldukça kullanışsız olduğundan olacak ki 2 numaralı oda hiçbir zaman kullanılmıyordu.

Ninova Ninova

Yazar: "Hiçbir zaman" dediğinize göre o kapı önceden beri mi açılmıyordu?

Yuzuki: Öyle olduğunu düşünüyorum. Yalnız oldukça eski bir ev olduğu için ne zamandır kullanılmadığını tam olarak bilemem.

Yazar: Bu arada, bu ev ne zaman yapılmış?

Yuzuki: Şova döneminin* başlarında diye duymuştum.

Yazar: Epey tarihi bir evmiş.

Yuzuki: Evet... Aslında bu ev orijinalinde konağın bir kısmıymış.

Yazar: Konak mı?

Yuzuki Hanım, "Biraz konudan sapacağız ama..." diyerek bu evin yapılışından bahsetmeye başladı.

---

* Japonya tarihinde İmparator Hirohito'nun saltanatını kapsayan dönem (1926-1989).

Ninova Ninova

Yuzuki: Bu anlatacağım dedemden duyduğum bir hikâye. Katabuçi Ailesi 2. Dünya Savaşı'ndan önce birçok alanda çalışarak zenginliklerine zenginlik katmış ve savaştan sonra bile büyük bir konağın içine bir sürü hizmetkâr doldurabilecek kadar varlıklarını korumuş. Fakat bir aile reisi aniden işlerinin bütün yönetim hakkını başka birine devredip konağın köşesinde ayrı bir müstakil *tatami* odası inşa edip kendini o odaya kapatır olmuş. O günden sonra ailenin serveti gitgide küçülmüş ve Şova'nın ortalarında konak yıkılmış. O günden sonra Katabuçi Ailesi'nin torunları onlara bırakılan o tek *tatami* odasını yenileyerek mütevazı bir hayat sürmüşler.

Yazar: Ve o bahsedilen *tatami* odası bu ev oluyor, değil mi?

Yuzuki: Evet. O zamanki aile reisi tuhaf bir dine mensup olduğundan, evin iki yanının simetrik olmasını istemiş.

Kurihara: Kendi içine çekilip odaya kapandığına göre bir şey mi yaşadı acaba?

Yuzuki: Söylenene göre genç yaşta eşini kaybetmesi sebebiyle kalp hastalığı baş göstermiş. Belki de bu müstakil *tatami* oda-

sı, karısını anmak için inşa ettirdiği bir yer olabilir. Koridorun sonundaki Budist sunağı, karısı için dua etmek adına yapılmış gibi görünüyor. Koridorla aynı genişlikte olup oraya tamı tamına sığacak şekilde yapılmış. Evin boyutuna uydurarak mı bu dua köşesini yaptı, bu köşeye uygun olarak mı evi yaptı bilemiyorum. Ben evin kendisinin devasa bir Budist tapınağı olduğunu düşünüyorum.

Devasa bir ibadethane... Sahiden de bu sunak evin efendisi gibi merkeze konumlandırılmıştı. Benim dedemin evine gitmek istememe sebebim o Budist sunağından korkuyor olmamdı. Oldukça ürpertici bir sunaktı. Bana tepeden bakabilecek kadar büyük, garip kuzguni bir parıltıya sahip, evin içindeki en olağan dışı şeydi. Dedem ayağından sakattı, neredeyse bütün günü uzanarak geçirirdi fakat o sunağın temizliğini hiçbir zaman aksatmazdı. Bir keresinde dedemin çağırmasıyla temizliğe yardım ettim. O gün ilk defa sunağın "içini" görmüştüm.

Normalde kapalı olan iki kapaklı penceresinin içinde hiç görmediğim türden, Budizm sembolü denilebilecek biblolar ve mandala desenlerinin olduğu devasa tablolar vardı. İçindekilerin ne olduğunu bile bilmediğim oldukça ürpertici parçalar olduğunu hatırlıyorum. Aslında...

Tam cümleye başlarken Yuzuki Hanım bir an tereddütle durakladı. Saniyeler süren sessizliğin ardından ağır bir ses tonuyla sözüne devam etti.

Yuzuki: Aslında **You, hayatını bu Budist sunağının önünde kaybetti.**

You'nun Öldüğü Yer

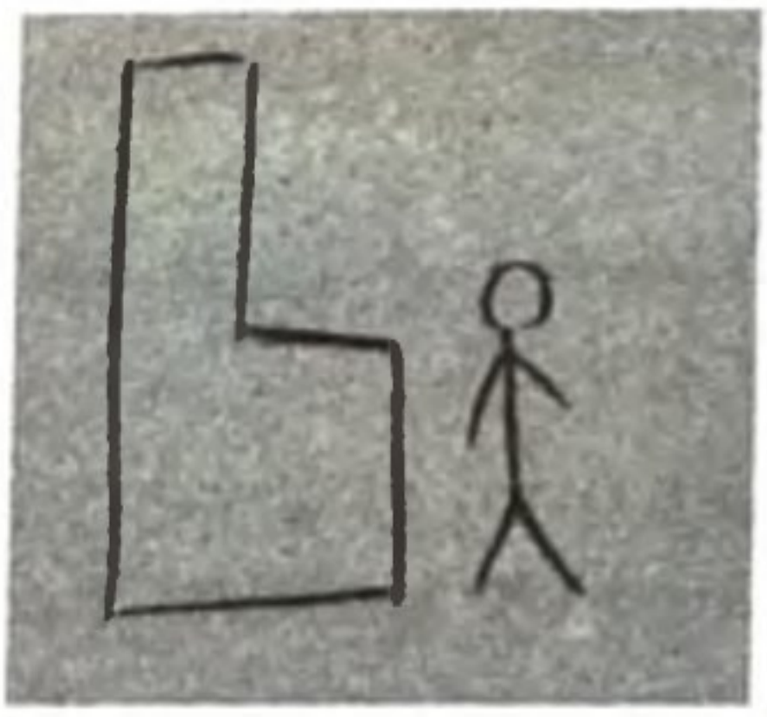
Yazar: Sunağın önünde mi?

Yuzuki: Evet. Orada kaldığımız üçüncü günün sabahıydı. Yanlış hatırlamıyorsam sabah beş sularıydı. Misaki Yenge, perişan bir halde herkesi uyandırmaya geldi. Onun seslenmesiyle beraber koridora çıktığımızda You sunağın önünde sırtüstü devrilmişti. Hiç hareket etmiyordu ve ona dokunduğumda buz kesmişti... İçgüdüsel olarak You'nun artık hayatta olmadığını anlamıştım. Hemen sonrasında aile doktoru geldi ve resmi olarak You'nun öldüğünü açıkladı. Misaki Yenge'nin, "Daha erken fark etseydim..." diye feryat ederek yere yıkılışı hâlâ zihnime kazınmış halde durur.

Yazar: Konuştuklarımızı düşünecek olursak bu, You'nun sunağın üzerinden düşerek hayatını kaybettiği anlamına mı geliyor?

Yuzuki: Öyle düşünüyorsunuz, değil mi? Ailemdeki herkes de böyle olduğunu söylemişti. "Yaramazlık yapmak için sunağa tırmanırken ayağı kayıp düşmüş olmalı" dedi herkes. Ama ben bunun bir hayli tuhaf olduğunu düşünmeden edemedim. Bunun sebebi de o Budist sunağının bir çocuğun kendi başına tırmanamayacağı kadar yüksek olmasıydı.

Yuzuki Hanım, evin planının kenarına kurşun kalemle bir resim çizdi.

Yuzuki: Yanılmıyorsam orta rafın uzunluğunun, o zaman omzuma kadar geldiği için, bir metreden daha uzun

olduğunu düşünüyorum. Onun altında ayakla basılabilecek bir yer yok. En azından bana oraya çıkmak mümkün görünmemişti. Benden daha kısa ve hantal olan You'nun tek başına oraya tırmanabileceğimi sanmıyorum.

Yazar: Anlıyorum.

Yuzuki: Üstelik You sunaktan çok korkuyordu. Ben de korkuyordum fakat You'nun korkusu biraz garipti. Koridora çıkarken oraya bakmamak için çaba gösteriyordu. Budist sunağına bakamayacak kadar korkan You'nun oraya kendiliğinden tırmanmaya çalışacağını, doğruyu söylemek gerekirse düşünemiyorum.

Kurihara: Ailenizde bu söylediğinize değinen biri olmadı mı?

Yuzuki: Hayır, olmadı. Herkes bunun bir kaza olduğuna inanmış, hiçbir şeyden şüphe etmiyor gibi görünüyordu. Fark etmelerini geçtim, ben fark ettiklerimi söylemeye çalıştığımda, "Çocuklar karışmasın!" diye azarlandım ve kimse beni dinlemedi.

Kurihara: Doktor ne demişti acaba?

Yuzuki: Detayları hatırlamıyorum fakat kafasını çarptığı için beyninin zarar gördüğü hakkında bir şeyler söylemişti sanırım.

Yazar: Beyin travması geçirmiş yani.

Kurihara: Ölüm sebebi hakkında şüphelendi mi?

Yuzuki: Hiçbir şey söylemedi. Ama o Doktor Bey, ne söyleyeceğinde kararsız, konuşurken biraz tereddüt ediyor gibiydi... Açıkçası ona ne kadar güvenilebilir bilmiyorum.

Ninova Ninova

Kurihara: Peki ya polis?

Yuzuki: Polis gelmedi. Misaki Yenge bir kere, "Polisi çağırıp olay yerini doğrulatsak iyi olmaz mı?" diye bir öneride bulundu fakat herkesin karşı çıkmasıyla bundan vazgeçildi. Muhtemelen yalnızca yengem You'nun ölümünde bir tuhaflık olduğunu fark etmişti.

Kurihara: Aile içerisinde olsa bile normalde ölümlü kazalarda polis çağrılır. Ne olursa olsun herkes karşı mıydı buna?

Yuzuki: Bilmiyorum... Fakat nasıl desem, sanki ailedeki herkes bir şey saklıyormuş gibi bir hava sezmiştim.

Kurihara: Polisi çağırınca başlarını derde sokacak bir sebep mi vardı acaba?

Yuzuki: ...

Yazar: ...

Dile getirmesek bile üçümüzün de **o ihtimali** düşündüğü açıkça ortadaydı. Bu bir kaza değilse intihar, belki de **cinayetti**. Yuzuki Hanım'ın anlattıklarına göre aile gözle görülür şekilde tuhaf davranıyordu. Acaba birini mi koruyorlardı? Eğer durum buysa kimi ve ne için?..

Zamanın Gizemi

Kurihara: Doktor güvenilmez birisi, olay yerinde olanlar doğrulanmamış ve sahip olduğumuz tek ipucu Yuzuki Hanım'ın anıları. Yuzuki Hanım, You vefat etmeden önceki günden bahsedebilir misiniz?

Yuzuki: Tabii. O gün sabahtan ailecek Kimihiko Amca'nın mezarını ziyaret etmeye gitmiştik. Ailecek dediysem de dedem evde kaldı. Dönüşte alışveriş yaptık, parka uğradık derken eve dönmemiz akşamı buldu. Döndüğümüzde akşam yemeği yedik ve herkes sırayla banyoya girdi. Herkes gecenin kalanını odalarında geçirdi. Ben, ablam ve You, 3 numaralı odada oyun oynadık. Aradan bir süre geçtikten sonra You'nun uykusu geldi ve kendi odasına, 4 numaralı odaya döndü. Şimdi düşününce, o an You'yu hayattayken son görüşümdü.

Kurihara: Bunun saat kaç civarında olduğunu hatırlıyor musunuz?

Yuzuki: Yanılmıyorsam... Televizyonda NHK'nin gece haberleri döndüğü için akşam dokuzdan biraz öncesiydi. Sonra-

Ninova Ninova

sında yarım saat kadar daha ablamla oyun oynamaya devam ettik. Annemden, "Artık uyuyun" uyarısı gelince istemeye istemeye yorganın altına girdik. Ablam hemen uykuya daldı fakat ben tuhaf bir şekilde bir türlü uyuyamadım. Sabah dörde kadar yorganın altında dönüp durdum.

Kurihara: O süre zarfında fark ettiğiniz herhangi bir tuhaflık oldu mu? Mesela odanın içine biri girdi mi?

Yuzuki: Hayır, benim uyanık olduğum süre boyunca hiçbir şey olmadı.

Kurihara: Anlıyorum.

Kurihara Bey biraz düşündükten sonra kalemle evin planlarını işaret ederek konuştu.

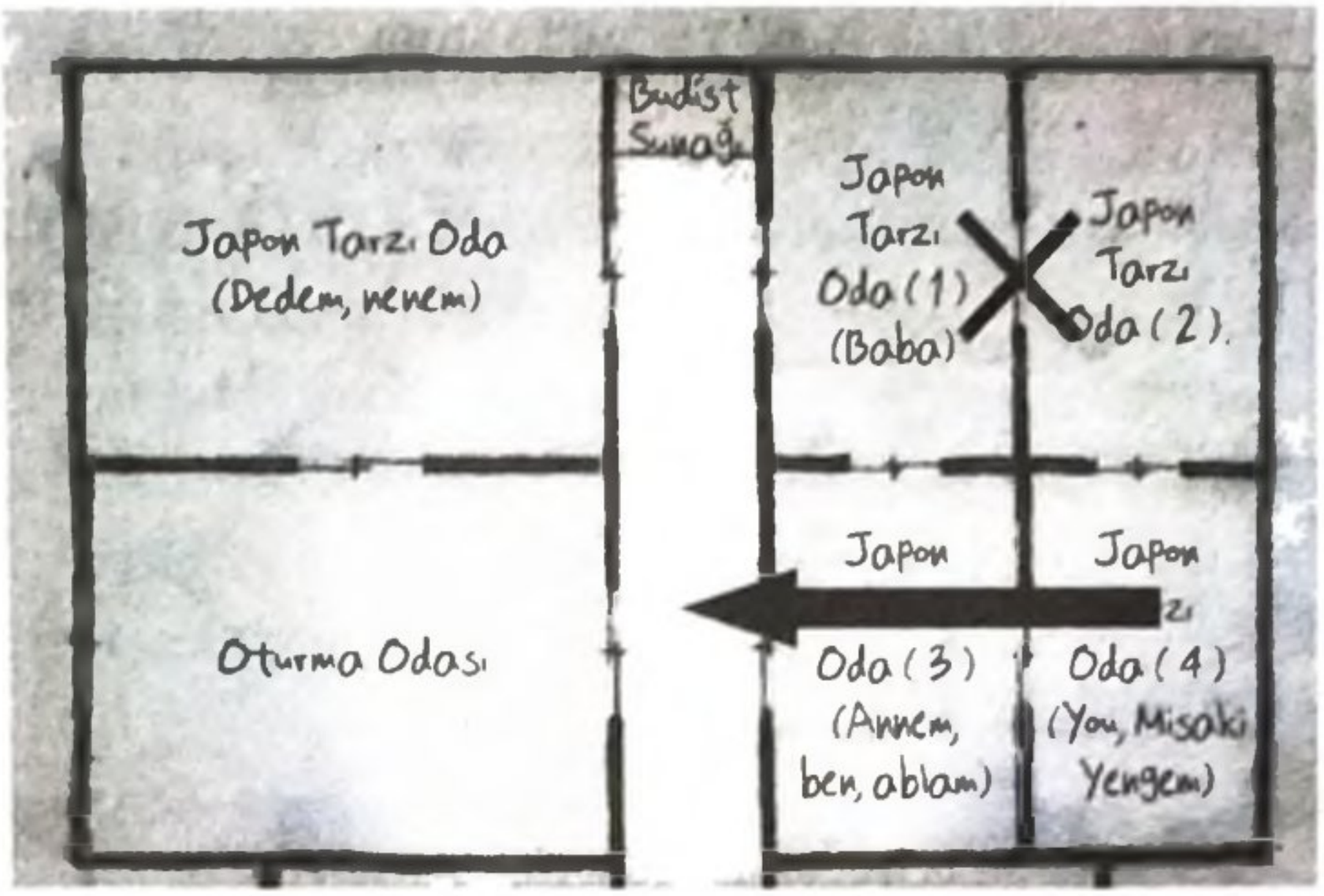
Kurihara: Yuzuki Hanım, 1 ve 2 numaralı odaların arasındaki sürgülü kapı açılmıyor demiştiniz, değil mi?

Yuzuki: Evet.

Kurihara: Yani bu, You'nun koridora çıkması için sizin olduğunuz odadan geçmesi gerektiği anlamına geliyor. Ama siz uyanık olduğunuz süre boyunca odaya kimse girmedi. Yani You'nun ölümü, saat dörtten sonra gerçekleşmiş olmalı. You'nun cesedi saat sabah beşte bulunduğuna göre ölümü, tahminen dörtle beş arasında gerçekleşti.

Kurihara Bey'in sözlerinde bir yanlışlık fark ettim. Tahminlerinde ne olduğunu bilmediğim bir uyuşmazlık vardı. Hafızama dalıp birkaç dakika öncesine gittiğimde bir şeyin farkına vardım.

Ninova Ninova

Yazar: Yuzuki Hanım, affedersiniz ama You'nun cesedinin bulunduğu anları anlatırken, "Ona dokunduğumda buz kesmişti" demiştiniz, değil mi?

Yuzuki: Evet, öyle dedim.

Yazar: Daha önce bir cerrahla konuştuğumda insan vücudunun öldükten sonra soğuması için belirli bir süre geçmesi gerektiğini belirtmişti. Büyük bir miktarda kanama geçirmediği takdirde vücut sıcaklığı ortalama **iki saat kadar kendini koruyabiliyormuş.**

You ne kadar kan kaybetmişti?

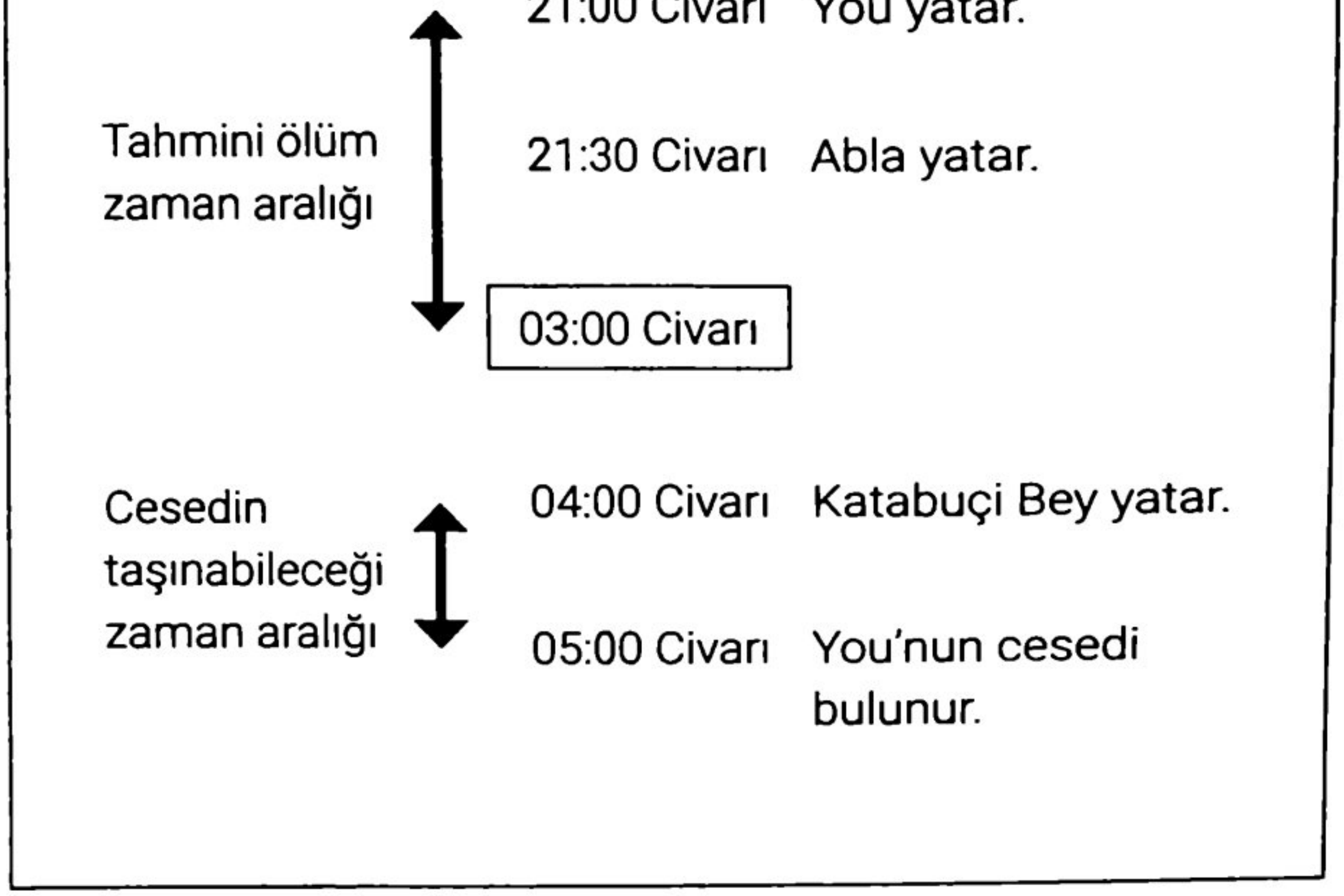
Yuzuki: Kafasındaki yaradan birazcık sızmıştı sadece. Miktarı o kadar da... Bir dakika, ne?! Yani diyorsunuz ki...

Yazar: You'nun ölümü, cesedinin bulunuşundan iki saat önce, yani **saat üçten önce** gerçekleşmiş olmalı.

Yuzuki: Ama...

Ninova Ninova

Kurihara: O vakitte You'nun odada olması gerektiği için ortaya bir çelişki çıkıyor.

Bu, You'nun Yuzuki Hanım'ın yattığı odadan geçmeden koridordaki Budist sunağının önüne ulaştığı anlamına geliyordu. Ama bu nasıl olmuştu? Evin planlarına göz gezdirerek bir süre düşündük.

Kurihara: Bunun gerçekleşebilmesinin tek bir olanağı var.

Yuzuki: Nedir?

Kurihara: You'nun Budist sunağının önünde öldüğünü düşünürsek ortaya zamansal bir çelişki çıkıyor. Ama You'nun **odanın içinde** öldüğünü düşünsek yine aynı sonuca mı varırdık?

Yazar: Odanın içinde mi?

Kurihara: Saat üç öncesinde You kendi odasında başını vurup öldü. Ve saat dörtten sonra birisi You'nun cesedini Budist sunağının önüne taşıdı. Eğer her şeyin böyle olduğunu düşünürsek tüm parçalar yerine oturuyor.

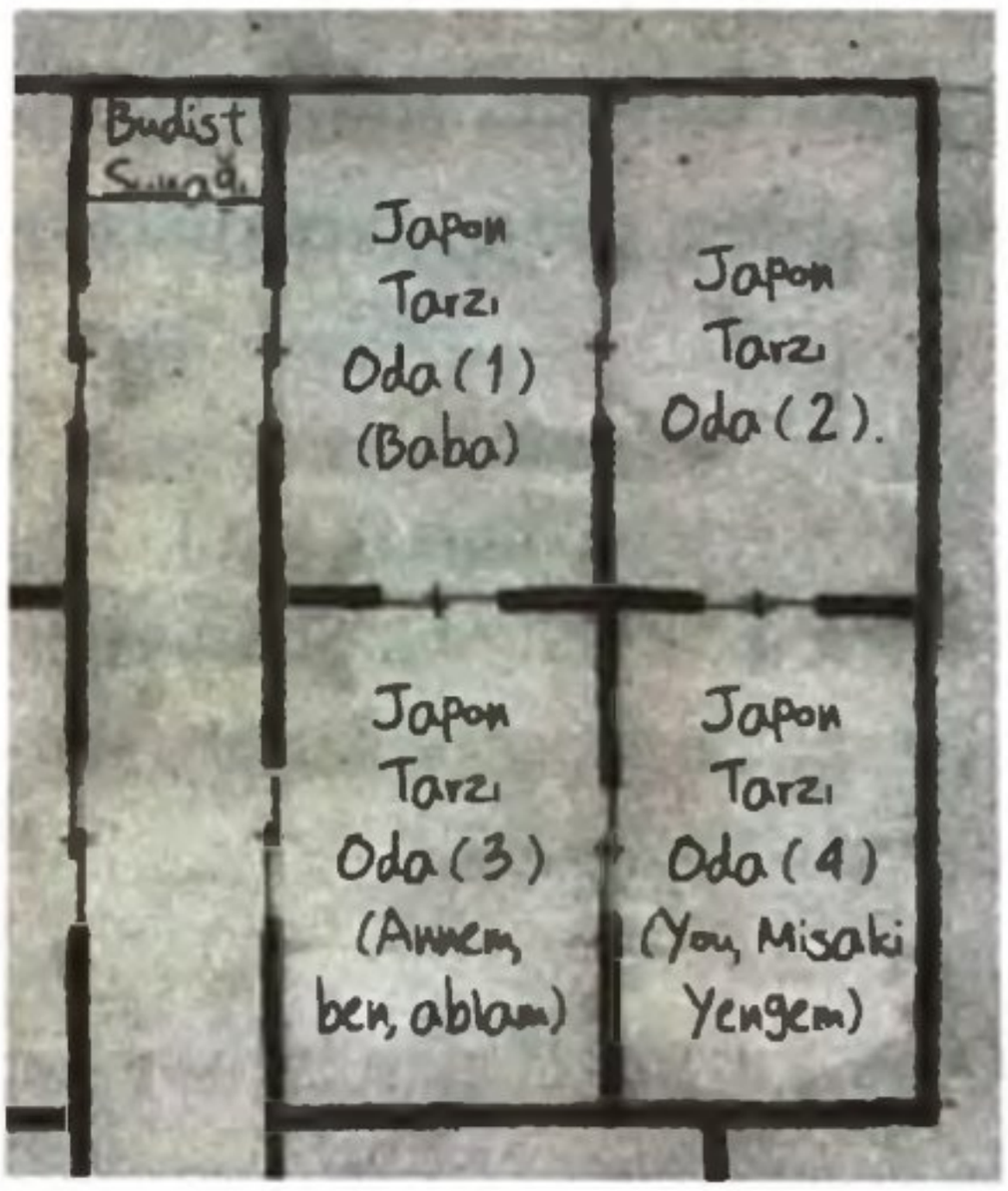
Yazar: Sahiden de dediğiniz gibi olabilir ancak bunu kim, ne için yapmış olabilir ki?

Kurihara: Muhtemelen olaym faili You'nun ölüm sebebini bu şekilde gizlemek istedi.

Fail... Yani bu bir... Bu bir cinayetti.

Yazar: Sahiden de bunun kaza değil, bir cinayet olduğu anlamına geliyor.

Kurihara: Bir kanıtımız yok fakat böyle düşünmekten başka çaremiz de yok. Fail, 4 numaralı odada çekiç gibi bir şeyle You'nun kafasına vurup onu katletti. You öldükten sonra onu olduğu yerde bıraktı ve cesedi saat dörtle beş arasında Budist sunağının önüne atıp bu cinayete kaza süsü verdi.

Yuzuki: Anlıyorum...

Kurihara: Böyle deyip geçmek istiyorum fakat...

Ninova Ninova

Yazar: Fakat ne?

Kurihara: Bunu benim söylemem de ayrı bir tuhaf olacak ama teorim mükemmel değil. **İki eksik noktası** var. Birinci sorun katilin kim olduğu... Bu teoriyi takip edecek olursak katil, You ile aynı odada olan yengeniz oluyor. "Annesi olduğu için suçlu olamaz" diyemeyiz fakat ailenin içinde polise haber vermeye çalışan tek kişinin katil olma ihtimali düşük. İkinci sorun da ses. You odanın içinde darbe alma sebebiyle öldürüldüyse yakında olan Yuzuki Hanım'ın bunu duyması gerekirdi. Yuzuki Hanım, gece herhangi bir ses duydunuz mu?

Yuzuki: Hayır, ortalık gece boyu sessizdi.

Yazar: Yani...

Kurihara: Bu, You'nun odanın içinde öldürülmediği anlamına geliyor. Bu da benim teorimin yarısını hatalı kılıyor. Ama **katilin You'nun ölüm nedenini gizlemek adına onu Budist sunağının önüne bırakması** noktasmda yanıldığımı düşünmüyorum.

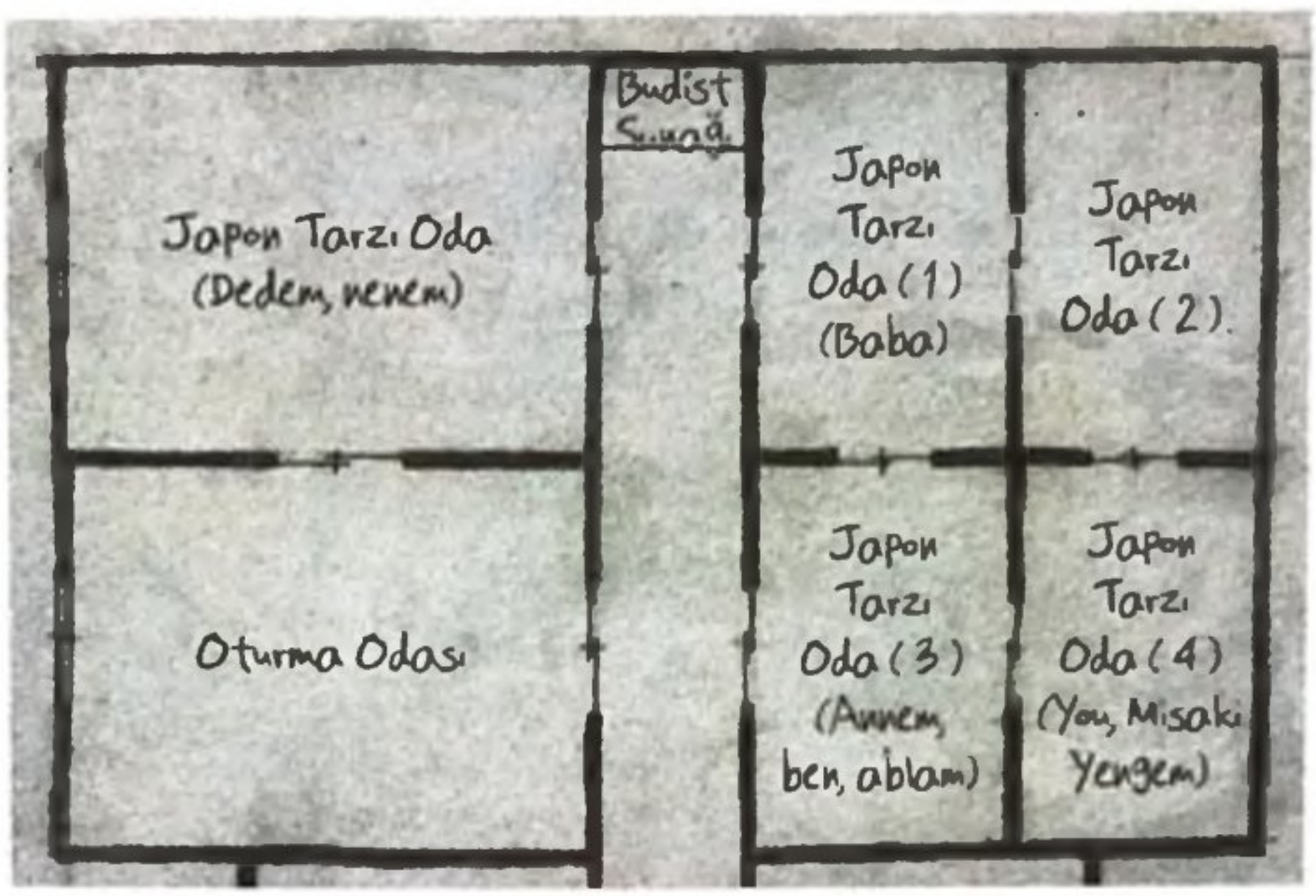
Toparlayacak olursak katil, You'yu odanın dışına çıkarıp evin bir yerinde öldürdü. Sonrasında cesedi sunağın önüne bıraktı. Karanlıkta kalan noktalar: You'yu odadan nasıl çıkardığı ve nerede öldürdüğü.

O an Yuzuki Hanım bir şey hatırlamış gibi heyecanla dudaklarını araladı.

Yuzuki: Ertesi gün... Nenem gece yarısı bir gürültü duyduğunu söylemişti.

Yazar: Gürültü mü?

Yuzuki: Evet. "Gece yarısı, bir civarında yan odadan 'Güm!' diye bir sese uyandım.

Neler olduğuna bakmaya gittiğimde özellikle göze batan bir yaramazlık yoktu.

O sırada sunağın yanında kimseyi de görmedim" demişti. Budist sunağının yanında kimse yoksa bunun You'nun geçirdiği kazayla alakası yoktur diye düşünüp o kadar üstünde durmamıştım.

Kurihara: "Yan oda" dediğine göre oturma odası mı oluyor?

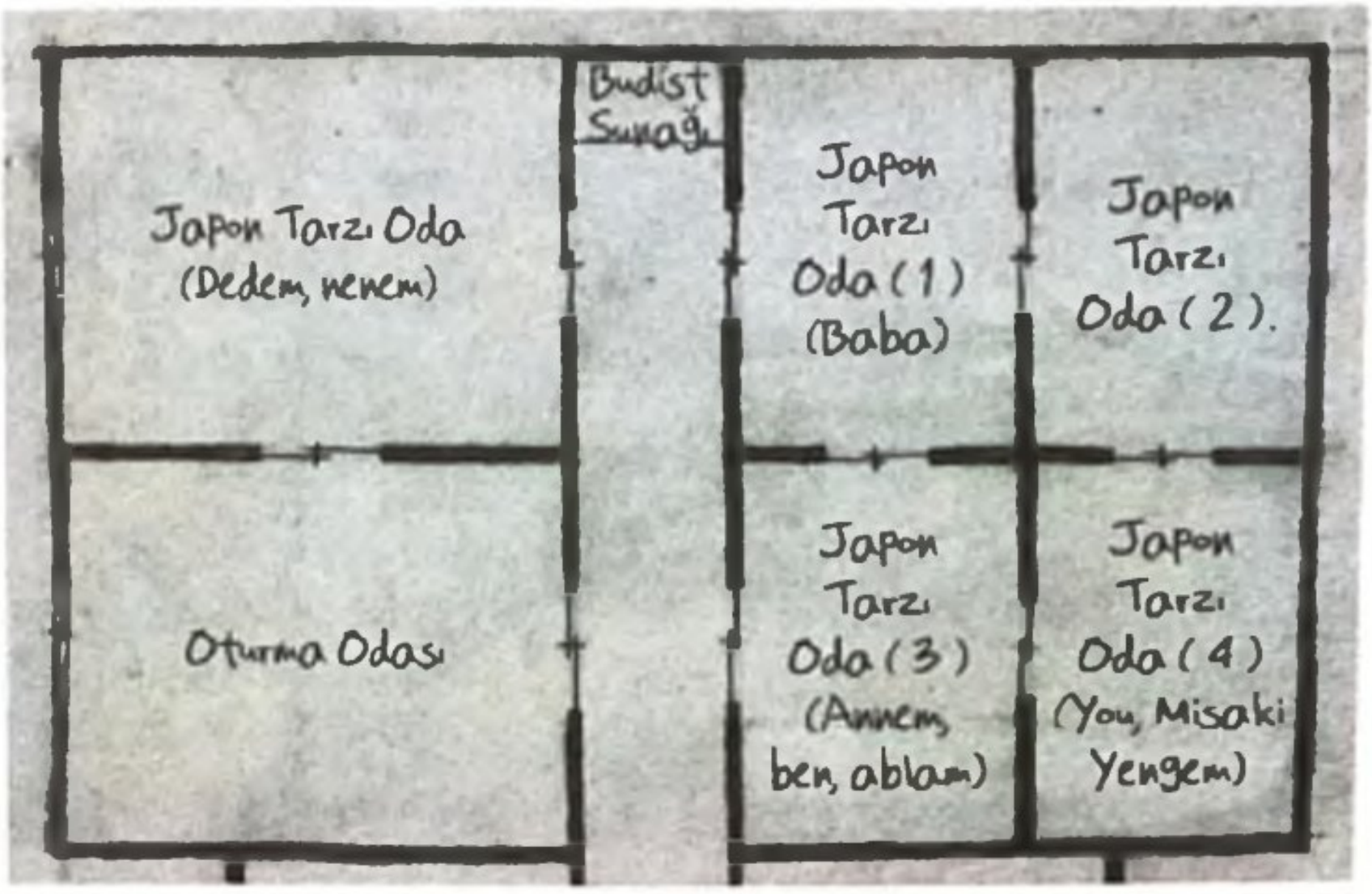
Yuzuki: Muhtemelen öyle.

Neden acaba? Nenemin sözlerinde garip bir şey yakaladım. Planlar üzerinde bir kez daha göz gezdirdim. **Bir kısım** gözüme takıldı.

Ninova Ninova

Yazar: Neneniz neden oturma odasına gitmek için koridordan geçti ki?

Yuzuki: Ne?

Yazar: Neneniz yan odada neler olduğuna bakmaya giderken Budist sunağının yanında kimsenin olmadığını doğrulamıştı. Yani bu bir kere koridora çıktığı anlamına geliyor. Nenenizin odasıyla oturma odası arasında sürgülü kapı var. Odasından direkt oturma odasına gidebilecek olmasına rağmen zahmet edip koridora çıkmış olması kafama takıldı.

Yuzuki: Haklısınız... O zaman "yan oda" dediği sağ taraftaki Japon tarzı oda olabilir mi?

Yazar: O takdirde bahsettiği yer 1 numaralı oda, yani babanızın uyuduğu oda oluyor.

Yuzuki: Doğru söylüyorsunuz.

Yazar: Kurihara Bey... Siz ne düşünüyorsunuz?

Kurihara Bey sessizce evin planlarına bakıyordu. Ve bir süre devam ettirdiği sessizliğinin ardından konuştu.

Kurihara: İyi bir noktaya parmak bastınız. Sahiden de söylediğiniz gibi. "Yan oda" dediği yer oturma odası da değil sağ taraftaki Japon tarzı oda da.

Yuzuki: Ama bu evde onlardan başka "yan oda" olarak hitap edebileceği bir oda...

Kurihara: Bu planda **çizilmemiş bir oda** olamaz mı?

Yuzuki: Nasıl yani?

Saklı Oda

Yazar: Çizilmemiş derken, neden bahsediyorsunuz?

Kurihara: Şu ana kadar baktığımız şey, Yuzuki Hanım'ın anılarından çizilmiş bir ev planıydı. Yuzuki Hanım'ın görmediği bir **saklı oda** varsa, haliyle burada çizili değildir.

Yazar: Bu evde saklı bir oda mı vardı demek istiyorsunuz?..

Kurihara: Buraya kadar konuştuklarımızı toplayacak olursak, böyle olması dışında bir ihtimal düşünemiyorum.

Kurihara Bey, kalemi eline alıp planların üzerine tek bir çizgi çekti.

Ninova Ninova

Kurihara: Nenenin odasının yanında duvarla bölünmüş gizli bir oda olduğunu düşünüyorum.

Yazar: Gerçekten de burası "yan oda" fakat neden yerinin burada olduğunu düşündünüz?

Kurihara: Oldukça basit bir mantığı var aslında. Kare bir oda-ya "yan oda" olabilecek sadece dört seçenek var:

Doğu, batı, kuzey, güney.

Nenenin odasında bir yön haricinde her yönde pencere veya sürgülü kapı vardı. Saklı bir oda olacaksa geriye, pencerenin de sürgülü kapının da olmadığı tek yön olan burası kalıyor.

Ninova Ninova

Yazar: Ama burası ne odası olabilir ki?

Kurihara: Burası... hapis odası.

Yazar: Ne?!

Yuzuki: Eğer bu ev Tokyo ve Saitama'daki evlerle **aynı amaçla** yapılmışsa bir yerlerde hapis odası olması gerekiyor.

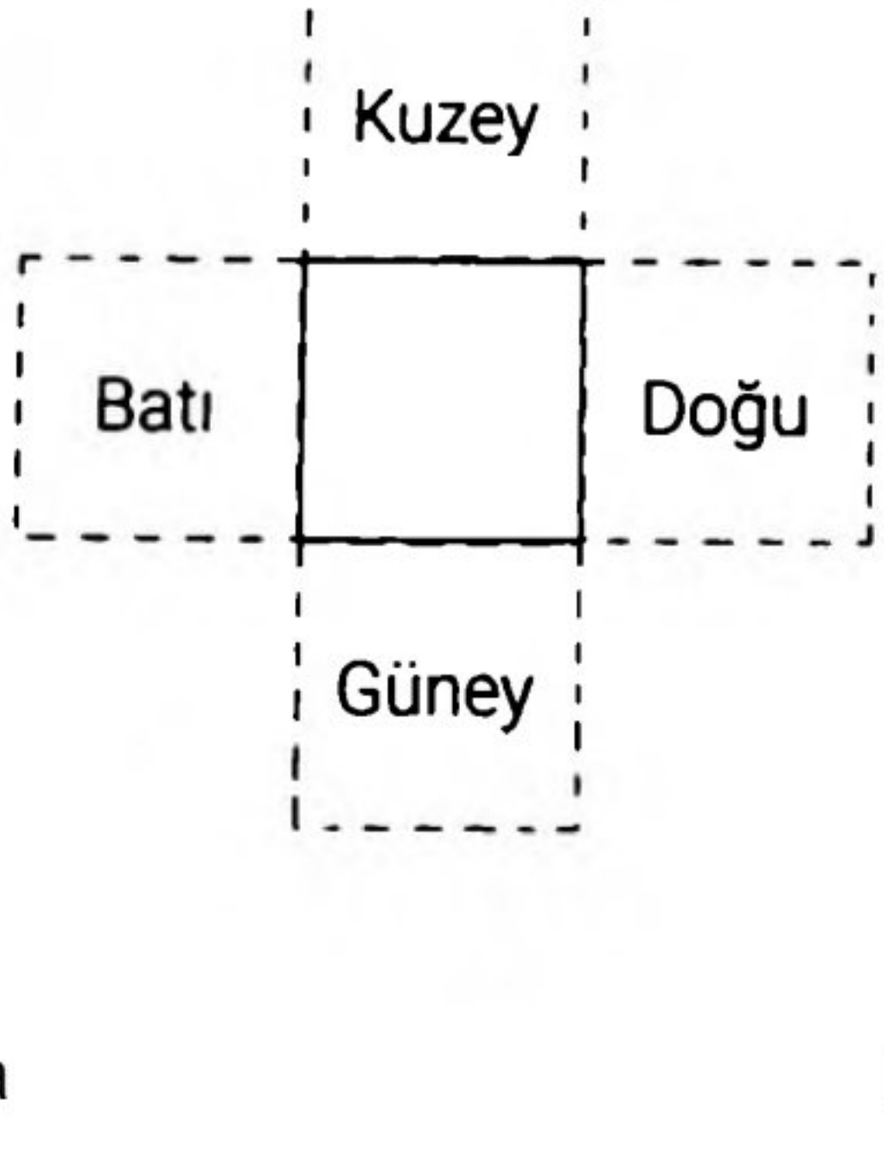
Kurihara: Ben de aynı fikirdeyim. Ve bu hapis odasına "A" ile aynı kaderi paylaşan bir çocuk kapatılmıştı.

A, sadece cinayet işlemesi için yetiştirilmiş bir çocuk... Yani bu ev de... Böyle düşününce ister istemez Hiroto ve You aklımda eşleşti.

Yazar: Yoksa o çocuk You'yu?..

Kurihara: Hayır, böyle olması düşük bir ihtimal. Hapis tutulan çocuğun odadan kaçıp You'yu katletmesi ve sunağın önüne atması... Göz önünde bulundurulabilecek bir senaryo değil. Muhtemelen birisi, bir sebepten dolayı You'yu hapis odasına kadar götürüp orada öldürdü, diye düşünüyorum.

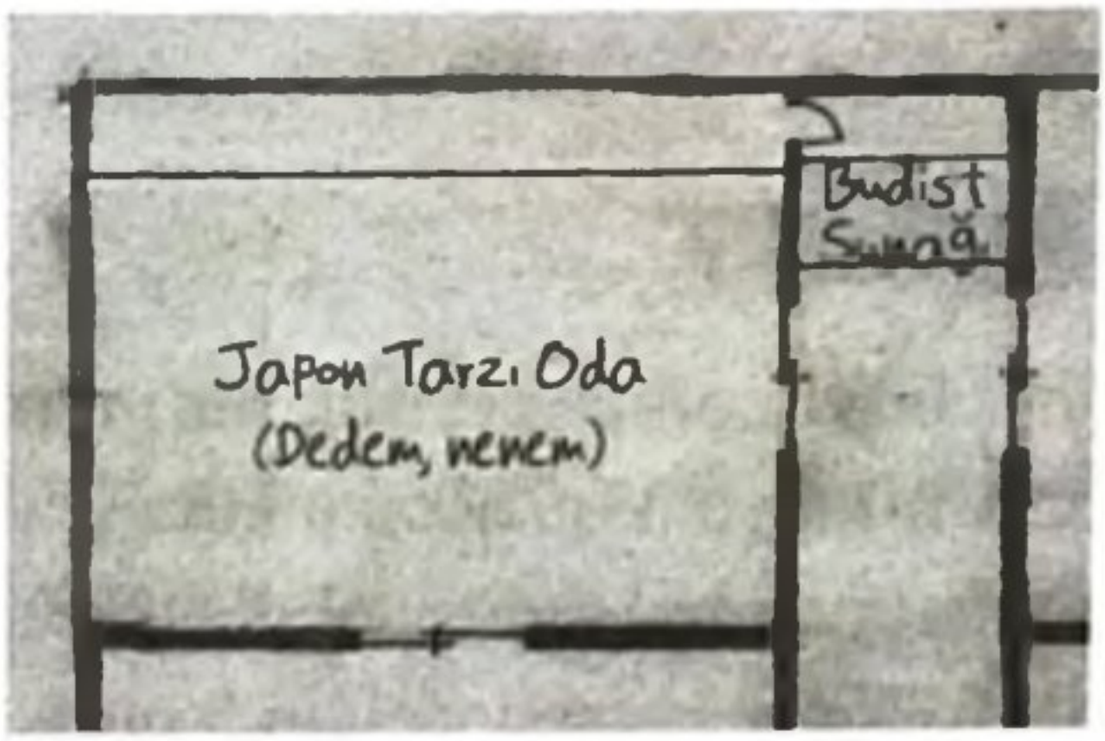
Yazar: Ama bu odaya nasıl girip çıkılıyor olabilir ki?

Kurihara: Nene "yan odaya" gitmek için bir kez koridora çıktı. Yani saklı odanın girişi koridorun bir yerlerindeydi. Koridorda saklı odaya bağlanabilecek tek bir yer var. O da **Budist sunağı.**

Yuzuki: Ne?!

Kurihara: Yuzuki Hanım, sunaktan bahsederken, "Koridorla aynı genişlikte olup oraya tamı tamına sığacak şekilde yapılmış" demiştiniz. Bu sunak, aslında böyle bir kullanım için olamaz mı?

Kurihara Bey, planların üzerine tekrardan çizim yapmaya koyuldu.

Yazar: Budist sunağının arkasında bir boşluk mu var?..

Kurihara: Saklı odaya bağlanan kapı sunakla gizleniyordu. Siz, "Tepeden bakabilecek kadar yüksek," demiştiniz. Çocuk olduğunuz için boyunuzdan dolayı arkasındaki boşluğu görememişsiniz Yuzuki Hanım.

Yuzuki: Ama nasıl odanın girişine kadar gidiyor olabilirler ki? Sunağa tırmanıp üstünden geçmek gibi bir şeyi nenemin yapabilmesinin mümkün olmadığını düşünüyorum.

Kurihara: Sanırım sunağın içinde mandala desenli büyük bir tablo asılı demiştiniz. O tablonun arkasında gizli bir kapı olamaz mı? Bu kapıdan geçip sunağın arkasındaki boşluk vasıtasıyla hapis odasına gidebildiler. Ve bu yapının nasıl çalıştığını bilen birisi, You'yu oraya götürüp katletti.

Yazar: Neden hapis odasına kadar gitme zahmetinde bulundu peki?

Kurihara: İşte bunu bulmak, bu gizemin sırrını çözmenin anahtarı olacak.

Gerçek Görünüş

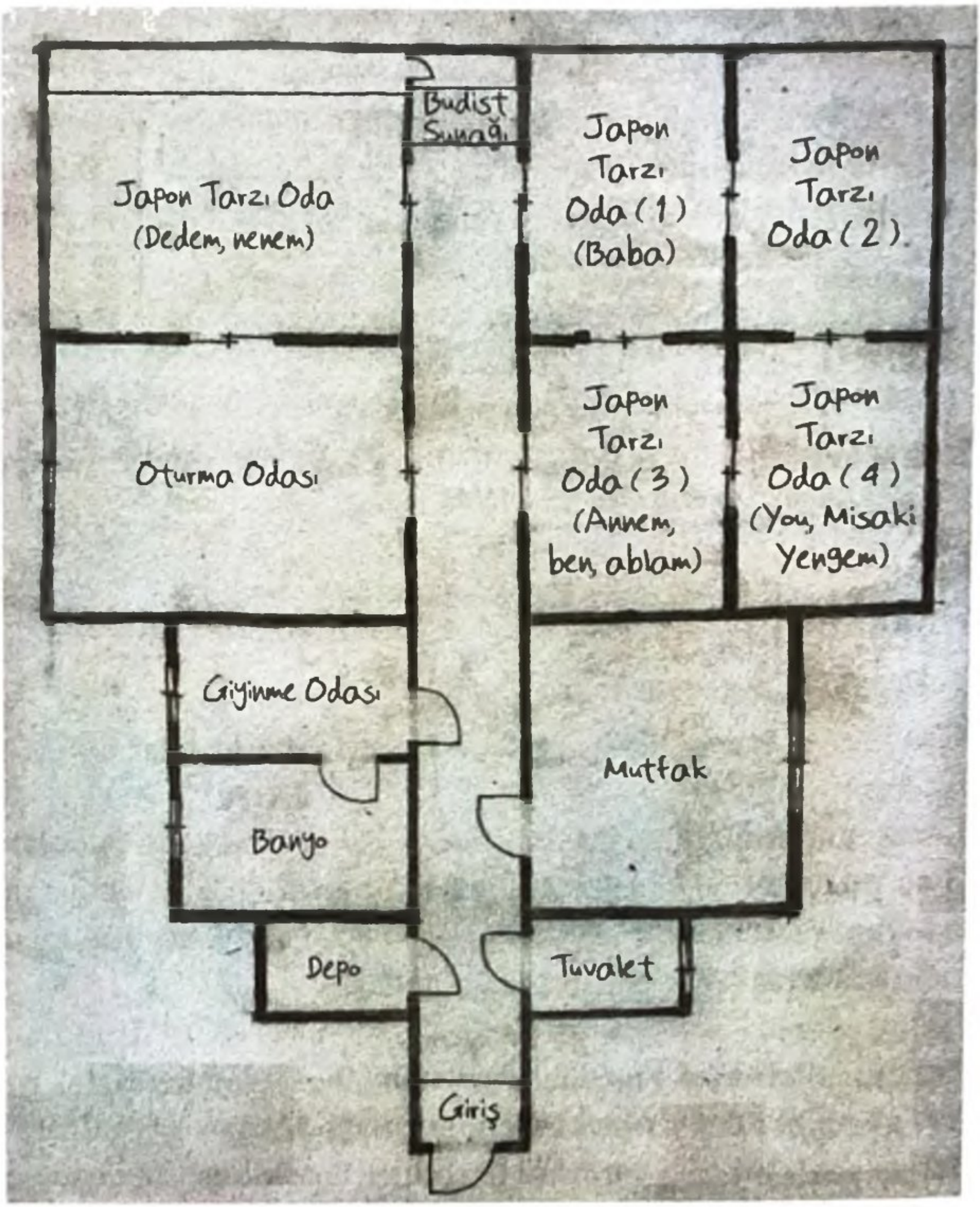
Kurihara: Her şeyi sıraya koyup düşünelim.

Gece yarısından sonra bir civarında katil, uyumakta olan You'yu odasından çıkardı. Gizemli kalan nokta, 3 numaralı odadan geçmeden 4 numaralı odaya nasıl girdikleri. Katil, bu noktada evin saklı oda sistemini kullandı.

Bu ev... kelimenin tam anlamıyla bir **cinayet konağı** olarak işlev görüyor. Tokyo ve Saitama'daki evlerde hapis odasına bağlanan saklı bir rota vardı. Aynı rotadan bu evde de var. Öyleyse bu evdeki **cinayet sahası** neresi? Yuzuki Hanım, 2 numaralı oda hiçbir zaman kullanılmadı demiştiniz, değil mi?

Yuzuki: Evet.

Duzenleme
Ny.ozlem

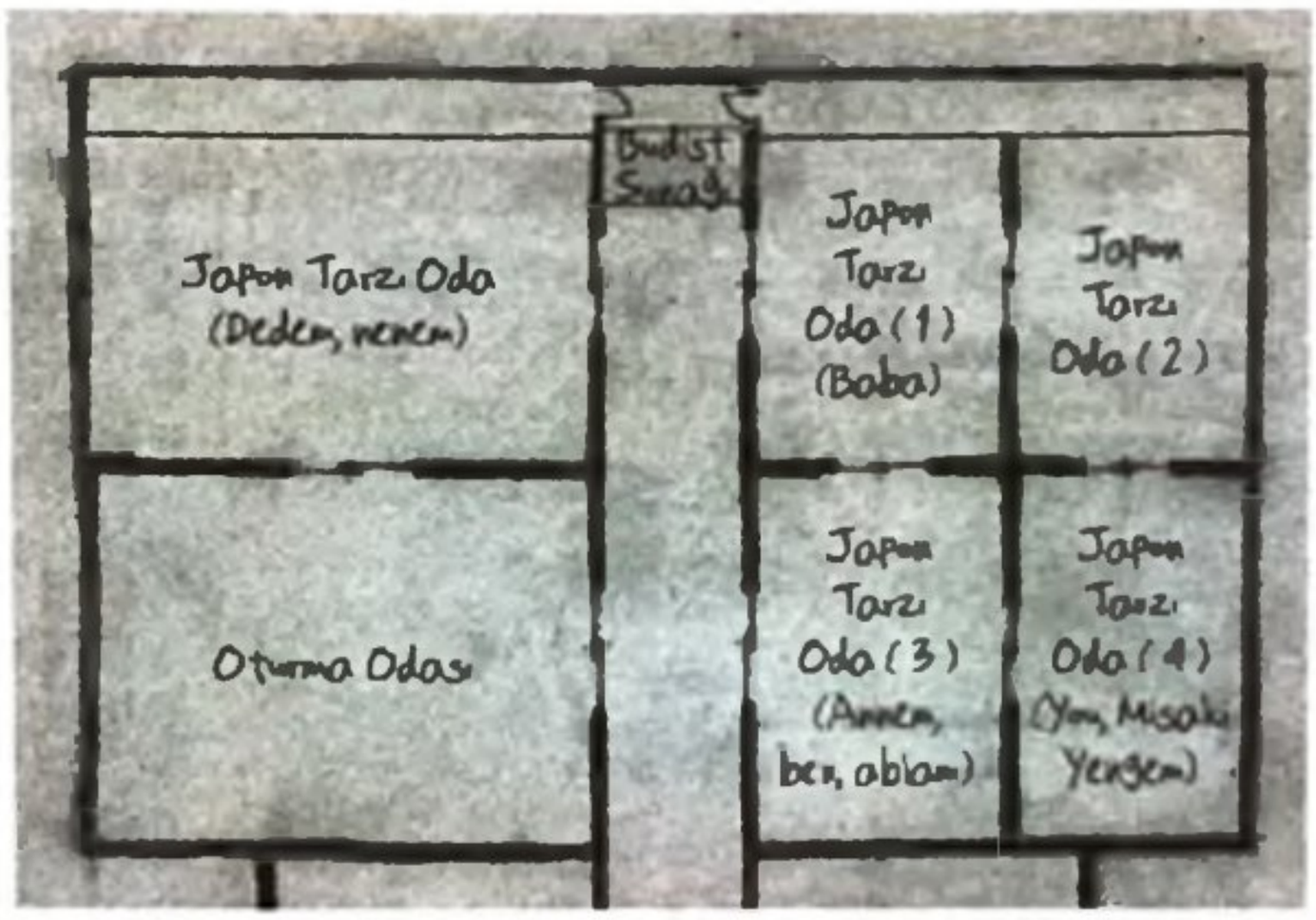
Kurihara: Bu benim bir türlü aklımdan çıkmıyor. 4 numaralı odada You ve annesi Misaki Hanım yaşıyordu. You yeterince büyük olduğu için 2 numaralı odayı çalışma veya oyun odası yapabilirlerdi. O oda neden hep boş tutuldu? Çünkü bu oda **belli bir amaç** için kullanılıyordu. Muhtemelen bu oda, Saitama ve Tokyo'daki banyoyla aynı görevi yani **cinayet sahası** görevini görüyordu, diye düşünüyorum. Öyleyse elimizdeki

Ninova Ninova

örneklere göre hapis odasından bu odaya bağlanan **saklı bir rota** olmalı. Tabii ki o rota bu planda yok. Fakat tahminde bulunabiliriz.

Kurihara Bey kalemiyle çizimin üzerine boydan boya çizgi çekti.

Kurihara: Bu şekilde. Sunağın arkasında iki tarafta da boşluk bulunuyordu. Sol taraftaki hapis odası ve sağ taraf cinayet sahasına bağlanan bir geçit. Katil, bu yolu kullanarak 2 numaralı oda aracılığıyla You'nun odasına girdi.

Yuzuki: Ama bu geçitten 2 numaralı odaya nasıl giriliyor acaba? 2 numaralı odada bir kapı veya onu gizleyecek herhangi bir nesne yoktu.

Kurihara: Muhtemelen kapı, **belli bir yöntemle** saklanmıştı.

Kurihara Bey kalemiyle açılmayan sürgülü kapıyı işaret etti.

Kurihara: Bu sürgülü kapı gerçekten de açılmıyor muydu acaba? İçeriden kilitlenmiş olamaz mı?

Ninova Ninova

Yuzuki: İçeriden mi?

Kurihara: Yuzuki Hanım, o kadar uğraşıp çizdiğiniz planların üzerine sayısız kez ekleme yaptığım için özür dilerim. Fakat bu, yapacağım son düzeltme.

Kurihara Bey bunu söyledikten sonra açılmayan sürgülü kapıya böyle bir şey çizdi.

Kurihara: İşte bu evin gerçek görünüşü bu. Aslında iki adet sürgülü kapı ve aralarında küçük bir boşluk vardı. Sürgülü kapı içeriden kitlenmişti. Dışarıdan, açılmayan "bir adet sürgülü kapı" görünüyordu. Sizi aldatan bu düzenekti Yuzuki Hanım.

Yuzuki: !..

Kurihara: Bu evde yapılan şeyleri bir hayal edelim. Evin sahibi, hedef aldıkları kişiyi eve davet edip 2 numaralı odaya götürür. Doğru zamanı kollayıp hapis odasındaki çocuğa işaret verir. Çocuk geçitten geçip iki sürgülü kapı arasındaki boşlukta konumlanır. Ve anahtarla kapıyı açıp odaya girerek misafiri katleder. Aynılar. O iki ev, bu evdeki düzeneği miras almış.

Yuzuki: İnanamıyorum...

Kurihara: Katilin bu düzeneği kullanarak You'yu öldürdüğünü düşünüyorum. Katil koridora çıkıp sunağın içinden geçide girdi. 2 numaralı oda aracılığıyla 4 numaralı odaya ulaştı. Ve uyumakta olan You'yu alıp geldiği yoldan geri dönerek hapis odasına kadar gitti ve orada You'yu öldürdü.

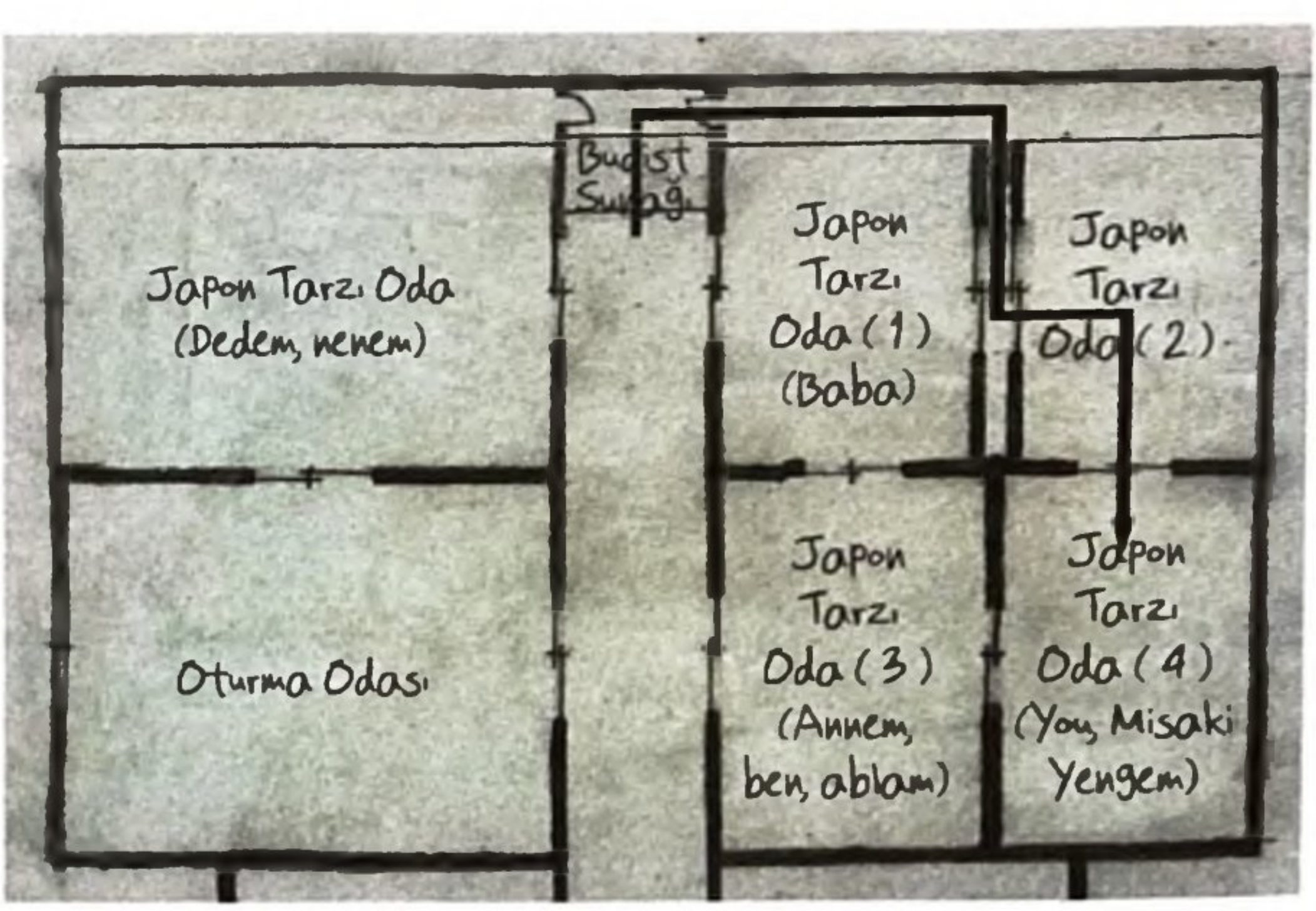
Yazar: Bunu neden hapis odasmda yaptı?

Kurihara: Bunun iki sebebi var. Birincisi You'yu uyandırmamak. Uyanıp sesini yükseltse veya debelense planları başarısız olurdu. O yüzden uzak bir yere gidebilecek vakti yoktu. En azından sunaktaki dar kapıdan geçebilecek lüksü yoktu. İkinci sebep de cinayete kaza süsü vermek istemesiydi.

Bahsettiğimiz gizli rota, birçok oda ile bitişik olduğu için cinayet hangi odada gerçekleşirse gerçekleşsin elbet birileri duyacaktı. Duymasından kaçındığı en önemli kişi, Misaki

Ninova Ninova

Hanım'dı. Çünkü Misaki Hanım uyanırsa You'nun olmadığını fark edecekti. Bu yüzden Misaki Hanım'ın odasından en uzakta olan hapis odasını seçti. Tabii bu takdirde hapis odasında olan çocuğun görülme riski olduğu için belki de kapının önünde öldürmüş olabilir. Sonuç ne olursa olsun sesi duyup uyanan nene, "Hapis odasındaki çocukta bir tuhaflık var" diye düşündü. Sunaktaki kapıdan geçerek hapis odasmda neler olup bittiğine bakmaya gitti. Katil muhtemelen böyle olacağını tahmin etmiştir. Nene gelmeden önce You'yu sırtlanıp geçitten geçti ve 2 numaralı odaya saklandı. Nene, ortada herhangi bir tuhaflık olmadığını gördükten sonra odasına döndü. Onun hemen ardından katil kapıdan geçerek koridora çıktı. Ve cesedi sunağın önüne bırakıp kendi odasına döndü. Geriye birinin cesedi bulmasını beklemek kalmıştı.

Yazar: Kurduğunuz mantığı anladım fakat biraz zorlama değil mi? O kadar özensiz bir suç ki... Eğer polis etrafı araştırsa elbet fire vereceğini düşünüyorum.

Kurihara: Evet. Bu yüzden katil **polisin gelmesine gerek kalmayacak şekilde** You'nun cesedini Budist sunağının önüne koydu.

Yazar: Bu ne anlama geliyor?

Kurihara: Bir düşünün lütfen. Polis geldiği takdirde kazanın yaşandığı olay yerini kapsamlı bir şekilde araştırır. Tabii ki Budist sunağını da araştıracaklardı. Ve araştırırlarsa geçit, hapis odası ve çocuğun varlığı gibi Katabuçi hanesindekilerin işlerine gelmeyecek gerçekler gün yüzüne çıkacaktı. Katabuçi hanesindeki insanlar için bu ne olursa olsun kaçınmaları gereken bir durumdu.

Yani katil, "You, Budist sunağından düşerek öldü" gibi bir gerçek oluşturursa bu ailedeki insanların polis çağıramayacağından emindi.

Yuzuki: Şimdi anladım... Demek bu yüzden Misaki Yenge polisi aramaya kalkıştığında herkes var gücüyle onu durdurdu.

Kurihara: Belki de ailedeki herkes You'nun ölümünün bir kaza olmadığının farkındaydı. Fakat bu evin sırrını korumak için bilerek kaza sebebiyle öldüğü yalanını kabullendiler. Ama You'nun annesi Misaki Hanım bu şekilde sessiz kalması gerektiğini kabullenemedi. Yine de katil için bu bile sorun değildi. "Bu evin sırrı" gibi bir rehinesi olduğu sürece herkesin Misaki Hanım'ı durduracağını biliyordu.

Yazar: Ama kim böyle bir şeye kalkışmış olabilir ki?

Kurihara: Kimlerin olamayacağını eleyerek gidelim.

Öncelikle Yuzuki Hanım'la aynı odada olan annesinin suçlu olması imkânsız. Ayağından sakat dede ve onunla aynı odada

Ninova Ninova

olan nene de olamaz. İkisinin suç ortağı olma ihtimali yok değil fakat o takdirde nenenin, "Gece yarısı bir ses duydum" gibi bir söylemde bulunması tuhaf. Yani...

Yuzuki: Suçlu... babam.

Yuzuki Hanım babasının katil olduğu gerçeğinin saptanmasıyla beraber sakinliğini koruyamaz oldu. Fakat yüz ifadesi beklediğimin aksine oldukça sakin görünüyordu.

Yuzuki: Sahiden de bu olaydan sonra babam giderek daha da tuhaflaştı. Kendini odaya kapatır, sadece içki içerdi... Dürüst olmak gerekirse ben de kalbimin bir köşesinde, acaba babamın You'nun ölümüyle bir alakası olabilir mi diye düşünüyordum.

Yazar: Bunu düşünmenize ne sebep oldu?

Yuzuki: Şimdi düşünüyorum da ikisinin konuştuğunu daha önce neredeyse hiç görmedim ama öte yandan babamın You'dan nefret ettiğini düşünmüyorum. Ben... bunu hayal bile edemiyorum.

Kurihara: Belki de miras sorunu olacağını düşünmüştür?

Yuzuki: Miras sorunu mu?

Kurihara: Maddi bir çöküş yaşamış olsa bile Katabuçi Ailesi özünde ünlü bir haneydi. "Mirasçılık" dediğimiz düşünce tarzı ailede güçlü bir şekilde yer edinmiş olabilir. Katabuçi Ailesi'nin üç torunu var. You, ablanız ve siz. Bu üç torundan birisi ailenin malvarlığını miras alacaktı. Muhtemelen erkek çocuğu olan You, miras yarışında en gözde adaydı. Fakat You ortadan kaldırıldığında bu rol ablanız veyahut size geçecekti.

Ninova Ninova

Muhtemelen bu, sizden yaşça büyük olan ablanız olacaktı. Babanız bir sebepten ötürü Katabuçi Ailesi'nin varlığını ablanıza miras bırakmak istemiş olabilir mi?

Gerçekten de ablası evlendiğinde kocasının soyadını almamış, Katabuçi soyadını korumuştu. Bu, kocasının içgüvey olduğu ve ailenin varlığını miras aldığı anlamlarına geliyor. Fakat...

Yazar: Böyle bir şey için yeğenini öldürmüş olması mümkün mü?

Kurihara: Katabuçi hanesi normal bir aile ortamına sahip değil. Ortaya bizim hayal bile edemeyeceğimiz kadar karmaşık bir durum çıkarsa şaşırmam.

Yazar: Karmaşık bir durum demek...

Kurihara: Hal böyle olunca ablanızın neden aniden evden kaybolduğu hakkında da bir tahminde bulunabiliyorum. Ablanızın o evde **beyni yıkanıyordu.**

Yazar: Beyni mi yıkanıyordu?

Kurihara: Katabuçi Ailesi nesillerdir cinayet işlemeye devam etti. Bunun ne için olduğunu bilmiyorum fakat bu onların geleneği haline gelmişti. Ablanızın sırtına bu rol yüklendi.

Fakat normal bir çevrede yetişen bir insana, "Bundan sonra çocukları kullanarak insanları öldüreceksin" deseniz böyle bir şeyi yapmaya ikna olamaz. Bu yüzden Katabuçi Ailesi'nin mirasçısının, küçüklüğünden itibaren bir eve hapsedilip zorla "insan öldürmesi" adına beyni yıkanıyor. Tabii bu sadece bir spekülasyon.

O sırada kapının arkasından, "Vaktiniz dolmak üzere" diye bir ses duyuldu. Görünüşe göre kiraladığımız konferans salonunun kullanım süresi sona ermek üzereydi. Saatime baktığımda altıyı geçiyordu. Konuşmaya ara verip ayrılmak için aceleyle hazırlandık.

***

Dışarıya çıktığımızda sokak lambaları yanmaya başlamıştı. Üçümüz beraber istasyona doğru yürümeye başladık.

Yazar: Bu arada Yuzuki Hanım, dedeniz ve neneniz hâlâ hayatta mı?

Yuzuki: Ben... bilmiyorum. You'nun ölümünden sonra bir kere bile onlara gitmedik. Ben evden kaçıp kendi başıma yaşamaya başladığım için ablam harici tüm akrabalarımla olan iletişimim kesildi.

Yazar: Demek öyle...

Yuzuki: Ama bugünkü konuşmamızdan sonra dedem ve nenemin evine gitmeye karar verdim.

Yazar: Elinizde adresleri var mı?

Yuzuki: Hayır. Ama annem biliyor olmalı. Bir kez daha annemi görmeye gideceğim. Ve bu sefer ablam hakkındaki gerçekleri söyleteceğim. Ablam şu an bile bir yerlerde acı çekiyor. Ne olursa olsun onu kurtaracağım.

Bir süre yürüdükten sonra istasyona vardık. Pazar akşamı olması sebebiyle de ortalık tenhaydı. Gişelerin önünde vedalaştık.

Ninova Ninova

Ani Haber

Eve döndüğümde saat sekizi geçiyordu. Gün boyunca epey yorulmuştum. İştahım da olmadığı için duşa girip uyumayı planladığım sırada telefonum çaldı. Yuzuki Hanım arıyordu.

Yazar: Alo, bir şey mi oldu?

Yuzuki: Şey... Aslında...

Sesi gergin geliyordu.

Yuzuki: Sizden ayrıldıktan sonra annem beni aradı. "Ablan hakkında konuşmak istediklerim var. Yakın zamanda buluşalım. Ne kadar hızlı buluşursak o kadar iyi olur" dedi... Yarın gece onun evine gidiyorum.

Yazar: Epey hızlı olmuş.

Yuzuki: Evet. Ve... Sizden böyle bir şey isteyeceğim için özür dilerim ama sizin için de uygunsa benimle beraber gelebilir misiniz?

Yazar: Ne? Ben... Sizinle annenizin evine mi geleyim?

Yuzuki: Evet. Tabii eğer meşgulseniz sizi zorlamak istemem.

Programımı kontrol ettim. Sonraki akşam için özel bir planım yoktu.

Ninova Ninova

Yazar: Gitmek konusunda sıkıntım yok fakat... Benimle beraber gitmek istediğinize emin misiniz? Anneniz sizinle baş başa konuşmak istediğini söylemiş.

Yuzuki: Bu konuda endişelenmeyin. Anneme çoktan bahsettim. Üstelik... Sizin de gelmenizi şahsen çok isterim. Bugüne kadar aramız açık olduğu için beni eve bile almayan annemin aniden görüşmek istemesi çok tuhaf. Acınası bir şey söylediğimin farkındayım fakat tek başıma gitmek konusunda çok gerginim...

Yazar: Anlıyorum. Kurihara Bey'i de çağıralım mı?

Yuzuki: Eğer ona rahatsızlık olmayacaksa gelmesini isterim.

Sonrasında buluşma planımızı kararlaştırıp telefonu kapattık.

Kurihara Bey'e haber verdiğimde, "Gelmek isterim fakat işlerim çok birikti" diyerek reddetti. Ertesi gün pazartesiydi. Bir şirkette çalışan Kurihara Bey için işten izin almak güç olacaktı. Onun da gelmesini isterdim fakat yapacak bir şey yoktu. Konuşmanın bitiminde, "Akşam beni arayın lütfen" diye ekledi.

4. BÖLÜM

BAĞLANTILI EVLER

Ninova

Mektup

Ertesi gün öğleden sonra beşte Oomiya İstasyonu'nda Yuzuki Hanım'la buluştuk.

Yuzuki: Sizi her seferinde böyle zahmete sokuyorum. Gerçekten çok özür dilerim.

Yazar: Lafı bile olmaz. Ben de ablanız için endişeleniyorum. Bu arada anneniz nerede yaşıyor acaba?

Yuzuki: Kumigaya'da. Buradan Takasaki Hattı'yla tek vesaitle gidiliyor.

Yuzuki Hanım trende annesini anlattı.

Yoşie Katabuçi (Bekârlık Soyadı: Matsuoka): Şimane bölgesinde doğmuş ve Saitama bölgesine taşınmış. İkinci evliliğinden boşanmış, şu anda Kumagaya'da bir apartman dairesinde tek başına yaşıyor.

İneceğimiz istasyona varmamız yarım saat kadar sürdü. Bir süre yürüdükten sonra Yoşie Hanım'ın yaşadığı apartman göründü. Yuzuki Hanım, kendini sakinleştirmeye çalışırcasına birkaç kez derin nefesler alıp verdi.

Ninova Ninova

Asansörle beşinci kata çıktık. Koridordaki sondan ikinci kapıda, "Katabuçi" yazılı küçük bir tabela asılıydı. Yuzuki Hanım derin bir nefes verdikten sonra zile bastı. Bir süre sonra kapı açıldı.

Bizi kapıda karşılayan Yoşie Hanım, 50'li yaşlarının sonunda minyon tipli bir kadındı.

"O kadar uzaktan buralara kadar zahmet etmişsiniz. Zaman ayırdığınız için müteşekkirim" diyerek başını yerlere kadar eğdi. Göz ucuyla Yuzuki Hanım'a bir bakış attım fakat ikimiz de hemen keyifsizce gözlerimizi kaçırdık.

Bizi oturma odasına buyur etti. Televizyon ünitesinin üzerinde duran tahta çerçevenin içindeki fotoğraf gözüme takıldı. 10 yıl kadar önce dijital kamerayla çekilmiş kalitesiz bir aile fotoğrafıydı. Fotoğraf bir lunaparkta çekilmişti. Daha genç görünen Yoşie Hanım ve kocası olduğunu düşündüğüm bir beyefendi vardı fotoğrafta. Karı-kocanın arasında iki küçük kız barış işareti yapıyordu. Muhtemelen onlar Yuzuki Hanım ve ablasıydı. Bir masaya geçtik. Yoşie Hanım hepimize çay koydu fakat Yuzuki Hanım çaya hiç dokunmadan başını önüne eğip sessizce oturuyordu. Ortamda rahatsız edici bir sessizlik vardı. Benim bir şeyler söylemem gerekir mi, diye düşündüğüm sırada Yoşie Hanım konuşmaya başladı.

Yoşie: Yuzuki geçenlerde bana geldiğinden beri endişeliyim. Her şeyi anlatmalı mıyım, diye düşünüp durdum. Ama bir türlü bu kararı veremedim.

Yoşie Hanım'ın gözleri televizyon ünitesinin üzerindeki fotoğrafa kaydı.

Yuzuki: Geçmişte ablan ve babanla birbirimize bir söz verdik: "Yuzuki'ye hiçbir şey anlatmayacağız."

Yuzuki Hanım bir şey söylemeye kalkıştı fakat gerginlikten olacak ki sesi boğuklaştı ve kelimeler ağzından çıkmadı. Bir yudum çay içtikten sonra sonunda var gücüyle sesi çıktı.

Yuzuki: Bu anlatacağın... o ev mi?

Yoşie: Biliyorsun demek... Evet, aslında sana bunları anlatmak istememiştim. En azından senin bunlarla hiç bağlantın olmasın istemiştim. Ama durumlar değişti.

Yoşie Hanım, masanın üzerine bir adet zarf bıraktı. Alıcı adresinin altında Yoşie Hanım'ın adı yazıyordu, gönderen kişi de Keita Katabuçi'ydi.

Yuzuki: Keita Bey... Ablamın kocası mı?

Yoşie: Evet. Bu mektup dün ulaştı.

Yuzuki Hanım zarfı eline aldı. İçinde zarif harflerin yazılı olduğu birkaç not kâğıdı vardı.

Sayın Yoşie Katabuçi Hanım,

Size ansızın böyle bir mektup yolladığım için affınıza sığınıyorum. Adım Keita Katabuçi. Yedi yıl önce kızınız Ayano ile evlenen kişiyim. Belirli sebeplerden dolayı size rapor vermekte gecikmiş olmaktan dolayı kalbimin en derinliklerinde bir sızı duyuyorum.

Ninova Ninova

Sizlere böyle bir mektup yollamış olmamın sebebi, sizden naçizane bir ricam olmasıdır. Ayano ve ben şu an oldukça zor bir durumdayız. Bu durumdan çıkabilmek adına bilhassa sizin yardımınıza muhtacız. Bunun küstah bir talep olduğunun farkındayım lakin yardımınızı almak, durumumuzu size anlatmak ve bu vakte kadar olanları açıklamaktan başka bir çarem bulunmamakta. Biraz uzun olacak o yüzden lütfen beni affedin.

Biz Ayano ile 2009 yılında tanıştık.

O zamanlar ben ... bölgesindeki bir lisedeydim. Lise hayatım çok hoş değildi. Sınıfta zorbaların hedefi olmuştum. Başlarda görmezden gelinme ve eşyalarımın saklanması gibi zorbalıklarla uğraşıyordum fakat bu zorbalıklar her geçen gün daha da şiddetlendi. Bir sabah okula gittiğimde sıram sırılsıklamdı. Benim şaşkınlığıma kenardan kıs kıs gülerlerken ben acınası bir şekilde tek başıma sıramı silmeye başladım. Tam o sırada bir sınıf arkadaşım da elinde havluyla bana yardıma geldi. İşte o Ayano'ydu.

Ayano sessizdi ve kendiliğinden insanlarla iletişime geçen biri değildi fakat nazik, adalet anlayışı olan, iradesi güçlü biriydi. Bu olay sonrasında Ayano beni birkaç kez daha kurtardı. Ben de onun için yapabileceğim her şeyi yapabilmek adına kendimi derslere verdim. Sınavlardan önce onun kötü olduğu konuları öğrenip yardımcı oldum.

11. sınıfın baharında çıkmaya başladık. Ona açılan bendim. Ayano'dan "evet" cevabını aldığımda birkaç gün boyunca havalarda uçuyormuşum gibi hissetmiştim.

... bölgesinde Yuzuki Hanım'ın dede ve nenesinin evi vardı. Sahiden de Kurihara Bey'in tahmin ettiği gibi Ayano Hanım o eve mi götürülmüştü? Fakat öyle olsa bile ona liseye gidecek kadar, bir miktar özgür bir yaşantı tanınmıştı.

Lisede zorbalığa uğrayan bir çocukla romantik bir ilişki yaşamış ve sonrasında onunla evlenmişti. Kulağa hayal ettiğimden çok daha mutlu bir hayat sürmüş gibi geliyordu. Fakat mektupta bu noktadan sonra rahatsız edici bir konunun kilidi açıldı.

Çıkmaya başladıktan sonra Ayano'nun o güne kadar göremediğim gizemli bir tarafı ilgimi çekmeye başladı. Ayano, okul bittikten sonra hemen onu karşılamaya gelen arabaya biner, ailesi, doğduğu yer ve nerede yaşadığı hakkında hiçbir şey anlatmazdı. Bu tam olarak ifade edemeyeceğim bir durumdu fakat Ayano'nun içinde büyük bir karanlık taşıdığını hissetmiştim.

Şüphelendiğim karanlığını kışın, mezuniyetimize az bir zaman kala bana açtı. Boş bir sınıfın köşesinde, "Asla kimseye söyleyemeyeceğim" diye söz vermemin üzerine Ayano bana "sol el anma törenini" anlattı.

Yuzuki: Ne?.. Sol el anma töreni mi?

Yoşie: Bu... ailemizin aklını kaçırmasına sebep olan şey.

Yoşie Hanım yerinden kalkıp yan odaya gitti ve elinde küçük bir kasayla geri döndü. Kapağını açtığında burnuma kesif bir küf kokusu geldi. Kasanın içerisinde parçalanmış soluk renkli bir kâğıt vardı. Epey eski bir kâğıt olmalıydı. Mürekkep fırçasıyla bir şeyler yazılmıştı fakat karakterler epey yıprandığı için

Ninova Ninova

okuyamadım.

Yoşie: Sanırım 30 yıl oldu. Evlenmeden kısa bir süre önce babanın ailesinin evine gittik. Orada kayınpederim bana "sol el anma törenini" anlattı. Oldukça ürpertici bir konuşmaydı. Oğlunun evleneceği kişiye neden böyle bir şey anlatıyor, diye düşündüm fakat ben de genç olduğumdan üstünde o kadar kafa yormadım. Ama... tüm bunların ciddiyetini sonradan kavradım. Bu, Katabuçi Ailesi'nin on yıllardır sürdürdüğü lanet gibi bir gelenekti.

Aşağıda bahsi geçenler, Yoşie Hanım'ın anlattıklarından sadece yayımlanabilecek kısımların derlemesidir.

Kardeşler

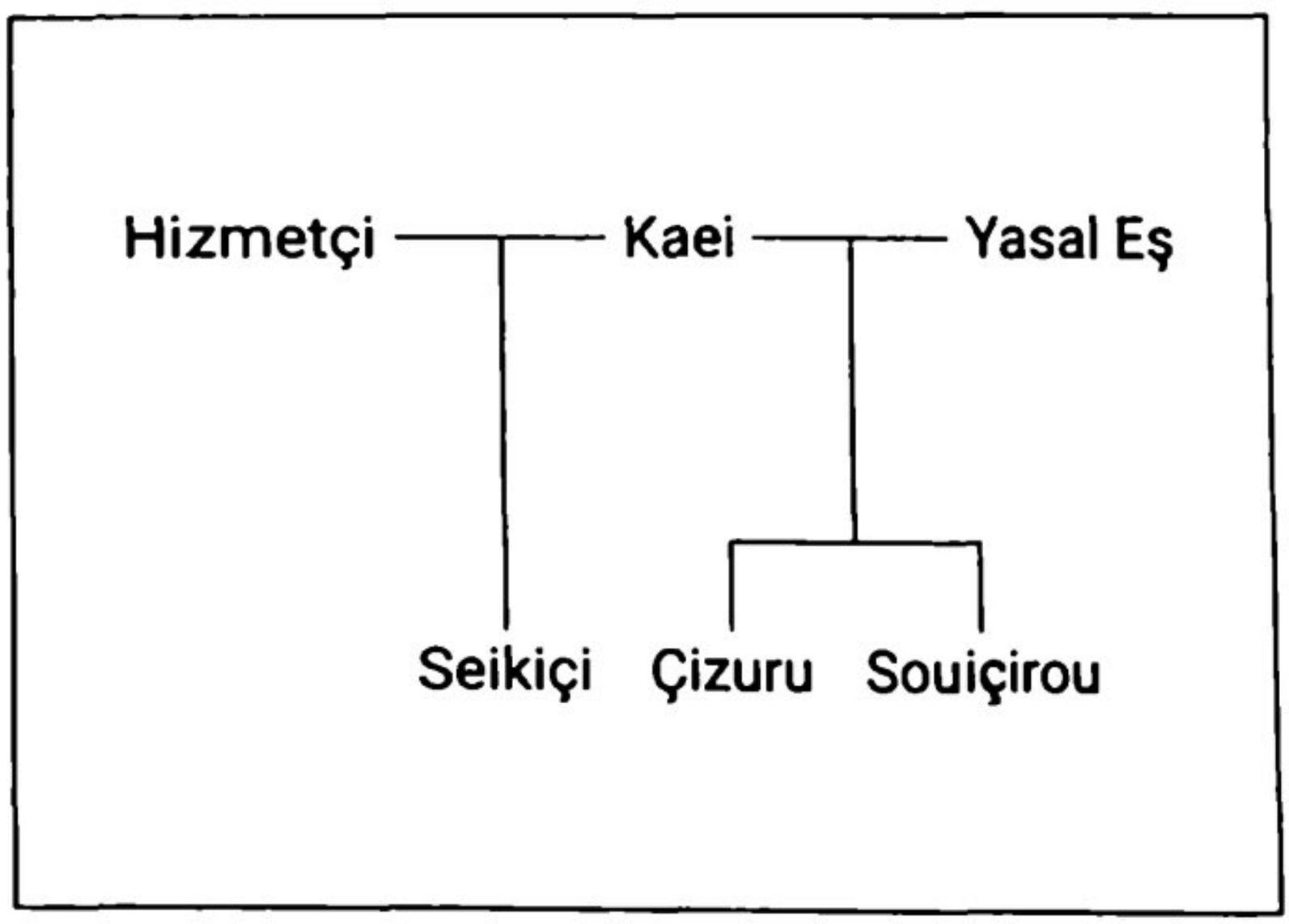
Geçmişte Katabuçi hanesi ... bölgesinde sahip oldukları birçok işletme aracılığıyla büyük bir servet elde etmiş. Bu başarıya en çok katkıda bulunan kişi, Meiji'nin 32. yılından Taişo'nun 4. yılına kadar evin reisi görevini sürdüren Kaei Katabuçi isimli bir şahsiyetmiş. Kaei'nin cesur kişiliği ve üstün yönetim becerileri sayesinde işlerinin başarısı büyük ölçüde artmış. Fakat 50'li yaşlarına geldiğinde kronik hastalığı gitgide kötüleşmiş ve yönetimin başından çekilip bu pozisyonu çocuğuna devretmiş.

Kaei'nin; **Souiçirou, Çizuru ve Seikiçi** adlarını verdiği üç çocuğu varmış.

En büyük oğlu olan Souiçirou, babasının aksine içine kapanık bir kişiliğe sahipmiş. Kız kardeşi Çizuru ile oldukça yakın ve

büyüse bile onunla beraber evcilik oynayacak garip bir genç adam olduğu anlatılırmış. Onun tam tersi küçük oğlu Seikiçi, hem edebi hem askeri becerilere sahip, yetenekli bir genç adammış. Çocukluğundan beri güçlü bir kalbe ve insanları bir araya getirebilme yeteneğine sahipmiş. Seikiçi'nin Katabuçi Ailesi'nin sıradaki reisi olmaya layık olduğu apaçık ortadaymış.

Fakat Kaei'nin mirasçısı olarak seçtiği, büyük oğlu Souiçirou olmuş. Bunun sebebi Seikiçi'nin doğumuna dayanıyormuş.

Aslında kardeşler arasından yalnızca Seikiçi yasal olarak oğlu değilmiş. O, Katabuçi hanesinde çalışmakta olan bir kadınla yaşadığı yasak aşkın meyvesiymiş. Kaei, toplumsal saygınlığını düşünüp evi bir cariyenin oğluna miras bırakmaya tereddüt etmiş. Fakat Kaei, Souiçirou'nun aileyi yönetmeye layık olmadığının da farkındaymış. Ailenin gerçek reisini Seikiçi olarak seçip Souiçirou'yu göstermelik bir reis yapmak gibi bir planı varmış.

Ninova Ninova

Fakat olaylar Kaei'nin düşündüğü gibi gitmemiş. Seikiçi, Souiçirou'nun gölgesinde kalmayı reddedip evden ayrılmış. Seikiçi'nin hislerini anlamıyor değilim. Öz babası tarafından, "Sen cariyenin çocuğu olduğun için evin reisliğini hak etmiyorsun" gibi bir muameleye maruz kalmış sonuçta. Eminim bu onu çok sinirlendirmiştir.

Diğer bir yandan Ana Katabuçi Ailesi, Souiçirou'yu destekleyerek sorumluluklarını üstlenmiş. Ama Souiçirou babasının sırtından geçinerek sürdürdüğü hayatından tatmin olamamış. Her gün gözlerinin önünde zayıflayan babasını gördüğünde bir gün Katabuçi Ailesi'ni yönetmesi gerekenin kendisi olduğunu fark etmiş. Bununla beraber her gün işiyle ilgili yeni bir şey öğrenmek adına var gücüyle çalışmış. Kaei, Souiçirou'nun bu halini oldukça güvenilir buluyormuş.

Fakat Kaei'nin bir endişesi daha varmış. Bu, Souiçirou'nun düğünüyle alakalı bir sorunmuş. Souiçirou oldukça geç olgunlaşmış ve 24 yaşını geçse bile ömründe bir kere bile bir kadınla ilişkisi olmamış. Bu, gelecekte Katabuçi hanesinin mirasının aktarılmasıyla ilgili bir soruna yol açabilirdi. Böyle düşünen Kaei, Souiçirou için bir evlilik ayarlamaya karar vermiş.

Kaei'nin Souiçirou ile evlenmesi için seçtiği kadın, o zamanlar konaklarında çalışmakta olan **Uşio Takama** adlı bir kadınmış. Uşio, 12 yaşındayken Katabuçi Ailesi için çalışmaya başlamış, temizlik ve yemek pişirmek gibi çeşitli görevleri üstleniyormuş. Onun bu çalışkan halini beğenen Kaei, 16 yaşma basan Uşio'yu Souiçirou'nun bakımından sorumlu kılmış. Sonrasında üç yıl boyunca görevine sadık bir şekilde çalışan, Suiçirou'nun kişiliğine hâkim ve ona yaşça yakın olan Uşio, Kaei tarafından oğluna uygun bir eş olarak seçilmiş.

Ninova Ninova

Uşio Takama: O zaman 19 yaşındaymış. Fakir bir aileden gelen Uşio, genç yaşta ailesini kaybetmiş, bir akrabasının evinden diğerine dolanırken yol kenarlarında açlıkla mücadele ettiği bir çocukluk geçirmiş. Katabuçi hanesinde çalışmaya başladıktan sonra bile bir hizmetkâr olarak konumu zayıfmış. Üstleri tarafından sabahtan akşama kadar çalıştırılırmış.

İşte o gün, Uşio'nun hayatındaki en büyük dönüm noktası gelip çatmış. Aile reisi Souiçirou ile yaptığı evlilik, o güne kadarki hayatını tamamen değiştirmiş. Hizmetçi kızdan evin hanımlığına terfi etmiş. İstediği her şeyi elde etmiş ve neşeyle dolup taşmış.

Kaei oğlunun evliliğine tanıklık ettikten birkaç gün sonra sanki rahatlamış gibi son nefesini vermiş. Souiçirou'nun eşi olan Uşio rüya gibi günler geçiriyormuş. Lüks yemekler yemiş, güzel kıyafetler giymiş, herkes karşısında başını eğmiş. Sürekli bir bataklığın dibinde acı içinde yaşayan Uşio için bunlar keyifli günlermiş. Fakat hayatının bu rahat günlerinde bile bir endişesi varmış. Bu, kocası Souiçirou'nun davranışlarıymış. Souiçirou, Uşio'ya karşı oldukça nazik olsa da ona asla karısı gibi davranmamış. Bir kez bile karı-koca ilişkisi yaşayamamışlar.

Uşio bir gece uyandığında, yanında olması gereken kocasının orada olmadığını fark etmiş. Souiçirou bir saatlik bir aradan sonra odaya geri dönmüş. Bu her gün yaşanmaya devam edince bir şeylerden şüphelenen Uşio, en sonunda Souiçirou'yu takip etmeye karar vermiş.

Souiçirou'nun gittiği yer, kız kardeşi Çizuru'nun odasıymış.

Ninova Ninova

Tehlike

Tam da o sırada, Katabuçi hanesinin üzerini kara bulutlar kaplamış. Katabuçi hanesinin gelişimi, Kaei'nin diktatörlüğünden geçiyormuş. Souiçirou çabalamış olsa da babasının tırnağı bile olamamış ve yetenekli şahsiyetler bir bir haneyi terk edince iş performansı giderek düşmüş. Birkaç yıl sonra da bir olay gerçekleşmiş.

Çizuru, Souiçirou'nun çocuğuna gebe kalmış!

Katabuçi hanesini büyük bir kargaşa kaplamış. Aile reisinin öz kız kardeşiyle zina yapması skandalı dışarıda duyulursa Katabuçi hanesinin adı sonsuza dek lekelenecekmiş. Yetkili kişiler, olayla ilgili gerçeklerin ortadan kaldırılması için ellerinden geleni yapmış fakat tesadüfen bu olay bir kişinin kulağına gitmiş. O kişi, Souiçirou'nun erkek kardeşi **Seikiçi**'ymiş. Seikiçi oldukça beklenmedik bir harekette bulunmuş. Katabuçi hanesine dalıp tüm yetkililerin önünde Souiçirou'yu azarlamış.

"Katabuçi Ailesi kız kardeşime böyle bir ahlaksızlıkta bulunan birinin eline bırakılamaz. Zaten Souiçirou, Katabuçi hanesini yönetebilecek bir kapasiteye sahip değil" diye iddialı bir konuşma yapmış. Çoktan bağımsız bir aile kurmuş bir yan aile üyesinin ana aile evine girip reislerine hakaret etmesi, dönemin değer yargılarına göre düşünülemeyecek bir saygısızlıkmış. Fakat Souiçirou'nun yetersizliğinden rahatsız olan ailenin üst yetkilileri arasında Seikiçi'ye katılan birçok kişi varmış.

Ninova Ninova

Katabuçi hanesinin zayıflığını yakalayan Seikiçi, ardından hem sert hem de yumuşak tavırları ustaca kullandığı pazarlıklarla ana ailenin kilit kişilerini birer birer satın alıp yan aileye dahil etmeye başlamış. Souiçirou buna direnebilecek bir güce sahip değilmiş. Böylece Ana Katabuçi Ailesi, haksız bir şekilde tüm mülkiyet ve işletme yönetimi haklarının neredeyse hepsini yan aileye devretmiş.

Ana aileye bırakılan yalnızca konak, biraz arazi, servetin bir kısmı ve birkaç çalışanmış. Seikiçi, eskiden onu aşağılayan Katabuçi hanesi ve abisinden intikamım bu şekilde almış.

Bu kargaşa içerisinde kurban olan kişi, Souiçirou'nun karısı Uşio olmuş. Rüyalarının da ötesi bir yaşantıyı tam elde ettim derken tekrar acınası, fakir hayatına dönmüş. Souiçirou'nun karısı olduğu sürece yan aileye taşınması da mümkün değilmiş. Dağın içinde çökmeye yüz tutmuş konakta ona karşı bir aşk beslemeyen kocası ve kocasının çocuğunu taşıyan görümcesiyle beraber yaşıyormuş. Bu cehennem gibi yaşantı içerisinde Uşio zamanla aklını kaybetmiş. Onun tuhaflığını fark eden ilk kişi konakta çalışan bir kadın olmuş. Ona seslenildiğinde hiçbir tepki vermiyor gibi görünüyorken aniden bir çocuk gibi bencilce konuşmaya başlıyormuş. Önceden oldukça aklı başında, sağlam iradeli biri olması sebebiyle bu ani değişimi oldukça tuhaf görünmeye başlamış.

Bir süre sonra gün boyu bir yerlere bakarak dalıp gider, zaman zaman yüksek sesle ağlar ve tırnaklarıyla kendi vücudunu tırmalar olmuş. Onun bu anlaşılmaz davranışları giderek göze batmaya başlamış. Suçluluk duyuyor olacak ki Souiçirou, Uşio'nun kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye karar vermiş. Fakat onun bu nezaketi bir trajediye sebep olmuş.

Ninova Ninova

Günlerden bir gün Uşio hurma yemek istediğini söylemiş. Souiçirou, Uşio'nun odasına getirdiği hurmaları bıçakla dilimlemiş. Uşio birkaç parça yedikten sonra yemeyi bırakınca Souiçirou geriye kalan hurmaları Uşio'nun başucuna bırakıp odadan çıkmış. O sırada bıçağı da odada bıraktığını fark etmemiş. Bundan on dakika sonra bir tuhaflık sezen Souiçirou, aceleyle Uşio'nun odasına koşmuş fakat çok geç kalmış...

Souiçirou'nun gözüne ilk çarpanlar, odanın ortasında vücudu kanla kaplı bir şekilde yatan Uşio ve *tatami*nin üzerindeki kanlı el izleri olmuş. Uşio'nun, sol bileğine bıçağı sapladıktan sonra kana bulanan avcunu defalarca ama defalarca *tatami*ye vurduğu anlaşılmış. Kemikleri kırılmış, eti parçalanmış, sol bileği bir parça deriye tutunarak sarkar hale gelmiş. Bu bir intihar mıydı yoksa kendine zarar vermeye başladığında aşırıya mı kaçmıştı, bugün hâlâ bilinmiyor. Fakat Souiçirou, Uşio'nun kendisi yüzünden öldüğünü düşünerek büyük bir şok yaşamış.

İkizler

Uşio'nun ölümünden birkaç ay sonra Çizuru ikiz oğullarını dünyaya getirmiş. Souiçirou çocuklarıyla karşılaştığında dehşete düşmüş. Büyük çocuğu tamamen sağlıklıymış fakat küçük çocuğunun sol bileği yokmuş. Bu inanılmaz derece korkutucu bir tesadüf gerçekten de... Günümüzde ensestin resesif genleri güçlendirdiği ve çocuklarda kusurlu doğumlara yol açtığı çok iyi bilinen bir gerçek. Katabuçi Ailesi'nde bundan önce de aynı tarzda sakatlıkları olan sayısız kişi görülmüş. Fakat bu konuda bilgisi olmayan Souiçirou, bu sakatlığı aklında Uşio ile bağdaştırmış ve bunun Uşio'nun laneti olduğunu düşünmüş. Souiçirou ve Çizuru, bu laneti kaldırabilmek adına tapınak tapınak

gezmişler. Bir tapınak rahibinin yönlendirmesiyle, Budizm'de tılsım anlamı taşıyan "asa*" ve "momo**"yu kullanarak iki çocuğuna **"Asata"** ve **"Momota"** adlarını vermişler.

Rankyou

Asata ve Momota üç yaşındalarken bir kadın Katabuçi Ailesi'ni ziyarete gelmiş. Kadın **Rankyou** adında gizemli bir büyücüymüş.

Kadın eve girer girmez, "Bu ev bir kadının kiniyle dolu. Geçmişte bu evde senin karın öldü, değil mi?" demiş Souiçirou'ya.

Hiçbir şey söylememiş olmasına rağmen neler olduğunu tutturan bu büyücünün duru görüsüne hayran kalan Souiçirou, Rankyou'ya güvenmeye karar vermiş ve o vakte kadar olan biten her şeyi bir bir anlatmış. Souiçirou'nun anlattıklarını dinleyen Rankyou şöyle demiş:

"Uşio Hanım'ın kin tuttuğu siz karı-koca değilsiniz. Her şeyi ondan çalan kardeşiniz Seikiçi'ye kin tutuyor. Onun bu kini Momota'yı da etkilemiş. Eğer Seikiçi'den intikam almazsanız bu lanet er geç bir gün Momota'yı öldürecek."

Rankyou, Souiçirou'ya Uşio'nun lanetini çözmek için yapması gerekenleri detaylıca anlatmış. Bu söylediklerini şu şekilde özetleyebilirim:

Momota'yı güneş ışığının ulaşmadığı bir odaya kapatın.

---

* Kenevir.

** Şeftali.

Ninova Ninova

Konaktan uzak bir yere bir *tatami* odası dikip oraya Uşio için bir sunak yapın.

Momota 10 yaşına bastığında Seikiçi'nin çocuğunu ona öldürtün.

Kurbanın sol bileğini kesip Budist sunağına sunun.

Momota'nın ağabeyi Asata, ona bir koruyucu olarak yardım edecek.

Bunu Momota 13 yaşma gelene kadar her yıl tekrarlayın.

Rankyou bu ayini "sol el anma töreni" olarak adlandırmış. Uşio'nun lanetinden korkan Souiçirou, Rankyou'nun söylediği şekilde ayini gerçekleştirmek için hazırlık yapmaya başlamış. Burada Yoşie Hanım'a bir soru sordum. Konuşmasını bölmenin kabalık olacağını düşünüyordum fakat ikna olamayacağım birçok nokta vardı.

Yazar: Affedersiniz... Rankyou dediğiniz kişi kimin nesi böyle? Uzakta bir *tatami* odası inşa edin, Seikiçi'nin çocuğunu öldürün, gibi şeyler söylüyor. Nereden bakarsak bakalım bu söylemler kulağa oldukça şüpheli geliyor.

Yoşie: Evet, aynen söylediğiniz gibi ben de bunun arkasında bir şey olduğunu düşündüm.

Ve daha önce bir şekilde Rankyou'yu araştırdım. Araştırdığımda hiç beklenmedik bir şeyle karşılaştım. Aslında Rankyou, **Seikiçi'nin akrabasıymış.**

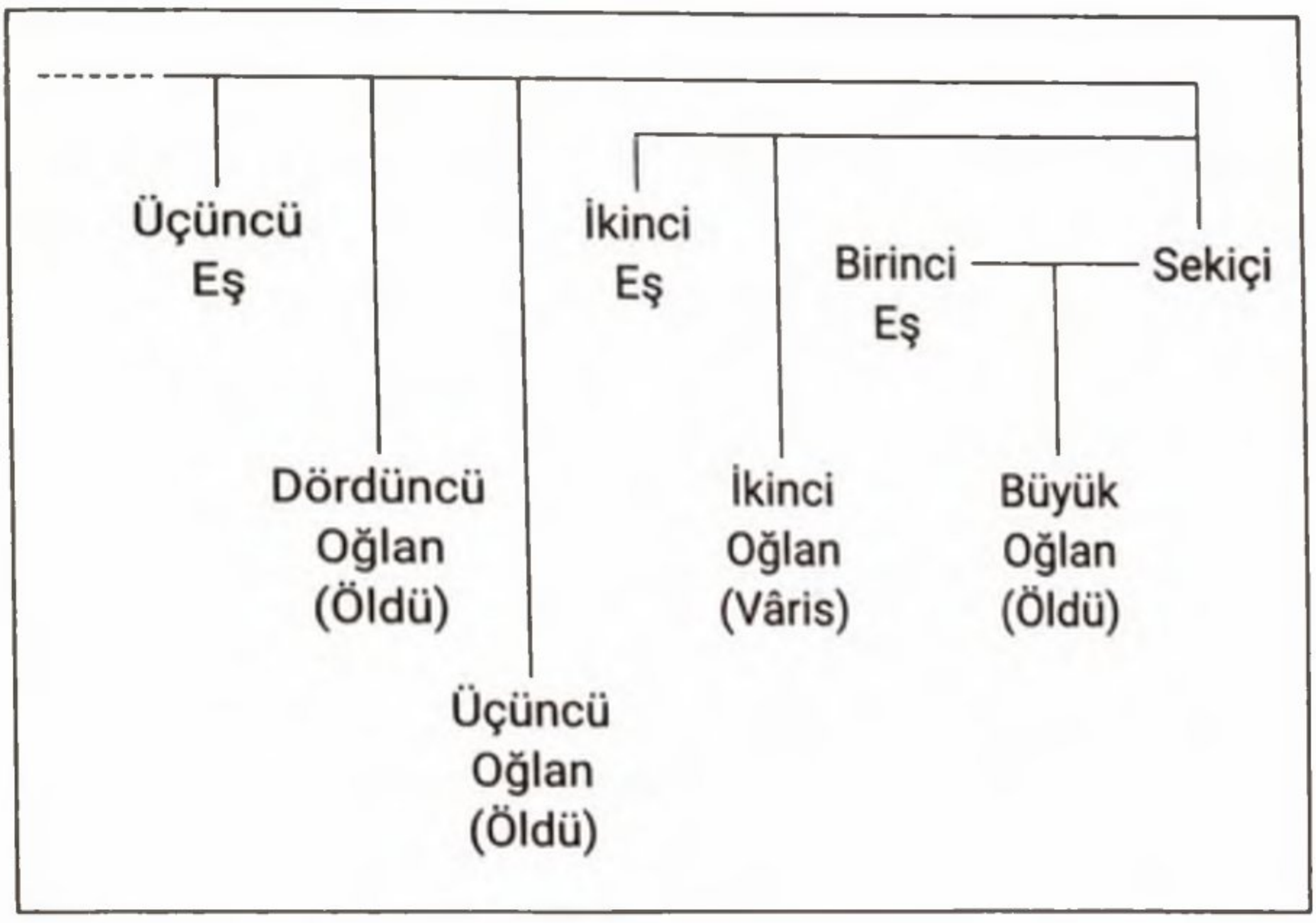
Katabuçi Yan Ailesi

Yoşie: Seikiçi, şehvete epey düşkün, 20 yaşında çoktan beş karısı olan biriymiş. Rankyou, ikinci karısı olan Şizuko'nun kız kardeşiymiş. Tabii ki "Rankyou" sahte ismi olup gerçek ismi "Miyako" imiş.

Yazar: Yani Rankyou... Seikiçi'nin baldızı. Neden bu kadın, **enişte**sinin çocuğunu öldürmesi için Souiçirou'yu yönlendirmiş olabilir ki?

Yoşie: Muhtemelen varisin kim olacağıyla alakalı bir meseleydi. O zamanlar Seikiçi'nin altı çocuğu varmış. Aralarından üçü genç yaşta hayatını kaybetmiş.

Ölenler, birinci karısının doğurduğu **en büyük oğlu**, üçüncü karısının doğurduğu **üçüncü ve dördüncü oğulları** imiş. Ve sonuç olarak onun varisi olan ikinci karısı Şizuko'nun doğurduğu **ikinci oğlu** olmuş.

Ninova Ninova

Yazar: Yani... İkinci karısı kendi çocuğunun varis olması için...

Seikiçi'nin beş karısı vardı. "Ne olursa olsun çocuğumu varis yapacağım" diyen annelerin birbirleriyle karşı karşıya geldiği ve eşler arasında sürekli bir güç savaşı olduğunu hayal etmek güç değil. Diğer çocukların annelerinin hepsi birbirine rakipti. İkinci eş Şizuko'nun kendi çocuğuna olan sevgisi kontrolden çıktı ve çocuğunun rakiplerini öldürmeyi planladı. Fakat kendisi direkt olarak duruma el atamazdı. İşte o noktada Ana Katabuçi Ailesi'ne gözünü dikti. Kız kardeşi Miyako'ya emir vererek bir büyücü kılığında ana ailenin içine sızmasını sağladı. Uşio'nun lanetinin verdiği korkuyla delirmek üzere olan Souiçirou'yu kendi oyununa düşürerek yaşı kendi oğluna yakın olan büyük oğulları üçüncü ve dördüncü oğlanları öldürttü. Konaktan uzakta yapılan *tatami* odasının arkasında gizlenen hapis odasında yaptılar bunları.

Yazar: Yani bu noktada ana ve yan ailenin bağlarının kopmadığı anlamına mı geliyor bu?

Yoşie: Muhtemelen. Ana ailenin uzakta bir *tatami* odası yaptırabilmesi, Şizuko aracılığıyla yan aileden para desteği almalarından dolayı gerçekleşebilmiştir.

Yazar: Anlıyorum...

Fakat buna rağmen hâlâ anlayamadığım bir şey vardı.

Yazar: Sizce neden Şizuko ve Rankyou, Souiçirou'nun kendisine değil de çocuklarına... Momota ve Asata'ya cinayet işlettiler?

Yoşie: Bu benim kendi düşüncem fakat bunu Şizuko'nun kendini korumak için yaptığını düşünüyorum.

Yazar: Nasıl yani?

Yoşie: Souiçirou cinayet işleseydi, suçluluk duygusundan dolayı teslim olma ihtimali vardı. Böyle olursa Şizuko'nun planları açığa çıkardı. Fakat katil çocukları olursa Souiçirou evlatlarını korumak için gerçekleri saklayacaktır, diye düşünmüş olabilir.

Yazar: Yani ağzını kapalı tutması için bir strateji bu.

Yoşie: Gerçekte böyle midir değil midir bilemiyorum.

Yazar: Sonrasında iki evin ilişkisi nasıl ilerledi?

Yoşie: Bu bilinmiyor. Belki de yan ev, ana evin hareketlerini fark edip iletişimi kesmiş olabilir. Sonrasında Pasifik Savaşı başladı ve yan ailenin işletmeleri hava saldırısında yıkıldı. Savaştan sonra bile toparlanamadıklarını ve Seikiçi'nin çocuklarının ülkenin dört bir tarafına dağıldıklarını öğrenmiştim. Yalnız ana ev dağın içinde olması sebebiyle hava saldırısından o kadar etkilenmemiş ve uzaktaki *tatami* odası da öylece kalmış. **Ne yazık ki kalmış**, desem daha doğru olabilir.

Yazar: "Sol el anma töreni" ayini de sonraki nesiller tarafından miras alınmış mı demek istiyorsunuz?

Yoşie: Evet. Son ana kadar Şizuko'nun planından bihaber olan Souiçirou, Rankyou'nun öğretilerine dürüst bir şekilde güvenerek bunları devam ettirmiş.

Sol El Anma Töreni

1. Katabuçi hanesinde sol eli olmayan bir çocuk doğduğu zaman onu karanlık bir odaya yerleştirip eğit.
2. Sol eli olmadan doğan çocuk 10 yaşına bastığında, ona Seikiçi Katabuçi'nin kanından birinin canını aldırıp sol elini kes.
3. Kesilen sol eli Uşio'nun sunağına adak olarak sun.
4. Sol eli olmayan çocuğun bir kardeşi olmadığı takdirde akrabalarından ona yaşça yakın birini koruyucu ilan et.
5. Bu ritüeli, sol eli olmayan çocuk 13 yaşına basana kadar her yıl uygula.

Souiçirou, Rankyou'nun söylediği bu beş kuralı toparlayıp Katabuçi Ailesi'nin değiştirilemez kuralları olarak çocuklarına öğretti, bunları harfiyen uygulamaları için sıkı bir şekilde tembihledi.

Yazar: Çocukları dediğiniz, Asata ve Momota mı?

Yoşie: İkisine de öğretti fakat Souiçirou ve Çizuru'nun bir çocuğu daha vardı. Adı **Şigeru**'ydu.

Yuzuki: Ne?!

Bu vakte kadar sessizce dinleyen Yuzuki Hanım bir anda sesini yükseltti.

Yuzuki: Şigeru dediğin, yoksa...

Yoşie: Evet, senin deden.

Şigeru

O evde yaşamış olan Yuzuki Hanım'ın dedesi, çocukluğunda direkt olarak Souiçirou'dan sol el anma törenini öğrenerek yetiştirilmişti demek.

Yoşie: Asata ve Momota genç yaşta öldükleri için Katabuçi Ailesi'nin mirası Şigeru'ya kaldı. Fakat Momota'dan sonra bir daha sol eli olmayan bir çocuk doğmadığı için bu ritüel de gerçekleştirilmedi. Ne var ki böyle bir çocuk, o günden 80 yıldan fazla geçtikten sonra 2008 yılında dünyaya geldi. O çocuk, eltim Misaki'nin çocuğuydu...

Yuzuki: Evet, hamileliğinin dördüncü ayında geçirdiği sağlık kontrolünde çocuğunun sol eli olmadığı ortaya çıkmış. Bunu hatırlıyorum.

Yazar: Bu, çocuk doğmadan önce biliniyordu yani.

Yoşie: Evet. Aslında Misaki bu konuda bana danışmıştı. Bir gece telefonum çaldı. Misaki'nin sesi, telefondan bile anlaşılabilecek kadar sarsılmış geliyordu. "Yoşie, ne yapacağım ben, karnımdaki bebeğimin sol eli yokmuş" dedi.

Ninova Ninova

Bunun ne anlama geldiğini tabii ki biliyordum. Ama o zamanki toy halimle, "Hiç sıkma canını. Kayınpederimle kayınvalidemin ciddi ciddi öyle bir geleneğe uyacağını düşünmüyorum" dedim. Ben öyle deyince Misaki sert bir tonla, "Sen hiçbir şey bilmiyorsun Yoşie. Onlar öyle insanlar değiller" diye kızdı. Şimdi düşününce Misaki'nin dediklerini anlayabiliyorum. Bunu daha sonradan duydum ama benimle konuştuğunun ertesi günü, kayınpederim ve kayınvalidem Misaki'yi eve hapsetmiş.

Yazar: Eve mi hapsetmişler?!

Yoşie: Evet. Onu bir ay sonra serbest bırakmışlar. Tam da hamileliğinin 22. haftasına denk geliyor. 22. hafta artık kürtajın mümkün olmayacağı haftadır.

Yazar: Misaki Hanım'ın kürtaj yaptırarak ritüelden kaçmasını engellemek istediler...

Yoşie: Evet. Bunu öğrendiğimde dehşete düştüm. Kayınpederim ve kayınvalidem bu konuda ciddilerdi. Özellikle küçüklüğünde Souiçirou tarafından beyni yıkanmış olan kayınpederim buna çok inanıyordu. Uşio'nun lanetine...

Yazar: Sahiden de "Ağaç yaşken eğilir" derler ama çocukken inandırılmış olsa dahi böyle bir deliliğe on yıllarca inanmış olması biraz fazla.

Yoşie: Aslında bunun da bir sebebi var. Katabuçi Ailesi'nin konak haricinde de büyük bir arazisi vardı. Bu arazi savaştan sonraki ekonomik genişlemeyle beraber aile için büyük bir gelir kapısı olmuş. Bu yüzden kayınpederim hiç çalışmamış, öm-

rünün büyük bir kısmını evinde geçirerek yalnızca sınırlı sayıda insanla ilişkisi kurmuş. Katabuçi Ailesi'nden maddi yardım alan akraba veya tanıdıklarından hiçbiri kayınpederime karşı gelmemiş ve onun fikrini değiştirme fırsatını kaybetmişler diye düşünüyorum.

Yazar: Anlıyorum.

Yoşie: Misaki böyle bir durum içerisinde çocuğunu doğurmak zorunda kaldı.

Misaki'nin Youiçi adlı bir büyük oğlu vardı ve aslında koruyucu olması gereken oydu. Ama o yılın ağustos ayında bir kaza geçirerek öldü.

Yuzuki: Anne, sen You'nun geçirdiği kaza hakkında ne düşünüyorsun?

Yuzuki Hanım çekine çekine bu soruyu sorduğunda Yoşie Hanım bir süre düşündükten sonra cevap verdi.

Yoşie: You ölmeden bir ay önce baban bana, "Yoşie, senin anne tarafındaki nenenin kızlık soyadı Katabuçi'ydi, değil mi?" dedi. Ne olur ne olmaz soyağacımı araştırmamı istedi. Başlarda bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım.

Ama bana söylediği gibi aile kayıtlarımı araştırdığımda gerçeğe ulaştım.

Benim nenem, Yayoi Katabuçi, Seikiçi'nin yedinci çocuğuymuş.

Yuzuki: Ne?!

Yoşie: İlk başta buna inanamadım. Ama ne kadar araştırırsam araştırayım gerçek değişmiyordu. Ben Katabuçi yan ailesinin kanındanım. Yani sol el anma töreninde öldürülecek taraftan biriyim. Benim çocuğum olan sen ve ablan da aynı şekilde bu kandan geliyorsunuz. Baban, bizim gelecekte sol el anma töreninin hedefi olmamızdan endişeleniyordu.

Yuzuki: You bizi öldürecek şekilde kışkırtılabilirdi mi demek istiyorsun?

Yoşie: Bu epey düşük bir ihtimal ama imkânsız da değildi. Baban, "Bunu bana bırak" dedi sadece. Ne demek istediğini çok sonra anladım. You öldüğünde açıkça ortada bir tuhaflık vardı. Ben hemen babandan şüphelendim. Ertesi gün ona sorduğumda yaptıklarını ağlayarak itiraf etti. "Her şey ailemi korumak içindi" dedi.

Yuzuki: Bu hiç normal değil... You'yu öldürdü, ablam bir suçlu oldu. "Ailesini korumak" dediği şey bu muymuş?..

Yoşie: Baban da bunun farkındaymış. "Ben kendimi kaybetmiştim. Neden öyle bir şey yaptım?" diye kendi kendine aklını kaçırana kadar hayıflanıp durdu. Tabii ki ne kadar pişman olursa olsun yaptığı affedilebilecek bir şey değil. Bu olayı hallet-menin birçok yolu bulunabilirdi. Baban, Katabuçi Ailesi'nin onun aklıyla oynamış olabileceğini düşünüyordu. Çocukluğunda deden tarafından sol el anma töreni öğretilerek yetiştirilmiş. Çarpık bir değer yargısıyla yetiştirilmesine rağmen kalbinin derinliklerinde ailesini korumak istiyordu. Bunu sana söylememiştik ama o kaza sırasında baban sarhoş değildi. Son ana kadar suçluluk duygusu onu içten içe yiyip bitirdi ve o, ölümü seçti. Başka bir deyişle oldukça acınası biriydi.

Yoşie Hanım derin bir iç çekti. O sırada Yuzuki Hanım kısık sesle konuştu.

Yuzuki: Onu neden verdin?

Yoşie: ...

Yuzuki: Ablamı neden öyle insanların eline verdin? Reddetseydin ya...

Yoşie: Beni tehdit etti... Deden... Bu tehdidin sadece kelimelerle sınırlı kalmayacağını düşündüm. O geleneği korumak adına gebe gelini Misaki'yi eve kapatacak kadar gözünü karartmıştı. Ablana veya sana zarar verebileceğini düşününce itiraz etmeden Ayano'yu ona verdim. Böylece ikinizin yaşamı da garantilenecekti. En azından ben öyle düşündüm...

Yuzuki: Ama... Kaçamaz mıydın? Polise de gidebilirdin.

Yoşie: Benim de niyetim buydu. Ama bunu yapmak için hazırlığa ihtiyacım vardı.

Bu yüzden ablanı bir kez onlara verip hazırlık yapmak için zaman kazandıktan sonra ablanı nasıl geri alacağımın planını yapabilirim diye düşündüm. Ama bu oldukça naif bir fikirdi. İzleniyordum. Baban öldüğü zaman evimize gelip giden bir adam vardı, hatırlıyorsun değil mi? O kayınvalidemin yeğeni Seiji'ydi. "Evinize ekmek getiren biri olmaması zor değil mi, artık size ben bakacağım" demişti ama aslında ben bir şeyler yapmaya kalkışmayayım diye beni gözlüyordu. Katabuçi hanesi böyle bir bataklık.

Yuzuki: ...

Ninova Ninova

Yoşie: Ama bu yalnızca bir bahaneydi. Çünkü ben... Sonuç olarak Ayano'yu terk ettim.

Yuzuki: Neden... beni seçmedin?

Yoşie: Ne?

Yuzuki: "Aileden yaşı yakın bir çocuk" olduğuna göre beni de seçebilirdin. Neden ablamı seçtin?

Yoşie: Çünkü babanla ben umutsuzca direndik. O zamanlar sen 10 yaşındaydın. Henüz çok küçük olduğundan, Katabuçi ailesinin beyin yıkamasına maruz kalırsan tamamen onların değer yargılarını benimseyebileceğimi düşündük. Ablan sana kıyasla neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırabilecek yaştaydı. En azından kişiliği bundan etkilenmez diye düşündüm. Bunun doğru bir karar olduğunu söyleyemem. Ama ablan değişmedi. Aslında ablandan ayda bir mektup geliyordu.

Yuzuki: Ne?

Yoşie: Tabii ki bu mektuplar deden ve nenen tarafından kontrol edildiği için havadan sudan içeriktelerdi. Ama mektubun içinde her zaman ailemiz hakkında endişelendiğini söyleyen sözler vardı. Özellikle seni çok düşünüyordu Yuzuki. "Yuzuki'yi endişelendirmek istemiyorum. Bu yüzden ona hiçbir şey söylemeyin. Yuzuki'nin hiçbir şey bilmeden beni unutup özgürce yaşamasını istiyorum" diyordu. Gelen her mektupta böyle birkaç cümlesi olurdu.

Yuzuki: Bunu... hiç bilmiyordum.

Ninova Ninova

Yoşie: Baban da ablan gibi düşünüyordu. "Ne olursa olsun Yuzuki'ye hiçbir şeyden bahsetme" derdi her zaman. Senin mutluluğun, ablanla babanın ve tabii ki benim de mutluluğumdu. Bu, ailemizin tek dileğiydi.

Yuzuki: Bana bu yüzden mi... yıllarca hiçbir şey söylemedin?

Yoşie: Evet. Ama bunu senden saklayabileceğime dair güvenim yoktu. Dile getirmesem bile birlikte olduğumuz sürece bir gün elbet öğrenecektin. Bu yüzden aramıza mesafe koymak adına benden nefret edeceğin bir tavır aldım. Özür dilerim...

Plan

Yuzuki: Bu... ablamın şu an bile Misaki Yenge'nin çocuğuna... cinayet işlettiği anlamına mı geliyor?..

Yoşie: Ben de öyle düşünüyordum. Ta ki düne kadar.

Yuzuki: Nasıl yani?

Yoşie: Mektubun devamını sen oku.

Yuzuki Hanım korka korka mektubu eline aldı.

Ayano anma törenini anlattı bana. Yoşie Hanım, bunu sizin de çok iyi bildiğinizi düşünüyorum. Anlattığı şeylerin hepsi gerçeklikten çok uzaktı. Bunlara bir anda inanamadım. Fakat ağlayarak bunları anlatan Ayano'nun yalan söylediğini de düşünemedim.

Ninova Ninova

"Ben birkaç yıl sonra suçlu olacağım. Eğer benimle bağlantın olursa senin de başın belaya girebilir. Bu yüzden artık ayrılalım" dedi Ayano.

Ben, "Böyle bir ritüeli üstlenmene gerek yok. Kaçabilirsin" dedim sayısız kez fakat Ayano, "Bu imkânsız" demekte diretti, başka bir şey de söylemedi. Ayano sürekli gözetleniyor ve tehdit ediliyordu. Kaçabilmesinin bir yolu yoktu.

Ayano'yu kurtarmamın biri yolu yok muydu? Enine boyuna düşünmemin sonucunda bir plan kurdum. Bu oldukça kabataslak ve sonucu belirsiz bir plandı fakat Ayano'yu kurtarmanın bundan başka bir yolu kalmamıştı. Birkaç gün sonra yarı zamanlı bir işte çalışarak biriktirdiğim parayla, şimdi düşününce oldukça uzun zaman çalışmıştım, bir yüzük alıp ona evlenme teklifi ettim. Ayano'nun kafası karışmıştı. Buna şaşırmadım. Ben bile bunun oldukça ani bir teklif olduğunu düşünmüştüm. Fakat benim düşündüğüm plan için "evlilik" ne olursa olsun şarttı. Sonrasında Ayano'ya planımı anlatıp haftalarca dil döktükten sonra sonunda ikna oldu.

Liseden mezun olmamızın ardından hemen evlendik. Ben, babam ve annemin itirazlarına karşı çıkıp Katabuçi Ailesi'ne içgüvey oldum. Yani bu Katabuçi Ailesi'nin bir ferdi olup Ayano ile beraber sol el anma töreninin koruyucusu olacağım anlamına geliyordu. Katabuçi Ailesi'ne gittiğim ilk kez öncelikle saklı odaya götürüldüm.

Orada Ayano'dan duyduğum gibi bir erkek çocuğu vardı. Doğuştan sol eli olmaması sebebiyle pençesine düştüğü bu makûs kaderi sırtında taşımak zorunda kalan bu çocuğun adı Momoya idi. Annesi Misaki, Momoya'nın doğumundan sonra evi terk

Ninova Ninova

ettiği için yetim bir çocuktu. Cüssesi onun yaşındaki çocuklarla neredeyse aynıydı. Fakat sağlıksız görünen solgun teni ve sanki tüm duyguları sökülüp alınmışçasına duran yüz ifadesi, yetiştiği ortamın anormalliğine dair her şeyi anlatıyordu.

Momoya, 6 yaşında denilemeyecek kadar zeki, sorulanlara oldukça düzgün cevaplar veren bir çocuktu. Aktif olarak hareket etmek, kendi hislerini ve arzularını dile getirmek gibi hiçbir eylemde bulunmuyordu. Daha önce televizyonda ailesi tarafından yeni bir dine mensup olmaya zorlanan çocuklarla alakalı bir film izlemiştim. Aynı o filmi izlerken hissettiğim gibi bir şey hissettim. Katabuçi Ailesi, Momoya'nın kişiliğini ondan çalmış gibiydi.

O gece bir düğün kutlaması hazırlandı. Katılanlar Ayano'nun dede ve nenesi olan Şigeru ve Fumino, Ayano, ben ve Seiji isimli bir adamdı. Seiji, Fumino Hanım ve Şigeru Bey'in en çok güvendiği kişiydi. Katabuçi ailesinde benimle en çok ilgilenen kişi de bu adamdı. O zamanlar 40'lı yaşların sonunda, esmer tenli birisiydi ve genellikle gülümsemesine rağmen karşısındakine gözdağı veren bir havası vardı.

Ziyafetten sonra bana yaklaşıp, "Senin için de zor bir dönem olacaktır fakat ortalığı karıştırmamak için elinden geleni yap. Momoya zavallı bir çocuk. Ona mümkün olduğunca iyi davran" diye kulağıma fısıldadığını hatırlıyorum.

Sonrasında ben Momoya 10 yaşına basana kadar Katabuçi Ailesi'yle yaşadım ve koruyucu olmak üzere eğitim aldım. Ailedekilerin güvenini kazanabilmek adına mümkün olduğunca itaatkâr davrandım ve gelenekleri benimsemiş numarası yaptım. Ve ritüel başlamadan bir yıl önce planımı devreye soktum

Ninova Ninova

İlk olarak Şigeru Bey'e, "Kendi evimizi inşa etmemize izin verin lütfen," diye ricada bulundum. Sol el anma töreninin beş ana maddesinde, cinayetin işlenmesi gereken yer belirtilmemişti. Yani biz karı-koca olarak bağımsız bir şekilde kendi evimize çıkıp Momoya'ya orada cinayet işletebilirdik. Sonrasında cesedin sol elini Katabuçi hanesine verirsek ritüeli yerine getirebileceğimiz yönünde bir öneride bulundum. Şigeru Bey başta bu fikre çok sıcak bakmadı fakat Seiji'nin araya girmesi sayesinde iki şartla bunu onayladı.

Bize koştuğu iki şart şunlardı:

- *Evin planlarının çizilmesine Katabuçi Ailesi öncülük edecek.*
- *Seiji bizi düzenli olarak izleyecek.*

Bu şartlara uyduğumuz takdirde kendi evimizde yaşamamıza izin verdi. Yeni evimizin, o zamanlar Seiji'nin yaşamakta olduğu Saitama bölgesinde yapılması kararlaştırıldı.

Katabuçi hanesinden ayrılmadan önce Şigeru Bey bize bir liste verdi. Orada yüzün üzerinde insanın adresi yazıyordu. Listede yazanların hepsinin Katabuçi yan ailesinden hayatta kalan torunlar olduğunu söyledi. Yani "Öldüreceğiniz insanları buradan seçin" demek istedi.

Bu insanları nasıl araştırdı bilmiyorum fakat bununla beraber bir kez daha Katabuçi Ailesi'nin ne kadar korkunç olduğunun farkına vardım.

Yeni evimize 2016 yılının Haziran ayında taşındık. Sol el anma töreni eylül ayında gerçekleşecekti. Katabuçi ailesinin

Ninova Ninova

kurallarına uyarsak üç ay sonra birini öldürmek zorundaydık. Fakat benim, onlara uymaya niyetim yoktu. Katabuçi hanesini kandırıp hiç kimseyi öldürmeden bu vahşi ritüeli atlatabileceğimi düşündüm.

Öncelikle listede adı geçen kişilerin hayatlarını araştırdım. Ve Gunma bölgesindeki bir apartman dairesinde yaşayan T Bey isimli bir adamı hedef aldım. T Bey, o zamanlar 20'li yaşlarda serbest meslek çalışan biriydi ve komşularından duyduğuma göre tüketici finansmanından borç alıyordu. T Bey'in düzenli olarak gittiği bir bara gittim ve ona yaklaştım. Bir tesadüfmüş havası vererek birkaç kere beraber içki içmemizle birlikte yavaş yavaş bana kendini açmaya başladı. Ve sayısız buluşmalarımızdan birinde T Bey, "2 milyon borcum var, yarı zamanlı işlerin parasıyla ödemediğim için çok dertliyim" diye içindekileri döktü. Ben de ondan bu sözleri bekliyordum.

T Bey'e, "Senin borcunu devralacağım ve sana ek olarak 500.000 yen ödeyeceğim. Benim dediklerimi yapmanı istiyorum" diye bir teklifte bulundum.

Tabii ki başta bunun bir şaka olduğunu düşündü ve beni ciddiye almadı. Fakat sonrasında da birkaç kez daha bunun üzerine konuştuğumuzda vazgeçmediğimi görünce sonunda kabul etti.

"Bu teklifin çok şüpheli fakat şu anki yaşantımı değiştirebileceksem ya şimdi ya asla, sana güveneceğim" dedi.

Sıradaki görevim "ceset aramak" oldu. Bu plan için ne olursa olsun bir ceset gerekliydi. Bunun için ilk olarak Aokigahara Ormanı'na gittim. "Ormana gidersem intihar etmiş birinin ölü bedenini bulabilirim" diyerek bunun kolay olacağını düşün-

Ninova Ninova

müştüm. Fakat hiçbir şey umduğum gibi gitmedi. Geride bırakılmış birkaç eşya buldum fakat ne kadar ararsam arayayım bir cesede rastlamadım. Derin bir umutsuzluk içinde eve geri döndüm.

O sırada sol el anma törenine yalnızca bir hafta kalmıştı. Ceset bulamazsam planım suya düşecekti. Panik içinde ne yapacağımı düşündüğüm sırada kulağıma bir şey geldi. Komşu şehirde yerel topluluk başkanı olan Kiyoiçi Miyae adında bekâr bir adam, herhangi bir bildirimde bulunmaksızın toplantıya katılmamıştı. Bunu duyduğumda, içimi tarif edemeyeceğim kötü bir his kapladı. Kiyoiçi Bey'in adresini öğrenip onu evinde ziyaret ettim. Kapı zilini çaldığımda açan olmadı. Bu yüzden kapıyı itmeyi denedim, kilitli değildi. Yaptığımın kötü bir şey olduğunu düşünsem de kendimi durduramadım, odanın içine göz gezdirdiğimde yerde yatan bir erkek gördüm.

Vücudu çoktan soğumuş, etrafa haplar saçılmıştı. Muhtemelen bir hastalığı vardı ve nöbet geçirirken ilacını almaya yetişemeyerek hayatını kaybetmişti. Bu şeytanın ayarladığı bir denk gelişti sanki. O gece arabayla Kiyoiçi Bey'in evine kadar gittim ve onun cesediyle beraber eve döndüm. Arabayı sürerken, "Acaba bu yaptığım ne tür bir suç oluyor?" diye düşündüm. Biri beni böyle bulursa bundan kolayca sıyrılamazdım. Fakat başka bir seçeneğim yoktu. Eve vardığımda Kiyoiçi Bey'in sol elini kestim ve dondurucuya koydum.

Bir hafta sonra, sol el anma töreni gününün sabahı, arabayla T Bey'i almaya gittim. Ayano'dan o sırada yemek hazırlamasını istedim. T Bey'i alıp geldiğimde evin önünde daha önce gördüğüm bir araba duruyordu. Bu Seiji'nin arabasıydı. En büyük şansım Seiji'nin, "Ben eve girmeyeceğim. Dışarıda nöbet

Ninova Ninova

tutacağım" demesiydi. Sonrasında oturma odasında T Bey'e yemek ve içki ikram edip aradan bir süre geçtikten sonra onu odadan çıkarıp banyoya götürdüm. T Bey'e önceden rica etmem üzerine banyoya saklandı. Ben, önceden dondurucudan çıkarıp hazırladığım Kiyoiçi Miyae Bey'in sol elini bir kutuya koyup dışarıda nöbet tutmakta olan Seiji'ye verdim. Seiji, kutunun içini kontrol ettikten sonra eli öylece Katabuçi hanesindeki sunağa sunmaya götürdü.

Seiji'yi uğurladıktan sonra banyoda saklanmakta olan T Bey'i arabaya bindirip istasyona doğru yola koyuldum. Ona, "Mümkün olduğunca uzak bir şehre gidip en az yarım yıl boyunca evinize dönmemenizi istiyorum" diye ricada bulundum. Yani o günden itibaren T Bey "kayıplara karışmış" olacaktı.

Sonrasında bir süre boyunca ya bu yalan ortaya çıkarsa diye endişelenmeden edemedim. Birkaç gün sonra Seiji'den, "Ritüel bir aksilik yaşanmadan tamamlandı" diye haber aldığımda hayatımda hiç hissetmediğim kadar büyük bir rahatlama hissetim. Böylece biz, kimseyi öldürmeden birinci sol el anma töreninin üstesinden geldik.

Durum böyle olsa da herhangi bir mutluluk veya başarı duygusu hissetmedik. Birisini öldürmemiştim fakat benim yaptığım şey şüphesiz suçtu. Kiyoiçi Miyae Bey'in ailesi, onun öldüğünü bile bilmeden onu aramaya devam ediyor muydu acaba? Böyle düşününce hissettiğim suçluluk duygusu her gün daha da güçlendi. Üstelik bu suçu üç kez daha tekrarlamamız gerekiyordu. Polis ve Katabuçi hanesinden korkarak ceset aradığım günler, psikolojik açıdan hayal ettiğimden katbekat daha ağırdı. Muhtemelen Ayano için de günler aynı ağırlıkta geçiyordu.

Ninova Ninova

Böyle çarpık bir yaşantının içinde bile ufak bir yaşama amacımız vardı. Bu da Momoya'nın büyümesiydi. Ayano ve ben, sık sık onun odasına gidip ona ders çalıştırır, onunla beraber oyun oynar ve iletişim kurardık. Sol el anma töreni bittikten sonra onun, hapsinin sona ermesiyle birlikte Katabuçi hanesine dönmesi kararlaştırılmıştı. O vakit geldiğinde normal bir çocuk olarak yaşayabilmesi için insani duygularını geri kazanmasını istiyorduk. Beraber yaşamaya başlamamızın üzerinden bir yıl geçtikten sonra onda bazı değişimler gördük. Başlarda ona söylenenleri bir robot gibi yerine getiriyordu fakat sonraları, "Daha fazla yapalım", "Bunu yapmak istemiyorum" gibi kendi fikirlerini belirtmeye başladı.

Övüldüğünde hafif utandı, oyunda kaybettiğinde siniri bozuldu. Onunla uzun bir zaman ilgilenmemiz sonucu yavaş yavaş yaşına uygun şekilde bazı duygularının ortaya çıkmaya başladığını hissettim.

Katabuçi hanesinden ayrılmamızdan iki yıl sonra bir çocuğumuz oldu. Ona "Hiroto" adını verdik.

Böyle bir durumda çocuk yapma konusunda tereddütte kalsak da Momoya ile yaşadığımız süre içerisinde bizim de çocuk istediğimize dair duygularımız filizlenmişti. Momoya'ya Hiroto'nun doğduğunu söyledik fakat ikisini hiç karşılaştırmadık.

Yaşadıkları koşullar oldukça farklı olduğu için Momoya'nın Hiroto'yu görüp incinmesinden kaçınmak istiyorduk. Buna karşılık Hiroto bir bebek olarak her an bakıma muhtaç olsa bile Momoya'nın odasında geçirdiğimiz zamanı azaltmamak için elimizden geleni yaptık.

Ninova Ninova

Hiroto'nun doğumundan bir yıl sonra Seiji işi sebebiyle Saitama'dan Tokyo'ya taşındı. Bununla beraber biz de Katabuçi hanesinden maddi yardım alarak Tokyo'da yeni bir ev yaptırmaya karar verdik. Tokyo'ya taşındıktan sonraki yaşantımız için "mutlu" diyemem fakat eskisine kıyasla geleceğe dair umudumuzun olduğu günlerdi. Geriye kalan son sol el anma töreninin de üstesinden gelebilirsek normal bir aile olabilirdik. Hiroto giderek büyüyor Momoya da eskiye kıyasla çok daha mutlu bir çocuk haline geliyordu.

Aydınlık bir gelecek hemen dibimize kadar gelmişti. En azından biz öyle olduğuna inandık. Şimdi düşündüğümde meğer bu ne kadar naif bir düşünceymiş.

Sahip olduğumuz mutluluk aniden bizi terk etti.

Bu yılın temmuz ayında bir gece, Seiji gece saat birde bizi aradı. Sert bir ses tonuyla, "Hemen Ayano'yla beraber arabaya atlayıp evime gelin" dedi. Böyle gecenin bir yarısında ne istiyor olabilir diye düşünürken içime kötü bir his doğdu. O güne kadar bir kere bile Ayano ile aynı anda evden çıkıp Momoya ve Hiroto'yu yalnız bırakmamıştık. İkisi de derin bir uykuya daldığından onları yalnız bıraksak bile bir şey olmayacağını düşünerek evden ayrıldık.

Seiji'nin evi, evimizden arabayla on dakika kadar uzaktaydı. Oraya vardığımızda Seiji sert bir yüz ifadesiyle bizi karşıladı ve dudaklarından o cümle döküldü:

"Foyanız ortaya çıktı."

Neden bahsettiğini anlayamadım. Seiji yüzümüze keskin bir bakış atıp konuşmaya devam etti:

Ninova Ninova

"Ben, sol el anma töreninin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Lanetmiş, intikamcı ruhmuş, bunlar hep insanların kendi kendilerini inandırdığı şeyler. Ama Şigeru Amca böyle değil. O, yaşlı bir adam olsa bile küçük bir çocuk gibi laneten korkuyor. Bu yüzden konu sol el anma töreni olunca Katabuçi Ailesi'nin mal varlığını ortaya koyup ne kadar gerekirse gereksin tüm kaynaklarını kullanıyor. Ben de bugüne kadar hep bundan faydalandım. Sizi gözetlemem karşılığında amcamdan az denemeyecek bir para aldım. Bu benim için oldukça basit bir işti. Sizin çeşitli yöntemlerle ceset hazırladığınızı biliyordum. Bana ne, kimin eli olursa olsun, amcamı kandırdığı sürece sorun değildi. Bu yüzden bugüne kadar sizi gözetledim ve ihtiyaç duyduğunuzda bir milyon olsun, iki milyon olsun kolayca verebildim. Ben bu işin sonuna kadar size destek olma niyetindeydim. Ama... foyanız ortaya çıktı. Çıktı işte, şuna bakın."

Bize verdiği şey Saitama bölgesinin yerel gazetesiydi. "Sol eli kesilmiş bir ceset" hakkında bir makale vardı. Kiyoiçi Miyae Bey'in cesedi bulunmuştu.

"Tesadüf eseri bu makale amcamın gözüne çarptı. 'Sol eli kesilmiş' sözlerinde bir tuhaflık hissetmiş ve başka bir akrabasına araştırma yaptırmış. Bunun sonucunda da bugüne kadar sol el anma töreninde ölmüş olması gereken herkesin hayatta olduğunu öğrenmiş. Amcam, beni çağırıp sorguladı. Tabii ki salağa yattım. Sonuç olarak amcam, beni affedebilmesinin koşulu olarak bir gün içerisinde Momoya'yı getirmemi emretti. Muhtemelen sol el anma törenini kendisi gerçekleştirecek. Size ne olacağını bilmiyorum fakat Momoya'yı bugün içerisinde götürmezsem benim de başım derde girecek. Hemen Momoya'yı bana vereceksiniz. İnin hadi."

Ninova Ninova

Seiji'nin arabasının arka koltuğuna bindirildik.

"Şimdi sizin evinize gideceğiz. Vardığımızda hemen Momoya'yı getirin. Eğer dediklerimi yerine getirirseniz başınız yanmaz. Ama onu vermeyi reddetmek gibi bir hata yaparsanız... olabilecekleri tahmin ediyorsunuz, değil mi?"

O an, neden Seiji'nin arabayla gelin dediğini anladım. Eve vardıktan sonra bizim Momoya ile kaçmamızı engellemek içindi. Eğer Momoya'yı Katabuçi hanesine verirsek şüphesiz onu cinayet için kullanacaklardı. Sessiz bir şekilde başımızı önümüze eğen bize karşı neşeli bir sesle konuştu Seiji:

"Momoya zavallı bir çocuk. Ama o doğduğu an kaderi belirlendi. Çok zavallı ama yapacak bir şey yok... Haydi, vardık. Size on dakika veriyorum. On dakika içerisinde geri dönün."

Kasvetli duygular içerisinde arabadan indik. Başımızı kaldırıp eve baktığımızda ikinci katın ışığının yandığı fark ettik. Evden ayrılırken tüm ışıkları kapatmış olmalıydık. Hiroto'nun uyanmış olabileceğini düşünerek ikinci kattaki yatak odasına çıktık. Odaya girdiğimizde beklenmedik bir manzarayla karşı karşıya kaldık. Nasıl olduysa Momoya, Hiroto'nun yatağının üzerindeydi. O sırada aklımızdan tek bir şey geçti. Momoya'nın odası dışarıdan kilitli. Fakat odadan çıkmak için başka bir yol daha var. Evimizde, Katabuçi Ailesi'ni kandırmak için yaptığımız çocuk odası ve banyoyu birbirine bağlayan bir geçit mevcut. O geçidi kullanarak odadan çıkması mümkün.

Bu geçit rafla kapatılmış fakat belki de Momoya bunu fark etmiş ve biz evden gittiğimiz sırada odadan çıkıp Hiroto'ya zarar vermiş olabilir mi? Ansızın kanımız çekildi.

Ninova Ninova

Yatağa doğru koştuğumuzda karşılaştığımız durum çok farklıydı. Hiroto'nun alnının üstünde katlanmış ıslak bir bez vardı. Dikkatli bakınca bunun Momoya'nın odasındaki havlu olduğunu fark ettik.

Sonunda olan biteni anlamıştım.

Hiroto nadiren aniden ateşlenirdi. Muhtemelen bizim evden çıkmamızla beraber ateşi yükselmişti. Hiroto'nun ağlayışlarını duyup bir tuhaflık olduğunu fark eden Momoya odasından çıkıp olan bitene bakmaya gitmiş ve sakat eliyle havluyu sıkıp Hiroto'yla ilgilenmişti.

Ona neler olduğunu sorduğumuzda, önceden beri geçidin varlığından haber olduğunu ve zaman zaman gece yarısı odadan çıkıp Hiroto'yu görmeye gittiğini söyledi.

Bir an bile olsa Momoya'dan şüphelenmiş olmama, Katabuçi Ailesi'nden korkup onu bir odaya kapatarak boğucu bir hayat yaşatmış olduğuma pişman oldum. O, böyle bir şeyi hak etmeyen bir insandı. Momoya'dan sayısız kez özür diledim. Ayano da gözyaşlarına boğuldu.

O sırada koridordan gürültülü ayak sesleri duyuldu ve Seiji odaya girdi. Öfkeli bir sesle, "Yeter artık, daha fazla bekleyeceğim" dediğinde Momoya'ya sımsıkı sarıldım. Onun böylece gitmesine izin verirsek bir daha asla göremeyecektik... En azından ben böyle hissettim. O, ömrünü katillik suçunu taşıyarak geçirecekti. Onu bile geçtim, sol el anma töreni bittikten sonra Katabuçi Ailesi'nin onu hayatta bırakacağının bile garantisi yoktu.

Ninova Ninova

Daha fazla düşünecek vaktimiz yoktu. Ben, kendi hayatımın karşılığında her şeyi sonlandırmaya karar verdim.

Sizi böyle uzun ve gereksiz cümlelere boğduğum için gerçekten özür dilerim.

Ayano şu anda Hiroto ve Momoyo'yla beraber ... bölgesinde ...'in ... numaralı dairesinde yaşıyor. Görünüşe göre ben artık ailemi koruyamayacağım. Ayano, yakınlardaki bir markette yarı zamanlı olarak çalışıyor fakat sadece bu kadarla yaşamını sürdürebilmesi bir hayli güç. Sizden çok küstahça bir ricam olacak fakat onların yaşamına destek olabilir misiniz? Lütfen, sizden bunu rica ediyorum.

Saygılarımla,
Keita Katabuçi

Yoşie Hanım koltuğun üzerinden duran gazeteyi eline aldı. "İkiniz de henüz okumadınız, değil mi?" diyerek gazeteyi önümüze açtı.

15 Ekim, akşam sayısı. Biraz önce teslim edilmiş olmalıydı. Manşette şunlar yazıyordu:

"EŞİNİN AİLESİNİ ÖLDÜREN ADAM TUTUKLANDI"

Ayın 25'inde, Büyükşehir Emniyet Müdürlüğünün ... Karakolu, Tokyo'nun ... bölgesinden mesleği bilinmeyen Keita Katabuçi adlı şüpheliyi cinayet şüphesiyle tutukladı. Cinayet şüphelisi Keita Katabuçi, kayınpederi Şigeru Katabuçi ve eşinin akrabalarından Seiji Morigaki'nin canına kast etme ve ölüme terk etme suçlarıyla bu yılın temmuz ayında ... Karakolu'na teslim oldu.

Ninova Ninova

Yuzuki: O zaman Keita Bey...

Yoşie: Evet... Şu an polis tarafından sorgulanıyor.

Yuzuki: Bu nasıl olur?.. Onları öldürmesine... gerek yoktu ki...

Yoşie: Evet, haklısın... Ben de öyle düşünüyorum. Ama Keita, kendi hayatını kenara atıp Ayano ve çocukları korumaya çalıştı. İşte onun bu isteğini gerçekleştirdiğini düşünüyorum.

Yuzuki: Orası öyle ama... Bu yaptığı çok ciddi bir suç, değil mi?..

Yoşie: Muhtemelen... Ama elimden geleni yapacağım. Keita'nın ailesiyle de görüşme ve bir avukat tutup cezasının biraz bile hafiflemesi için bugüne kadar arka planda olup biten her şeyi gün yüzüne çıkarma niyetindeyim. Ama bunun dışında senden rica etmek istediğim bir şey var Yuzuki, ablan hakkında...

Yuzuki: Doğru ya! Ablam şu an iyi mi?!

Yoşie: Evet, siz gelmeden önce telefonda konuştuk. Morali yerle bir olmuştu fakat şu an üçü de sağlıklılarmış. Mektupta yazan dairede olduğunu öğrendim. Para konusunda ben bir şeyler yapacağım o yüzden senden ablanı mental olarak desteklemeni istiyorum. Çünkü Ayano en çok seni görmek istiyordu.

Konuşmamız sonrasında Yuzuki Hanım ve Yoşie Hanım, Ayano Hanım'ın yaşadığı daireye gitmeye karar verdiler. Ben de davet edildim fakat bir yabancı bu kavuşmaya tanıklık etmemeli diye düşündüm. Kibarca reddettim. Yuzuki Hanım, ayrıl-

Ninova Ninova

madan önce neredeyse benim özür dilemem gerekeceği kadar fazla kez başını eğerek teşekkür etti.

***

Polisin araştırmaları ve Keita Katabuçi Bey'in dışında birkaç kişinin verdiği ifadeler sonucu ortaya şunlar çıktı:

Şigeru Katabuçi Bey ve Seiji Morigai Bey'in cesetleri ... bölgesinde bulundu. Bulunduklarında ölümlerinin üzerinden üç ay geçmişti. Şigeru Bey'in karısı Fumino Hanım, ileri seviye demans hastası olup Şigeru Bey'in ölümünden sonra ... bölgesindeki bir huzurevine yerleştirilmişti.

Misaki Katabuçi Hanım'ın nerede olduğu hâlâ bilinmiyor. ... bölgesindeki bir markette ona benzer birini gördüğünü söyleyen tanıklar var fakat polisin bu bilgilerin doğruluğu hakkındaki araştırmaları hâlâ devam etmekte.

***

Sizinle görüşmeyeli çok uzun zaman oldu.
Ben, Yuzuki Katabuçi.

O zamanlar esirgemediğiniz desteğiniz için çok teşekkürler.

Bu mesajı, sizinle ayrılmamızdan sonra olanlar konusunda bilgi vermek için yazıyorum. Şu anda ablam, Hiroto ve Momoya annemin dairesinde yaşıyorlar. Annem, iki torunuyla olan yaşantısından çok mutlu gibi görünüyor. Öncekinden çok daha neşeli bir yüz ifadesi var. Ablam yarı zamanlı çalışırken bir yandan anaokulu öğretmeni olabilmek adına ders çalışıyor.

Ninova Ninova

Bundan sonra neler olacak biz de bilmiyoruz.

Keita Bey'in davası hâlâ yakın zamanda sonuçlanacak gibi görünmüyor. Kalbimizdeki bu yara asla kapanmasa da çocuklar için yüzümüzden gülümsemeyi eksik etmemek adına mutlu bir hayat yaşamaya çalışıyoruz.

Bir gün ortalık sakinleştiğinde lütfen size teşekkür etmek için bir şeyler yapmama izin verin. Kurihara Bey'e de en içten selamlarımı iletin lütfen.

Yuzuki Katabuçi

***

Ertesi gün, Umeoka'daki dairesinde yaşayan Kurihara Bey'e uğrayıp olanları anlattım.

Kurihara: Anlıyorum, demek öyleymiş. Benim düşündüğümden çok daha dolambaçlı bir olaymış. Sonuç olarak ben hiçbir işe yaramadım.

Yazar: Öyle şey olur mu hiç? Yuzuki Hanım da size çok minnettardı. "Sizin sayenizde birçok şeyin farkında varabildik" dedi.

Kurihara: Öyle mi?.. Bundan sonra olacakları birer yabancı olarak tarafsız bir gözle takip edelim.

Kurihara Bey kahvesinden bir yudum aldıktan sonra derin bir iç çekti.

Kurihara: Ama... Geriye kalan son kişi kimdi acaba?

Yazar: Geriye kalan son kişi derken?

Kurihara: Katabuçi ailesinin öldürülmüş olan çocuğundan bahsediyorum. Rankyou, Momota'ya **üç çocuğu** öldürttü. Birinci eşin doğurduğu büyük oğlan ve üçüncü eşin doğurduğu üçüncü ve dördüncü oğlanlardı bunlar. Kurala uyarlarsa sol el anma töreni çocuğun 10 yaşından itibaren 13 yaşma basana kadar her yıl tekrarlanmak zorundaydı. 10, 11, 12, 13... Her yıl birer çocuk.

Toplamda dört çocuk öldürdükleri anlamına geliyor. Geriye kalan son bir kurban daha olmalı.

Yazar: Hımm... Bu ritüeli uygulamayı yarıda bırakmış olamazlar mı? Yoşie Hanım, "Yan aile, ana ailenin hareketlerini fark edip iletişimi kesmiş olabilir" demişti.

Kurihara: Eğer olan biteni fark ettilerse sizce bu olay iletişimi kesmek gibi basit bir eylemle son bulur muydu? Üstelik Souiçirou, sol el anma töreni bittikten sonra bile çocuklarına detaylı bir şekilde bu ritüeli öğretti. Ritüel konusunda bu kadar takıntılı olan birisi öylece yarı yoldan döner mi sizce?

Yazar: ...

Kurihara: Ben gerçekten de öldürülen dördüncü biri olduğunu düşünüyorum.

Yazar: Ama dört çocuğu öldürülünce Seikiçi'nin de bir şeyler fark edeceğini düşünüyorum.

Ninova Ninova

Kurihara: Seikiçi gerçekten de hiçbir şeyi fark etmedi mi acaba?

Yazar: Nasıl yani?

Kurihara: Fark etse bile buna razı olmuş olma ihtimali yok mu? Anahtar sözcüğümüz: **Seyreltme.**

Seyreltme Japonya'da, kürtaj veya bebeğin doğduktan sonra öldürülmesi yoluyla çocuk sayısını azaltmaya yönelik gerçekleştirilen, Meiji Dönemi'ne kadar devam etmiş bir gelenektir.

Yazar: Ama seyreltme fakir ailelerde besleyecek boğaz sayısını azaltmak için yapılan bir eylem değil miydi? Milyoner olan Seikiçi'nin böyle bir şey yapmasının anlamı yoktu.

Kurihara: Seyreltmeyi sadece fakirler uygulamıyordu. Seikiçi'nin birçok eşi vardı. O eşlerin arasında bitmek bilmeyen bir iktidarı ele geçirme mücadelesi vardı. Bu iktidar savaşındaki kıvılcımların kendini ateşe vermesine korkan Seikiçi... Tabii bunlar sadece bir spekülasyon.

Yazar: Bu konuyu bırakalım artık. Ne de olsa geçmişte olup bitmiş bir hikâye. Seikiçi öldüğü için artık bunu düşünsek de bir anlamı yok.

Kurihara: Öyle olabilir. O zaman konuyu günümüze döndürelim. Aslında benim aklımda karanlıkta kalan bir soru daha var: Şigeru Bey'in Keita Bey'e verdiği liste. O listede yan aileye ait yüzden fazla kişinin adı yazıyordu. Ana Katabuçi Ailesi nasıl böyle bir bilgiye sahipti?

Yazar: Bu... Esasında ana ve yan aileler birbirine köklerinden bağlı olduğu için...

Kurihara: Ama durun, bağlantıları çok önce kesildi. Savaştan sonra tüm ülkeye dağılan Seikiçi'nin çocuklarının adreslerinin hepsini bulabilmek imkânsıza yakın.

Yazar: Öyleyse nasıl?..

Kurihara: Ana Katabuçi Ailesi'ne bilgi sağlayan biri olamaz mı?

Yazar: Onların bir yardakçısı mı vardı yani?

Kurihara: Evet. Yan ailenin torunları hakkında araştırma yapabilecek birisi olmalı. Bu yan ailenin içinden birisi dışında kimse olamaz. Yani Seikiçi Katabuçi'nin torunlarından birisi, düşman olması gerekirken ana aileye bilgi veriyordu.

Yazar: Kim böyle bir şey yapmış olabilir ki?

Kurihara: Aklıma gelen bir kişi var. Seikiçi'nin torunu olup üstüne eskiden ana aileyle bağlantısı olan kişi... Bu, Yoşie Hanım'dan başkası değil.

Yazar: Ne?!

Kurihara: Yanlış hatırlamıyorsam Yoşie Hanım'ın nenesi Yayoi Hanım, Seikiçi'nin yedinci çocuğuydu.

Yazar: Evet...

Ninova Ninova

Kurihara: Böyle düşünemez miyiz? Sol el anma töreninin dördüncü kurbanı, Yayoi Hanım'ın erkek kardeşiydi. Erkek kardeşi öldürülen Yayoi Hanım, ana aileden intikam almaya yemin etti. Aynı Souiçirou gibi Yayoi Hanım da kendi çocuklarını lanetledi. Katabuçi ana ailesindekileri öldürmelerini öğütleyen bir lanetti bu. Bu lanet, nesilden nesle aktarılarak Yoşie Hanım tarafından miras alındı. Yoşie Hanım'ın Katabuçi ailesine gelin gitmesi tesadüf eseri mi olmuştu acaba? You'nun ölümü, kocasının kazası, Keita'nın isyanı... Hepsi Yoşie Hanım'ın planının bir parçası olamaz mı?..

"Böyle bir şey mümkün değil!" demeye kalkıştım fakat bir an tereddüt ettim. Kurihara Bey'in kurduğu mantık çok anormaldi. Böyle bir şey olması mümkün değildi fakat Yoşie Hanım hakkında gözüme çarpan birkaç nokta vardı.

Yoşie Hanım, Rankyou hakkında konuştuğu zaman, "Daha önce bir şekilde Rankyou'yu araştırdım" demişti. Bir şekilde, diye ifade ettiği yöntem neydi?

Bir de Souiçirou'nun yazdığı sol el anma töreninin beş ana kuralı. Muhtemelen bu, Katabuçi Ailesi için kutsal bir bilgi niteliğindeydi. Yoşie Hanım neden böyle bir bilgiye sahipti?

Doğru ya... Misaki Hanım, Yoşie Hanım'la konuştuktan sonraki gün eve hapsedilmişti. Hemen ertesi gün... Bu da mı bir tesadüftü?

Buna da ek olarak Şigeru Bey'in, Kiyoiçi Miyae'nin cesedini öğrenmesine sebep olan yerel gazete meselesi var. Saitama'dan çok daha uzakta yaşayan Şigeru Bey böyle bir bilgiyi nasıl elde

Ninova Ninova

etmişti? Huzursuzluğa sebep olacak fikirler ardı ardına aklımdan geçti...

Yine de Yoşie Hanım'ın kişiliği ve ağlayarak kızına her şeyi itiraf ederken gördüğümüz pişmanlığının tamamıyla rol icabı olduğunu düşünemiyordum. Fakat...

Yazar: Hayır... Böyle bir şey mümkün değil.

Kurihara: Tabii, bu da yalnızca bir "teori". Bu yüzden çok aldırış etmeyin.

Kurihara Bey gülümseyerek cevap verince kahvemin hepsini birden kafaya diktim. Onun bu kötü niyet barındırmayan vicdansızlığı biraz sinirlerimi bozuyordu.

- SON -

Ninova